

ПАТРИША КОРНУЕЛ ПРОКЛЕТАТА КАУЗА

Част 7 от „Кей Скарпета“

Превод от английски: Елена Чизмарова, 1997

chitanka.info

И третия път той им каза: „Защо, какво зло е извършил.

Не намерих причина за смъртта в него.“

Лука 23:22

ГЛАВА ПЪРВА

В последната сутрин на най-кървавата година във Вирджиния от Гражданската война досега запалих огъня и седнах с лице срещу тъмния прозорец. Знаех, че при изгрев слънце ще видя морето през него. Бях по халат и преглеждах годишната статистика на службата ми относно катастрофи, побои, бесения, стрелби и наръгвания, когато в пет и петнайсет телефонът иззвъня рязко.

— По дяволите — промърморих, защото изпитвах все по-малко желание да отговарям на обажданията за доктор Филип Мант. — Добре, добре.

Овехтялата му къщичка беше сгушена зад една дюна в чист крайбрежен район на Вирджиния, наречен Сандбридж, между военноморската база и националния природен резерват „Бек Бей“. Мант беше моя заместник съдебен лекар за района Тайдуотър и за съжаление миналата седмица, точно на Бъдни вечер, бе починала майка му. При нормални обстоятелства връщането му в Лондон, за да оправи семейните работи, нямаше да създаде объркване в системата на съдебните лекари във Вирджиния. Но заместничката му вече бе в отпуск по майчинство, а малко по-късно напусна и началникът на моргата.

— Домът на Мант — казах в слушалката и се загледах в разлюляваните от вятъра борове зад прозореца.

— Обажда се офицер Йънг от полицията на Чесапийк — събщи някой, който звучеше като бял мъж, роден и отраснал на Юг. — Опитвам се да се свържа с доктор Мант.

— Той не е в страната — отговорих. — С какво мога да ви помогна?

— Вие госпожа Мант ли сте?

— Не, аз съм доктор Кей Скарпета, главен съдебен лекар. Замествам доктор Мант.

Гласът се поколеба, после продължи:

— Научихме за някакъв смъртен случай. Анонимно обаждане.

— Знаете ли мястото, където би трябвало да намерим тялото? — запитах, като си водех бележки.

— Споменаха затворения док за военни кораби.

— Моля? — казах учудено.

Той повтори думите си.

— За какво говорим, за някой „тюлен“?

Бях доста озадачена, защото, доколкото знаех, „тюлените“ по време на маневри бяха единствените водолази, на които бе позволено да се движат около старите кораби, закотвени в затворения док.

— Не знаем кой е, но вероятно е търсел реликви от Гражданската война.

— По тъмно?

— Госпожо, никой няма право да влиза в района, ако не е получил специално позволение. Но това никога не е пречило на хората да любопитстват. Те се промъкват в района с лодките си и винаги го правят по тъмно.

— Такъв сценарий ли ви предложи анонимният глас?

— В общи линии.

— Това е доста интересно.

— И аз мислех така.

— И тялото все още не е намерено? — запитах.

Продължавах да се чудя защо този полицай бе решил да се обади на съдебния лекар в такъв ранен час, когато все още не се знаеше със сигурност дали въобще има труп или дори изчезнал човек.

— Сега го търсим. Военните ще изпратят водолази, така че ще се справим с положението, ако се наложи. Просто исках да знаете предварително. И, моля ви, предайте на доктор Мант съболезнованията ми.

— Съболезнованията ви? — възкликнах учудено, тъй като не можах да си обясня защо полицаят търси Мант, ако знае за заминаването му.

— Чух, че майка му починала.

Почуках по листа с върха на химикалката и попитах:

— Бихте ли ми казали имената си и как мога да ви намеря?

— С. Т. Йънг.

Той ми даде телефонния си номер и затвори.

Загледах се в догарящия огън и се надигнах да сложа още дърва. Чувствах се притеснена и самотна. Искаше ми се да съм в Ричмънд, в собствения си дом със свещи на прозорците и елха, украсена с коледните играчки от миналото. Искях да слушам Моцарт и Хендел, а не виещия по покрива вятър. Зачудих се защо ли бях приела любезната покана на Мант да се настаня в дома му вместо в удобен хотел. Възобнових четенето на статистическия доклад, но мислите ми непрестанно се отплесваха встрани. Представях си ленивите води на река Елизабет, които по това време на годината щяха да са с температура под петнайсет градуса и видимост около четиридесет сантиметра в най-добрия случай.

Едно нещо бе да се гмуркаш през зимата за миди в залива Чесапийк или да навлезеш на тридесет мили в Атлантическия океан, за да разгледаш потънал самолетносач, немска подводница или други чудеса, които си заслужават обличането на неопрен. Но в река Елизабет, където военните закотвяха бракуваните си кораби, не можех да се сетя за нищо привлекателно независимо от времето. Не можех да си представя кой би се гмуркал там сам, през зимата и по тъмно, за да търси реликви или каквото и да е друго. Смятах, че обаждането щеше да се окаже шега.

Надигнах се от креслото и влязох в спалнята, където вещите ми лежаха разпилени из малкото хладно пространство. Съблякох се бързо и взех кратък душ. Още през първия си ден тук бях открила, че бойлерът не е особено щедър. Наистина никак не харесвах студената къща на доктор Мант с боровата ѝ ламперия в кехлибарен цвят и боядисани в тъмнокафяво подове, където си личеше всяка пращинка. Моят заместник англичанин живееше в мрачната прегръдка на силния вятър и през всяка секунда в оскъдно мебелираната му къща се чувствах вледенена и притеснена от странни звуци, които понякога ме караха да се надигна в съня си и да се протегна към пистолета.

Сгушена в халата и с увита около главата кърпа, отидох да проверя стаята за гости и банята, за да се уверя, че всичко е наред за посещението на Луси, племенницата ми, която трябваше да пристигне по обед. После огледах кухнята, която беше направо мизерна в сравнение с моята. Очевидно вчера, когато ходих до Вирджиния Бийч на пазар, не бях забравила нищо, макар че щеше да ми се наложи да се оправям без преса за чесън, машина за спагети, кухненски комбайн и

микровълнова печка. Започвах сериозно да се питам дали Мант някога ядеше тук и дали въобще живееше в къщата си. Поне се бях сетила да си донеса собствените прибори, а докато имах добри тенджери и ножове, можех да се справя с почти всичко.

Почетох още малко и заспах на светлината на старинната лампа. Телефонът ме стресна отново. Грабнах слушалката, а очите ми бързо се приспособиха към слънчевата светлина в лицето ми.

— Обажда се детектив К. Т. Роше от Чесапийк — каза непознат мъжки глас. — Научих, че замествате доктор Мант. Нуждая се от бързия ви отговор. Изглежда, имаме смъртен случай на гмуркач в затворения военен док и трябва да отидем и да извадим тялото.

— Предполагам, че говорите за случая, за който вашият полицай ми се обади по-рано?

Дългото мълчание бе последвано от доста странен отговор.

— Доколкото знам, аз съм първият, който ви се обажда.

— Полицай на име Йънг ми звънна в пет и петнайсет тази сутрин. Изчакайте за момент — погледнах листа с бележките си. — Инициалите му са „С“ като „Сам“ и „Т“ като „Том“.

Нова пауза, после детективът отговори със същия тон:

— Нямам представа за кого говорите, тъй като при нас няма човек с такова име.

Усетих приток на адреналин и отново се заех с бележките. Беше девет и тринадесет минути. Бях силно озадачена от чутото. Ако първият мъж не бе полицай, тогава кой беше той, защо се бе обадил и откъде познаваше Мант?

— Кога намерихте трупа? — запитах Роше.

— Около шест сутринта пазачът на дока забелязал малка лодка, закотвена зад един от корабите. Имало дълъг маркуч във водата. Изглеждало, че някой в другия му край се гмурка. Изминал цял час, но никой не се показал. Тогава ни се обадиха. Изпратихме водолаз и както казах, там имаше труп.

— Имаме ли идентификация?

— В лодката намерихме портфейл. Шофьорската книжка е на бял мъж на име Теодор Андрю Едингс.

— Журналистът? — запитах невярващо. — Този Тед Едингс?

— Тридесет и две годишен, кестенява коса, сини очи. Така изглежда на снимката. Има ричмъндски адрес на улица „Грейс“.

Тед Едингс, когото познавах, беше криминален репортер, печелил доста награди. Работеше за „Асошиейтид Прес“. Почти не минаваше седмица, без да ми се обади за нещо. За момент се вторачих в слушалката, без да мога да мисля.

— На лодката намерихме и деветмилиметров пистолет — продължи детективът.

Заговорих сериозно:

— Самоличността му не трябва да се разкрива пред медиите или когото и да било друг, докато не бъде потвърдена.

— Вече предупредих всички за това. Не се тревожете.

— Добре. Значи никой няма представа защо този човек може да се е гмуркал във водите на затворения военен док? — запитах.

— Може да е търсил някакви останки от Гражданската война.

— Какво ви дава основание да мислите така?

— Много хора обичат да оглеждат реките за потънали топове и разни подобни оръдия — отговори той. — Добре. Значи ние отиваме да го извадим, за да не стои там долу по-дълго от необходимото.

— Не искам да го докосвате, а ако остане още малко във водата, това няма да промени абсолютно нищо.

— Какво искате да направите?

Гласът на детектива звучеше отбранително.

— Няма да знам, докато не стигна дотам.

— Е, аз не смятам, че е необходимо да идвате...

— Детектив Роше — прекъснах го, — не сте вие човекът, който да решава дали е необходимо да идвам, а и какво ще правя, когато дойда.

— Да, но задържам много хора, а днес следобед ще вали сняг. Никой не иска да стои дълго време на открито.

— Според кодекса на Вирджиния тялото е в моята юрисдикция, а не във вашата, нито пък на пожарната, спасителните служби или който и да било друг. Никой няма да докосва тялото, докато аз не наредя.

Говорех достатъчно рязко, за да разбере, че мога да се държа твърдо.

— Както вече ви казах, ще трябва да съобщя на всички спасители и хора от дока, че трябва да останат там, а те никак няма да се зарадват. Военните вече ме натискат да освободя района, преди да са се появили репортерите.

— Това не е случай на военните.

— Вие им го кажете. Това са техните кораби.

— С радост ще им го кажа. Междувременно съобщете на всички, че съм на път — казах, преди да затворя.

Осъзнах, че е възможно да минат много часове, преди да се върна в къщата, затова закачих на предната врата бележка, в която шифровано обяснявах на Луси как да влезе, ако не съм се прибрала. Скрих ключа така, че само тя да може да го намери, после натоварих лекарската си чанта и водолазния екип в багажника на черния си мерцедес. В десет без петнайсет температурата се бе покачила до три градуса, а опитите ми да открия капитан Пит Марино в Ричмънд се оказаха безуспешни.

— Слава богу — промърморих, когато телефонът в колата ми най-после иззвъня.

Грабнах слушалката.

— Скарпета.

— Привет.

— Пейджърът ти работи. Шокирана съм.

— Ако си толкова шокирана, защо по дяволите, звъниш на него? Марино изглеждаше доволен да чуе гласа ми.

— К'во става?

— Сецаш ли се за репортера, към когото изпитваш силна неприязън? — попитах загадъчно.

Внимавах да не издавам подробности, тъй като някой можеше да чуе разговора ни.

— Кой по-точно?

— Онзи, който работи за „Асошиейтид Прес“ и редовно идва в офиса ми.

Той се замисли за момент, после каза:

— Е, каква е работата? Да не си налетяла на него?

— За съжаление май точно така ще стане. Отивам към река Елизабет. Обадиха ми се от Чесапийк.

— Чакай малко. Да не би да говориш за такава среща, за каквато си мисля? — запита той със зловещ тон.

— Страхувам се, да.

— Мили Боже.

— Имаме само шофьорска книжка, затова още не сме сигурни. Ще се гмурна, за да погледна, преди да го преместим.

— Задръж една минута — каза той. — Защо, мамка му, трябва да правиш подобно нещо? Не може ли други хора да се погрижат за това?

— Трябва да го видя, преди да го преместят — повторих.

Марино звучеше раздразнен и недоволен, тъй като имаше навика да се отнася с мен доста покровителствено. Нямахше нужда да казва и дума, за да разбере какво си мисли.

— Просто смятах, че би искал да хвърлиш един поглед на дома му в Ричмънд — казах.

— Да. Това е дяволски сигурно.

— Не знам какво ще открием.

— Е, по-разумно ще е, ако ги оставиш те да го открият.

В Чесапийк поех по отбивката за река Елизабет, после завих наляво по улица „Хай“. Минах покрай тухлени църкви, автокъщи за използвани коли и фургони. Зад градския затвор и полицията се виждаха военни бараки, чиято грозота бе подсилена от потискащата гледка на огромния двор за боклуци, заобиколен от ръждясала ограда, покрита с бодлива тел. В средата на голямото пространство, засипано с метални отпадъци и обрасло с плевели, имаше електростанция, която очевидно гореше боклуци и въглища и снабдяваше дока с енергия, за да провежда унилата си, мудна дейност. Днес комините и железопътните линии бяха потънали в тишина. Крановете също не работеха. Все пак беше Нова година.

Продължих напред към мрачното панелно управление, зад което се намираха дългите, павирани пристани. При портала млад мъж в цивилни дрехи и фуражка излезе от будката. Спуснах прозореца и се загледах в тъмните облаци по небето.

— Това е забранен район — съобщи ми той с безизразно лице.

— Аз съм доктор Кей Скарпета, главен съдебен лекар — представих се и извадих месинговата значка, която символизираше юрисдикцията ми върху всяка внезапна, необяснима или насилствена смърт в щат Вирджиния.

Той се наведе и разучи документите ми. Погледна няколко пъти лицето ми и после се вторачи в колата.

— Значи вие сте главният съдебен лекар? — запита той. — Защо тогава не карате катафалка?

Бях чувала същото и преди и затова отговорих търпеливо:

— Хората, които работят в погребалните бюра, карат катафалки. Аз не работя в погребално бюро. Аз съм лекар.

— Имам нужда от още някакъв документ за самоличност.

Дадох му шофьорската си книжка. Не се съмнявах, че след като ме пуснеше да мина, отново щях да се натъкна на подобни спънки. Пазачът отстъпи назад и вдигна портативното радио към устата си.

— Номер единайсет до номер две — каза той, като се обърна с гръб към мен, като че ли щеше да довери нещо тайно по телефона.

— Две — долетя неясен отговор.

— Тук при мен има някаква доктор Скайлета.

Досега не бях чувала някой да произнася името ми толкова неправилно.

— Разбрано. Чакаме я.

— Госпожо — обърна се пазачът към мен, — просто продължете напред и ще намерите паркинга вдясно — посочи той. — Трябва да оставите колата си там и да отидете пеша до кей номер две, където ще намерите капитан Грийн. Той е човекът, с когото трябва да се видите.

— А къде да намеря детектив Роше? — запитах.

— Трябва да се видите с капитан Грийн — повтори той. Затворих прозореца си, а пазачът отвори вратата. На нея бяха закачени множество надписи, предупреждаващи, че влизам в промишлен район, където се изисква предпазен екип, а паркирането е на моя отговорност. В далечината мътни сиви танкери, товарни кораби, фрегати и съдове на подводни криле нарушаваха линията на хоризонта. На втория кей се бяха събрали полицейски коли, линейки и малка група мъже.

Паркирах колата си, както ми бе наредено, и тръгнах бързо към тях. Всички ме гледаха втренчено. Бях оставила лекарската чанта и водолазния екип в колата и сега бях просто жена на средна възраст, обута в туристически обувки, вълнен панталон и светлозелено войнишко яке. В момента, когато стъпих на кея, изискан, посивял мъж в униформа ме пресрещна, като че ли бях влязла без разрешение. Той застана пред мен, без да се усмихне.

— Мога ли да ви помогна? — запита той с тон, който сякаш казваше: „Спри!“

Вятърът разроши косата и зачерви бузите му. Отново обясних коя съм.

— А, добре.

Определено звучеше така, като че ли не мисли това, което казва.

— Аз съм капитан Грийн от Следствената служба на военноморските сили. Наистина трябва да се заемем с това. Слушай — заговори той на някого, като ми обърна гръб, — трябва да разкараме тези...

— Извинете. Значи вие сте от ССВС? — прекъснах го, защото възнамерявах да изясня всичко още сега. — Доколкото знам, този док не принадлежи на армията. А ако е неин, то аз не би трябвало да съм тук. Случаят трябва да си е ваш, а тялото да се аутопсира от военни патолози.

— Госпожо — отвърна той, като че ли бях изчерпила търпението му. — Този док принадлежи на граждански предприемач. Следователно той не е военна собственост. Но ние имаме очевиден интерес, защото, изглежда, някой се е гмуркал без разрешение около нашите кораби.

— Имате ли представа защо някой би извършил подобно нещо? — запитах, като се огледах наоколо.

— Някои търсачи на съкровища смятат, че ще намерят топове, стари корабни камбани и какво ли не тук.

Стояхме между товарния кораб „Ел Пасо“ и подводницата „Експлойтър“, и двете неподвижни и ръждясващи в реката. Водата приличаше на капучино и осъзнах, че видимостта щеше да е по-лоша от това, което очаквах. Близко до подводницата имаше водолазна платформа, но не видях и следа от жертвата или спасителите и полицаите, които би трябвало да работят върху смъртта ѝ. Запитах Грийн за това, докато вятърът, който духаше откъм водата, смразяваше лицето ми, но неговият отговор бе отново да ми обърне гръб.

— Слушай, не мога да седя тук цял ден и да чакам Стю — каза той на мъж, облечен в гащеризон и мърляво скиорско яке.

— Можем да довлечем тук задника на Бо, капитане — отговори мъжът.

— По никакъв начин — възпротиви се Грийн, който очевидно познаваше добре работниците от дока. — Няма смисъл да го викаме.

— По дяволите — каза друг мъж с дълга, сплъстена брада. — Всички знаем, че толкова късно сутринта няма да е трезвен.

— На това му се вика „Присмял се хърбел на щърбел“ — каза Грийн и всички се засмяха.

Брадатият имаше лице като суров хамбургер. Той ме погледна хитро, докато палеше цигара, като я заслоняваше от вятъра с голите си, загрубели ръце.

— Не съм пил нищичко от вчера. Дори вода — закле се той, а приятелите му отново се захилиха. — По дяволите, студено е като гърдата на вещица — сви се той. — Трябваше да облека по-дебело палто.

— Абе студено му е на оня там долу — обади се друг работник, чието чене тракаше, докато говореше за мъртвия водолаз. — На онова момче наистина му е студено.

— Той вече не усеща студа.

Успях да потисна нарастващото си раздражение и се обърнах към Грийн:

— Знам, че нямате търпение да започнете, а и аз също. Но не виждам никакви полицаи и хора от спасителната служба. Не видях лодката, нито района, където се намира тялото.

Почувствах дузина погледи върху себе си и огледах обветрените лица на хората, които приличаха на малка банда пирати, облечени в модерни дрехи. Не бях поканена в тайния им клуб и това ми напомни за миналото, когато подобна грубост и отблъскване ме караха да плача.

Най-после Грийн отговори:

— Полицайте са вътре и говорят по телефона. В главната сграда, онази с голямата котва отпред. Водолазите вероятно също са вътре, за да се стоплят. Спасителният отряд е на площадката от другата страна на реката, където ви чакат. Може да ви интересува това, че на същата площадка полицайте намериха пикап и ремарке, които вероятно са принадлежали на починалия. Последвайте ме — каза той и тръгна. — Ще ви покажа мястото, което ви интересува. Разбрах, че възнамерявате да влезете във водата с другите водолази.

— Точно така — отговорих и тръгнах с него по кея.

— Въобще не разбирам какво очаквате да видите.

— Отдавна се научих да не очаквам нищо, капитан Грийн.

Минахме покрай стари кораби и забелязах много метални тръби, които излизаха от тях и влизаха във водата.

— Какво е това? — попитах.

— КП — катодни предпазители — отговори той. — Заредени с електричество, за да намалят корозията.

— Надявам се, че са изключени.

— Електротехникът е на път насам. Ще изключи целия док.

— Значи гмуркачът може да се е натъкнал на КП. Вероятно не е лесно да ги видиш.

— Няма значение. Токът е много слаб — каза той, като че ли всеки би трябвало да знае това. — Все едно да те удари ток от деветволтова батерия. КП не го е убило. Можете да изключите това от списъка си.

Спряхме на края на кея, където се виждаше задната част на частично потопената подводница. На по-малко от шест метра от нея беше закотвена тъмнозелена алуминиева лодка. От компресора излизаше дълъг черен маркуч, който беше нагласен във вътрешната тръба от страната на пътника. Подът на лодката бе покрит с инструменти, водолазно оборудване и други предмети, за които подозирах, че са били небрежно прегледани от някого. Направих всичко възможно, за да потисна гнева си.

— Вероятно просто се е удавил — каза Грийн. — Почти всяка смърт на гмуркач, която съм виждал, е от удавяне. Умираш в плитка вода като тази, няма какво друго да бъде.

— Това оборудване определено ми се вижда необичайно — казах, като не обърнах внимание на медицинските му заключения.

Той се загледа в лодката, едва раздвижвана от теченията.

— Наргиле. Да, това е необичайно тук.

— Работеше ли, когато намерихте лодката?

— Нямаше бензин.

— Какво можете да ми кажете за него? Любителска направа?

— Фабрична — отвърна той. — Пет конски сили бензинов компресор, който всмуква въздух през маркуч с ниско налягане, свързан с двустепенен регулатор. Може да е останал долу четири-пет часа. Докато е имало гориво.

Грийн продължаваше да гледа встрани.

— Четири-пет часа? Защо? — погледнах го учудено. — Мога да го разбера, ако събирате омари или рапани, но тук?

Той мълчеше.

— Какво има долу? — запитах. — И не ми казвайте, че са останки от Гражданската война, защото и двамата знаем, че тук не се намират такива.

— В действителност долу няма абсолютно нищо.

— Да, но той е смятал, че има нещо.

— За негово съжаление мислел е погрешно. Вижте тези облаци.

Със сигурност ще го отнесем — каза той и вдигна яката на палтото си.

— Предполагам, че сте дипломиран водолаз.

— От много години.

— Ще трябва да видя картата ви.

Погледнах към лодката и подводницата, като се чудех колко ли точно затруднения възнамеряваха да ми създадат тези хора.

— Трябва да носите картата, ако възнамерявате да влизате във водата — продължи той. — Мисля, че би трябвало да го знаете.

— А пък аз мислех, че военните не управляват този док.

— Знам правилата тук. Няма значение кой управлява — вторачи се в мен Грийн.

— Разбирам — казах, като отвърнах спокойно на погледа му. — Предполагам, че ще имам нужда от разрешение, за да паркирам колата си на този кей, за да не ми се налага да нося оборудването си половин километър.

— Наистина имате нужда от разрешение, за да паркирате на кея.

— Е, аз пък нямам такова. Не нося и водолазната си карта, нито дори лиценза да практикувам медицина във Вирджиния, Мериленд или Флорида.

Говорих гладко и кротко. Грийн разбра, че не може да ме разстрои и това го вбеси допълнително. Той примигна няколко пъти и долових омразата му.

— Това е последният път, когато ви моля да ми позволите да си свърша работата — продължих. — Тук има неестествена смърт, която е в моята юрисдикция. Ако предпочитате да не ми сътрудничите, с радост ще повикам щатската полиция или ФБР. Изборът е ваш. Вероятно ще мога да докарам някого тук за не повече от двацет минути. Мобифонът ми е у мен — потупах джоба си.

— Ако искате да се гмуркате, започвайте — сви рамене той. — Но ще трябва да подпишете официален документ за отказване от претенции, който да освобождава дока от отговорност в случай на инцидент. А аз сериозно се съмнявам, че тук има подобни формуляри.

— Разбирам. Значи трябва да подпиша нещо, което не притежавате.

— Така е.

— Чудесно — казах. — В такъв случай аз ще изготвя документа.

— Това трябва да се направи от адвокат, а днес е празник.

— Аз съм адвокат и работя по време на празниците. Мускулите на челюстта му заиграха. Знаех, че няма да си прави труда с подписването на формуляр, след като научи, че такъв може да бъде изготвен. Тръгнахме назад, а стомахът ми се сви от обзелата ме неприязън. Нямах желание да се гмуркам, а и никак не харесвах хората, с които се запознах днес. Естествено и преди се бях заплитала в бюрократична бодлива тел, когато имах случаи, в които бяха намесени правителството или някоя голяма компания, но това беше различно.

— Кажете ми нещо — заговори отново Грийн с презрителния си тон. — Винаги ли съдебните лекари лично вадят труповете от водата?

— Рядко.

— Обяснете ми защо според вас това е необходимо сега.

— Сцената на смъртта ще престане да съществува в момента, когато тялото бъде преместено. Смятам, че обстоятелствата са достатъчно необичайни, за да наложат да огледам мястото, докато мога. Освен това временно замествам съдебния лекар на Тайдуотър, така че просто се оказах тук, когато се обадиха от полицията.

Той замълча за момент, после ме стресна с думите:

— Определено ми стана мъчно, когато чух за майката на доктор Мант. Той кога ще се върне на работа?

Опитах се да си припомня сутрешното телефонно обаждане и мъжа, наречен Йънг, с пресиления южняшки акцент. Грийн не звучеше като роден на Юг, аз също, но това не означаваше, че не можем да имитираме провлечения южняшки говор.

— Не съм сигурна кога ще се върне — отговорих разтревожено. — Но се чудя откъде го познавате.

— Понякога случаите ни се застъпват, без значение дали трябва да е така.

Не можех да разбера какво намекваше.

— Доктор Мант разбира колко важно е да не се меси — продължи Грийн. — Приятно е да работиш с хора като него.

— Важно е да не се бъркаш в какво, капитан Грийн?

— Ако случаят е военен например или е в тази или онази юрисдикция. Съществуват много различни начини, по които хората могат да се намесят. Всичките са проблем и могат да нанесат щети. Например този гмуркач. Той се е гмурнал там, където не е трябвало, и вижте какво се случи.

Заковах се на място и се втренчих в него невярващо.

— Сигурно въображението ми е виновно — казах, — но ми се струва, че ме заплашвате.

— Отидете да си вземете екипа. Можете да паркирате по-близо, ей там до оградата — каза той и се отдалечи.

ГЛАВА ВТОРА

Дълго време след като той изчезна в сградата с котвата отпред, аз стоях на кея и се мъчех да облека дебелия неопренов костюм. Недалеч от мен няколко спасители подготвяха плоскодънната лодка, завързана за един пилон. Работниците от дока се мотаеха наоколо любопитно, а на платформата за гмуркане двама мъже в яркосини неопрени изпробваха радиостанции и грижливо проверяваха водолазните екипи, включително и моя.

Наблюдавах как водолазите си говорят, но не можех да разбера и дума от казаното, докато развиваха маркучите и нагласяха тежестите по коланите. От време на време поглеждаха към мен. Изненадах се, когато единият реши да се качи по стълбата, която водеше към моя кей. Той се приближи и седна до мен на студената земя.

— Това място заето ли е? — запита той.

Беше хубав млад мъж, чернокож и с фигура като олимпийски атлет.

— Много хора чакат за него, но не знам къде са — отговорих, продължавайки борбата с неопрена. — По дяволите. Мразя ги тези неща.

— Просто си мислете, че си слагате още една кожа.

— Да, това помага страхотно.

— Трябва да поговоря с вас за оборудването за подводни комуникации. Използвали ли сте го преди?

Погледнах сериозното му лице и запитах:

— Вие от спасителния екип ли сте?

— Не. Просто обикновен стар войник. Не знам за вас, но това определено не е начинът, по който бих избрал да изкарам Нова година. Не разбирам защо човек би искал да се гмурка тук, освен ако не си фантазира, че е сляпа попова лъжичка в кална локва. Или пък ако има прекалено много желязо в кръвта и мисли, че ръждата тук може да му помогне.

— Всичко, което ръждата може да направи, е да ви зарази с тетанус — отвърнах и се огледах наоколо. — Кой от хората тук са военни и кои спасители?

— Двамата мъже в лодката са от спасителния екип. Кай Су на платформата за гмуркане е единственият друг военен с изключение на нашия неустрашим следовател от ССВС. Кай е готин. Добри приятели сме.

Той помахна на Кай Су, който отговори на жеста му. Това ми се стори доста интересно и различно от преживяното досега.

— Така, чуйте ме сега.

Новият ми познат говореше така, сякаш работехме заедно от години.

— Оборудването за подводни комуникации е сложно, ако никога не сте го използвали. Наистина може да е опасно — каза той сериозно.

— Запозната съм с него — отговорих с по-голяма увереност, отколкото чувствах.

— Добре, но е нужно повече от просто запознанство. Трябва да сте приятели, защото също като приятеля, с когото се гмуркате, то може да спаси живота ви. — Той замълча за момент, после добави: — Също така може и да ви убие.

Бях използвала оборудване за подводни комуникации само веднъж и все още се притеснявах от факта, че трябваше да заменя регулатора си с плътно прилепнала маска с мундщук и без пречистващ вентил. Тревожех се да не се наводни маската и да ми се наложи да я свалям, докато търся слепешком алтернативния източник на въздух. Но не възнамерявах да споменавам това.

— Ще се справя без проблеми — уверих го отново.

— Чудесно. Чух, че сте професионалистка — каза той. — Между другото казвам се Джеръд, а вече знам вие коя сте.

Той седеше по турски, мятеше камъчета във водата и изглеждаше впечатлен от бавно образуващите се кръгове.

— Чувал съм много хубави неща за вас. Всъщност, когато жена ми разбере, че сме се запознали, направо ще ревнува.

Не разбирах откъде един военен водолаз би могъл да чуе нещо за мен освен от казаното в новините, което не винаги беше ласкателно. Но думите му оправиха отвратителното ми настроение. Тъкмо

възнамерявах да му го кажа, когато той погледна часовника си, после се обърна към платформата и срещна погледа на Кай Су.

— Доктор Скарпета — каза Джеръд и се надигна. — Смятам, че сме готови за рокендрол. А вие?

— Струва ми се, че по-готова няма да бъда — отвърнах и също се изправих. — Какъв ще е най-добрият подход?

— Най-добрият начин, всъщност единственият, е да следваме маркуча надолу.

Пристъпихме към края на кея и той посочи към лодката.

— Вече слизах там и ако не следвате маркуча, никога няма да го намерите. Случвало ли ви се е да вървите през канал без никаква светлина?

— Все още не съм преживявала подобно нещо.

— Е, не можете да видите абсолютно нищо. Тук е съвсем същото.

— Значи според вас никой не е променял положението на тялото — казах.

— Никой не се е доближавал до него освен мен.

Той ме загледа, докато навличах спасителната жилетка и пъхах фенера в джоба й.

— Дори не бих си направил труда. В тези условия фенерът само ще ви пречи.

Аз обаче бях твърдо решена да го взема, защото исках да си осигуря всичко, което можеше да ми помогне. Джеръд и аз слязохме по стълбата към платформата за гмуркане, за да довършим приготовленията си. Игнорирах любопитните погледи на докерите, докато втривах балсам в косата си и нахлузвах неопреновата качулка. Закачих нож на десния си глезен, после хванах седемкилограмовия колан и бързо го завързах на кръста си. Проверих катарамите и си сложих ръкавиците.

— Готова съм — обърнах се към Кай Су.

Той донесе оборудването за подводни комуникации и регулатора ми.

— Ще закрепя маркуча за въздух към маската ви — обясни той. Говореше без никакъв акцент.

— Разбрах, че и преди сте използвали такова оборудване за подводни комуникации.

— Точно така — отговорих.

Той клекна до мен и сниши глас, като че ли участвахме в някаква конспирация.

— Вие, Джеръд и аз ще бъдем в постоянна връзка по радиостанциите.

Те приличаха на яркочервени противогази с пет каишки отзад. Джеръд застана зад мен и нагласи резервоара ми за въздух, докато приятелят му говореше.

— Както знаете — обясни Кай Су, — дишате нормално и използвате бутона на мундщука, когато искате да осъществите връзка — показва той. — Сега трябва да нагласим това здраво върху качулката ви. Пъхнете в качулката цялата си коса, а после аз ще се уверя, че всичко е наред.

Мразех този тип радиостанции, особено когато не бях във водата, защото затрудняваха дишането. Поех колкото се може повече въздух и погледнах към двамата водолази, на които бях поверила живота си.

— В лодката ще има двама спасители, които ще ни наблюдават с помощта на приемник, потопен във водата. Всичко, което си казваме, ще бъде чуто от хората на повърхността. Разбирате ли?

Кай Су погледна към мен и разбрах, че току-що бях получила предупреждение.

Кимнах утвърдително. Чувах ясно тежкото си, затруднено дишане.

— Искате ли си плавниците сега? Поклатих глава и посочих към водата.

— Добре, тогава влизайте, а аз ще ви ги хвърля. Тежейки поне трийсет килограма повече, отколкото когато дойдох, се отпавих предпазливо към ръба на платформата за гмуркане. Проверих отново, за да се уверя, че маската е пъхната в качулката ми. Катодните предпазители приличаха на котешки мустаци, висящи от големите изоставени кораби. Силният вятър образуваше вълни по водата. Стегнах се, за да изпълня най-страшната гигантска крачка, която някога бях правила.

В началото студът ми подежда като шок и ми бе нужно доста време, за да се затопля. Водата нахлуваше в гумената ми обвивка, докато обувах плавниците си. По-лошо обаче беше това, че не виждах компютърния пулт и компаса. Не можех да зърна дори собствената си

ръка, вдигната пред очите. Сега разбрах защо нямаше смисъл да нося фенер. Гъстата утайка поглъщаше светлината като попивателна и ме принуждаваше често да излизам на повърхността, за да се ориентирам, докато плувах към мястото, където маркучът излизаше от лодката и изчезваше под водата.

— Всичко наред ли е? — Гласът на Кай Су прозвуча в слушалката, притисната до черепа ми.

— Абсолютно — отговорих и се опитах да си почина, като ритях леко под водата.

— На маркуча ли сте? — този път заговори Джеръд.

— В момента го държа.

Маркучът изглеждаше странно стегнат и внимавах да не го размествам прекалено много.

— Продължавайте да го следвате надолу. На около десет метра. Той се носи точно над дъното.

Започнах спускането, като спирах от време на време, за да уравни се налягането в ушите си. Опитвах се да не се паникьосвам. Не виждах. Сърцето ми биеше лудо, когато се принуждавах да почивам и да си поемам дълбоко дъх. За момент спрях и се отпуснах. Затворих очи и задигнах бавно. После възобнових следването на маркуча надолу. Паниката ме обхвана отново, когато дебел ръждясал кабел внезапно се появи пред мен.

Опитах се да мина под него, но не можех да видя откъде идва и накъде отива, а и бях по-лека, отколкото трябваше. Ядосах се, че не бях сложила повече тежести в колана или джобовете на жилетката. Кабелът ме закачи отзад. Усетих как регулаторът ме подръпва, като че ли някой го теглеше отзад. Разхлабената бутилка започна да се плъзга надолу по гърба ми и да ме дърпа със себе си. Свалих бързо жилетката, като се опитвах да не мисля за нищо друго освен за процедурата, която бях тренирала да изпълнявам.

— Всичко наред ли е? — обади се Кай Су.

— Технически проблем — отговорих.

Преместих бутилката между краката си и я възседнах така, сякаш яздох ракета в студеното, мрачно пространство. После оправих презрамките на жилетката и прогоних страха.

— Имате ли нужда от помощ?

— Не. Внимавайте за кабели — казах.

— Тук трябва да се внимава за всичко — отвърна гласът.

Помислих си, че тук долу има много начини, по които да умреш. После нахлузих жилетката и я стегнах здраво.

— Всичко наред ли е? — отново запита Кай Су.

— Да. Но някакви шумове ви заглушават.

— Прекалено много смущения. Заради тези огромни корита. Слизаме към вас. Искате ли ни по-близо?

— Не още — отговорих.

Те поддържаха благоразумна дистанция, защото знаеха, че искам да видя тялото на спокойствие. Нямаше нужда да си пречим. Бавно се спуснах по-дълбоко към дъното. Осъзнах, че маркучът трябва да се е закачил в нещо и затова е толкова изпънат. Не знаех накъде да се движа. Опитах на няколко метра вляво, където нещо ме докосна. Обърнах се и заставах лице срещу лице с мъртвеца. Тялото му се размърда и ме побутна, когато неволно се отдръпнах назад. Той лениво се изви и се понесе към края на въжето, протегнал напред облечени в гума ръце. Приличаше на сомнамбул, вървящ зад мен.

Оставих го да се приближи. Той отново се удари в мен, но този път не се уплаших, защото не бях изненадана. Изглеждаше като че ли иска да привлече вниманието ми или да потанцува с мен из дяволската тъмнина на реката, която го беше погълнала. Поддържах равновесието си внимателно, като едва движех плавниците, защото не исках да разбъркам утайката по дъното или да се нарежа на ръждясалите парчета от стари кораби.

— Хванах го. Или по-скоро той ме хвана — казах в радиостанцията. — Чувате ли ме?

— Едва. Вероятно сме на около четири метра над вас. Изчакваме.

— Изчакайте още няколко минути. После ще го извадим.

Светнах фенера още веднъж, за всеки случай, но отново се оказа безполезен. Осъзнах, че ще трябва да видя сцената с ръцете си. Върнах фенера в жилетката и поставих компютърния пулт почти до маската си. Едва успях да видя, че съм на дълбочина около дванайсет метра и имам половин резервоар с въздух. Вгледах се в лицето на мъртвеца, но през мътилката успях да видя само неясни черти и измъкнала се от качулката коса.

Хванах го за раменете и предпазливо опипах гърдите му, проследявайки маркуча. Беше промушен през колана с тежести.

Последвах го към мястото, където се беше закачил. След по-малко от три метра пред очите ми се появи голям ръждясал болт. Докоснах покрития с рачета метал на кораб и се отдръпнах, за да не се приближа прекалено много до него. Не исках да се напъхам под кораб с размерите на футболно игрище и сляпо да търся изход, докато въздухът ми свърши.

Маркучът беше усукан. Опипах го, за да разбера дали някъде не е прегънат, или притиснат по начин, който можеше да отреже достъпа на въздух, но не открих нищо подобно. Всъщност, когато се опитах да го освободя от болта, това се оказа лесна работа. Не виждах причина водолазът да не е можел да се освободи. Подозирах, че маркучът се е заплел след смъртта му.

— Маркучът му се е закачил — казах по радиото. — На един от корабите. Не знам кой точно.

— Имате ли нужда от помощ? — запитва Джеръд.

— Не. Хванах го. Можете да започнете да дърпате. Почувствах раздвижването на маркуча.

— Добре. Аз ще го насочвам нагоре — казах. — Продължавайте да теглите. Много бавно.

Сключих ръце около тялото и започнах да ритам с глезени и колене вместо с бедра, защото движението ми беше ограничено.

— Леко — предупредих в микрофона, защото не можех да се издигам с повече от трийсет сантиметра в секунда. — Бавно. Бавно.

Периодично поглеждах нагоре, но не виждах къде съм, докато не се показах на повърхността. Изведнъж видях небето, покрито със стоманеносиви облаци и спасителната лодка, която се клатеше наблизо. Надух жилетката на мъртвеца, обърнах го по корем и освободих колана с тежестите, като почти го изпуснах, защото беше доста тежък. Все пак успях да го хвана и да го подам на спасителите, които носеха неопрени и изглежда, знаеха какво правят.

Джеръд, Кай Су и аз трябваше да останем с маски, защото трябваше да плуваме обратно до платформата. Затова, докато намествахме трупа в телената кошница, дишахме въздуха от бутилките и си говорехме по радиото. Избутахме кошницата до лодката и помогнахме на спасителите да я издърпат горе. Мръсна вода заля цялата лодка.

— Трябва да му свалим маската — казах и магнах на спасителите.

Те изглеждаха объркани. Явно, където и да се намираше, предавателят не беше при тях. Не чувах нито дума.

— Имате ли нужда от помощ, за да си свалите маската? — запита единият и се протегна към мен.

Поклатих глава отрицателно. После се хванах за лодката и се вдигнах достатъчно нагоре, за да достигна кошницата. Дръпнах маската на мъртвеца, изсипах водата от нея и я оставих до качулката, от която се подаваше дълга мокра коса. Тогава го познах, въпреки тъмните кръгове около очите му. Познавах правилния нос и тъмните мустаци, обрамчващи пълните му устни. Пред себе си видях репортера, който винаги се бе отнасял справедливо с мен.

— Добре ли е? — запита един от спасителите. Направих им знак, че всичко е наред, макар да ми бе ясно, че те не осъзнават важността на това, което бях направила. Причината бе козметична, защото колкото по-дълго маската притискаше кожата, която бързо губеше еластичността си, толкова по-малка възможност имаше белезите да изчезнат. Това не беше от особена важност за следователите и патолозите, а за близките на Тед Едингс, които щяха да искат да видят лицето му.

— Чувате ли ме? — запитах Кай Су и Джеръд, когато се потопихме във водата.

— Идеално. Какво искате да направим с този маркуч? — попита Джеръд.

— Отрежете го на около три метра от тялото и затегнете края му — отговорих. — Запечатайте го заедно с регулатора му в найлонов плик.

— Имам едно пликче в жилетката — каза Кай Су.

— Чудесно. Това ще свърши работа.

След като направихме това, което можахме, си починахме за момент, отпуснати и загледани в мътната вода. Докато оглеждах мястото, където бяхме, осъзнах, че болтът, за който маркучът на Едингс се бе закачил, принадлежеше на „Експлойтър“. Подводницата изглеждаше направена след Втората световна война, вероятно по време на Корейската война. Зачудих се дали не бяха свалили всичките ѝ фини части и не я бяха подготвили да бъде продадена за скрап. Запитах се

дали Едингс се е гмурнал тук по някаква причина, или течението го е довлякло след смъртта му.

Спасителната лодка се намираще на половината път до площадката от другата страна на реката, където линейка чакаше да закара тялото до моргата. Джеръд ми направи знак „Окей“ и аз му отвърнах, макар да мислех, че далеч не всичко е наред. Изпуснахме въздуха от жилетките си и се гмурнахме във водата с цвят на ръждясаля стотинки.

От реката към платформата за гмуркане водеше висока стълба, а друга — по-ниска — към кея. Докато се изкачвах по тях, краката ми трепереха, защото не бях силна като Джеръд и Кай Су, които се движеха с цялото си оборудване, като че ли то въобще не тежеше. Все пак успях сама да се измъкна от жилетката и бутилката и не поисках помощ. Полицейска кола избоботи до мерцедеса ми, а някой влачеше лодката на Едингс през реката към площадката. Знаех, че ще трябва да потвърдим самоличността на трупа, но не се съмнявах в нея.

— Е, какво мислите? — запита някакъв глас над главата ми.

Вдигнах очи и видях капитан Грийн, застанал на кея до висок слаб мъж. Очевидно Грийн сега беше в добро настроение и протегна ръка, за да ми помогне.

— Моля — каза той, — подайте ми бутилката си.

— Няма да знам абсолютно нищо, докато не го прегледам — отговорих, докато му подавах екипа си. — Благодаря. Лодката с маркуча, а и всичко друго трябва да отиде направо в моргата — добавих.

— Наистина ли? Какво ще правите с нея? — запита той.

— Лодките също имат право на аутопсия.

— Ще трябва да измиете нещата си много грижливо — каза слабият мъж, като че ли знаеше повече и от Жан Което.

Гласът му ми се стори познат.

— Долу има прекалено много нефт и ръжда.

— Да, наистина е така — съгласих се и се качих на кея.

— Аз съм детектив Роше — представи се той. Беше облечен в джинси и старо кожено яке.

— Чух да казвате, че маркучът му е бил закачен на нещо?

— Да. Само се чудя кога ли сте ме чули да го казвам. Вече стоях на кея и си мислех с отвращение, че трябва да занеса мръсните си,

мокри вещи до колата.

— Наблюдавахме ваденето на тялото — каза капитан Грийн. — Ние с детектив Роше слушахме вътре в сградата.

Спомних си предупреждението на Кай Су и погледнах към платформата, където те с Джеръд оправяха оборудването си.

— Маркучът беше закачен — отговорих. — Но не мога да ви кажа кога е станало. Възможно е преди смъртта му, но може и след това.

Роше не изглеждаше особено заинтересуван от думите ми, а продължаваше да ме оглежда по начин, който ме накара да се почувствам неудобно. Беше много млад и почти красив, с деликатни черти, плътни устни и къса, тъмна, къдрава коса. Не харесах очите му. Реших, че са агресивни и самодоволни. Свалих качулката си и прокарах пръсти през влажната си коса. Той ме наблюдаваше как разкопчавам неопрена и го смъквам до хълбоците си. Водата, проникнала под него, беше ледена. Скоро щях да замръзна. Ноктите ми вече бяха посинели.

— Един от спасителите ми каза, че лицето му изглеждало червено — каза капитанът, докато завързвах ръкавите на неопрена на кръста си. — Чудя се дали това означава нещо.

— Студен дроб — отговорих. Той ме изгледа объркано.

— Трупове, изложени на студ, стават ярко розови — обясних и започнах да треперя.

— Разбирам. Значи не...

— Не — прекъснах го, защото бях прекалено раздразнена, за да го изслушам. — Не означава абсолютно нищо. Слушайте, има ли тук дамска тоалетна, където да мога да съблека тези мокри дрехи?

Огледах се наоколо, но не видях нищо обещаващо.

— Ей там. — Грийн посочи към малък фургон близо до сградата на администрацията. — Искате ли детектив Роше да ви придружи и да ви покаже всичко?

— Не е необходимо.

— Надявам се, че не е заключено — добави Грийн.

Това щеше да е типично за късмета ми, помислих си.

Но не познах. Беше ужасно. Само клозет и мивка, които не изглеждаха почиствани в последните години. Вратата, водеща към мъжката тоалетна от другата страна, беше заключена с катинар и

верига, като че ли някой се тревожеше да не би да се наруши приличието.

Нямаше отопление. Съблякох се и открих, че няма и топла вода. Почистих се, доколкото можах, и бързо облякох анцуг, яке, дебели обувки и шапка. Вече беше един и половина и Луси вероятно бе в къщата на Мант. А аз дори не бях започнала да подготвям доматения сос. Чувствах се изтощена и отчаяно се нуждаех от горещ душ или вана.

Не успях да се отърва от Грийн, който ме изпрати до колата и ми помогна да прибера екипа в багажника. Лодката вече бе натоварена на ремарке и потегляше към офиса ми в Норфолк. Не видях Джеръд и Кай Су и съжалих, че не мога да се сбогувам с тях.

— Кога ще направите аутопсията? — запитва Грийн.

Погледнах го внимателно. Беше типичен представител на слабите хора, които получаваха власт чрез ранга си. Беше направил всичко възможно, за да ме изплаши и пропъди, а когато не успя, реши да станем приятели.

— Сега.

Запалих двигателя и пуснах отоплението. Той изглеждаше изненадан.

— Офисът ви работи ли днес?

— Току-що го отворих — отговорих.

Не бях затворила вратата и той се облегна на рамката и се вторачи в мен. Стоеше толкова близо, че виждах капилярите по бузите и носа му и промените в пигментацията му, дължащи се на слънцето.

— Ще ми се обадите ли, когато пригответе доклада си?

— Когато определя причината и начина на смъртта, ще ги обсъдя с вас — отговорих.

— Начина? — намръщи се той. — Да не искате да кажете, че това може да не е нещастен случай?

— Винаги в подобни случаи има съмнения, капитан Грийн. Това ми е работата — да се съмнявам.

— Е, ако намерите нож или куршум в гърба му, надявам се, че ще се обадите първо на мен — каза той иронично и ми подаде визитна картичка.

Проверих номера на помощника на Мант и подкарах колата, като се надявах да го открия в дома му. Успях.

— Дани, обажда се доктор Скарпета — представих се.

— Да, госпожо — отвърна изненадано той.

По телефона се чуваше коледна музика и гласове на спорещи хора. Дани Уебстър беше двайсетинагодишен и все още живееше със семейството си.

— Съжалявам, че те безпокоя на Нова година — казах, — но имаме случай, който трябва незабавно да се аутопсира. Сега пътувам към офиса.

— Имате ли нужда от мен?

Дани не звучеше недоволен от идеята ми.

— Ако можеш да ми помогнеш, ще ти бъда страхотно благодарна. В момента към службата пътуват малка лодка и един труп.

— Няма проблем, доктор Скарпета — отвърна той жизнерадостно. — Веднага идвам.

Опитах да се свържа с къщата на Мант, но Луси не вдигаше, затова реших да проверя съобщенията на телефонния секретар. Имаше само две от приятели на Мант, които се обаждаха да изразят съболезнованията си.

От оловно сивото небе заваля сняг, а по магистралата бе пълно с хора, които шофираха по-бързо, отколкото бе разумно. Зачудих се защо ли племенницата ми закъсняваше и защо не ме бе предупредила за това. Луси беше двадесет и три годишна и тъкмо бе завършила академията на ФБР. Все още се тревожих за нея, като че ли тя се нуждаеше от закрилата ми.

Районният офис Тайдуотър се намираше в малка, претъпкана пристройка към болница „Сентара“ в Норфолк. Деляхме сградата с отдела по здравеопазването, който за съжаление включваше и офиса за санитарна проверка на рибата. Така между вонята от разлагащи се трупове и гниеща риба паркингът не бе приятно място независимо от сезона или деня. Вехтата тойота на Дани вече бе там, а когато отключих гаража, забелязах доволно, че лодката също ме чака.

Спуснах вратата зад себе си и тръгнах напред, като се оглеждах. Дългият маркуч бе грижливо навит и както бях помолила, отрязаният край и регулатора, към който бе прикрепен, бяха запечатани в найлонов плик. Другият край все още бе свързан с малкия компресор. Наблизо имаше галон с бензин и очакваното оборудване за плуване и

гмуркане, включително допълнителни тежести, бутилка с въздух, гребло, спасителна жилетка, фенер, одеяло и сигнален пистолет.

Освен всичко това Едингс имаше и допълнителен двигател с пет конски сили, който очевидно бе използвал, за да влезе в забранения район, където бе умрял. Главният двигател с тридесет и пет конски сили бе вдигнат и заключен, което означаваше, че винтът трябва да е бил във водата. Спомних си, че наистина това бе положението му, когато видях лодката на сцената. Но това, което ме заинтересува най-много от всичко, беше твърдата пластмасова чанта, отворена на пода. Вътре лежах различни приспособления за фотоапарати и кутии с филми „Кодак“. Не видях фотоапарат или светкавица и реших, че те са загубени завинаги на дъното на река Елизабет.

Качих се горе и отключих другата врата. В покрития с бели плочки коридор върху количка, паркирана до стаята на рентгена, лежеше Тед Едингс, затворен в чувал за трупове. Вкочанените му ръце изпъваха черния найлон, сякаш се опитваха да се освободят. По пода бавно капеше вода. Тъкмо щях да тръгна да търся Дани, когато той се приближи към мен накуцвайки. Носеше купчина кърпи, а дясното му коляно бе в яркочервена спортна шина заради нараняване по време на футбол, което бе наложило реконструкцията на цялото му предно кръстовидно сухожилие.

— Трябва да го вкараме в залата за аутопсии — казах. — Знаеш как се чувствам, когато оставяме неохранявани трупове в коридора.

— Страхувах се, че някой може да се подхлъзне — отвърна той и започна да попива водата с кърпите.

— Е, днес единствените хора тук сме ние с теб — усмихнах му се. — Благодарна съм ти обаче за предвидливостта, а и определено не ми се иска ти да се подхлъзнеш. Как е коляното?

— Струва ми се, че никога няма да се оправи. Минаха цели три месеца, а едва слизам по стълбите.

— Бъди търпелив и поддържай формата си. Със сигурност ще се оправиш — повторих му това, което вече бе чувал неведнъж. — Направи ли вече рентгеновите снимки?

Дани бе работил върху удавници и преди. Знаеше, че е доста невероятно да открием куршум или счупени кости, но рентгеновите снимки можеха да разкрият пневмоторакс, или промени в дробовете, дължащи се на баротравма.

— Да, госпожо. Филмът сега се проявява.

Той замълча, после добави раздражено:

— Детектив Роше от полицията в Чесапийк идва насам. Искане да присъства на аутопсията.

Макар да окуражавах детективите да наблюдават аутопсирането на техните случаи, Роше определено не беше човек, когото исках в моргата си.

— Познаваш ли го? — попитах.

— Идвам тук и преди. Ще ви оставя сама да го прецените.

Дани се изправи и отново събра тъмната си коса в конска опашка, защото няколко кичура се бяха изплъзнали и влизаха в очите му. Слаб и гъвкав, той приличаше на млад чероки с брилянтна усмивка. Често се чудех защо искаше да работи тук.

Помогнах му да закара тялото в залата за аутопсии и докато го измерваше и претегляше, влязох в съблекалнята и взех един душ. Марино се обади, докато обличах хирургическата униформа.

— Какво става? — попитах.

— Същият човек, за когото си мислехме, нали?

— Да.

— Сега ли ще го аутопсираш?

— Тъкмо щях да започна.

— Дай ми петнайсет минути. Почти стигнах.

— Идваш тук? — запитах изненадано.

— Обаждам ти се от телефона в колата. Ще поговорим по-късно. След малко съм при теб.

Замислих се какво ли точно ставаше и се сетих, че Марино сигурно бе открил нещо в Ричмънд. В противен случай идването му в Норфолк изглеждаше нелогично. Смъртта на Тед Едингс не беше в юрисдикцията на Марино, освен ако ФБР вече не се беше намесило, а и това ми се струваше доста нелогично.

Ние с Марино бяхме консултанти във ФБР по програма за анализ на престъпници, по-известна като екип по профилиране, който помагаше на полицията при зловеци и трудни смъртни случаи. Често работехме по случаи извън нашата юрисдикция, но само когато ни поканеха, а все още бе твърде рано за полицията в Чесапийк да търси помощта на Бюрото.

Детектив Роше пристигна преди Марино. Носеше хартиена кесия и настоя да му дам облекло, ръкавици, маска, шапка и терлици. Докато навличаше бронята си в съблекалнята, ние с Дани започнахме да правим снимки и да оглеждаме Едингс, все още облечен в неопрена, от който продължаваше да капе вода по пода.

— Мъртъв е от доста време — казах. — Струва ми се, че каквото и да му се е случило, е станало малко след влизането му в реката.

— А знаем ли кога е станало това? — запита Дани, докато поставяше нови остриета на скалпелите.

— Предполагаме, че по някое време след стъмване.

— Не изглежда стар.

— На двадесет и девет е.

Той се загледа в лицето на Едингс и се натъжи.

— Също като в случаите, когато докарват тук деца, или пък някой като онзи баскетболист, който умря в спортната зала миналата седмица — каза Дани и погледна към мен. — Тази работа не ви ли тормози понякога?

— Не я оставям да ме тормози, защото те имат нужда да се погрижа за тях — отговорих, докато си водех бележки.

— А когато свършите?

— Ние никога не свършваме, Дани. Сърцата ни са разбити до края на живота ни, а и никога не можем да свършим с хората, които минават оттук.

— Защото не можем да ги забравим.

Той постави чист плик в кофата, където прибирахме органите, и добави:

— Поне аз не мога.

— Ако ги забравяме, значи с нас нещо не е наред — казах.

Роше излезе от съблекалнята и тръгна към нас. Имаше странен вид, издокаран в пластмасовата маска и хартиения костюм. Той остави солидно разстояние между себе си и количката, но се приближи максимално до мен.

— Огледах лодката. Какво сте извадили от нея? — запитах детектива.

— Пистолета и портфейла му. И двете са у мен — отговори той. — Ето там в плика. Колко чифта ръкавици носите?

— Ами фотоапарат, филм или нещо такова?

— Всичко друго е в лодката. Струва ми се, че имате повече от един чифт ръкавици — повтори той, като се наведе към мен и рамото му се притисна в моето.

— Да, нося два чифта — отговорих и се отдръпнах от него.

— Предполагам, че и аз имам нужда от още един чифт. Свалих ципа на прогизналите ботуши за гмуркане на Едингс и казах:

— Ще намерите в шкафа ей там.

Разрязах неопрена по шевовете със скалпела, защото щеше да е доста трудно да го свалим от вкочанения труп. Докато го събличах, забелязах, че кожата му е силно порозовяла от студа. Свалих и синия му бански костюм и с помощта на Дани го качих на масата за аутопсии, където раздвижихме скованите му ръце и започнахме отново да снимаме.

Едингс нямаше наранявания освен няколко стари белега, повечето по колената. Но природата му бе нанесла неприятен удар, наречен хипоспадия, което означаваше, че пикочният му канал се отваряше в долната вътрешна част на пениса му, вместо в средата. Този скромнен дефект вероятно доста го е притеснявал, особено като момче. А в по-късни години може толкова да се е срамувал от него, че да е нямал желание за секс.

По време на професионалните ни срещи обаче определено не се бе държал срамежливо или пасивно. Всъщност винаги го бях смятала за уверен в себе си и чаровен. Той наистина представляваше изключение, защото рядко бивах очарована от някого, най-малко от журналист. Знаех обаче, че външният вид не означава нищо по отношение на това как се държаха хората, когато бяха насаме с партньора си, затова реших да приключа с размишленията.

Не исках да си го спомням като жив, докато нанасях мерките и белезите му върху диаграмите, закачени на бележника ми. Но спомените надвиха волята ми и се върнах към последния случай, когато го бях видяла. Беше седмицата преди Коледа. Седях в кабинета си в Ричмънд с гръб към вратата и подреждах диапозитиви. Не усетих влизането му, докато не заговори. Обърнах се и го видях застанал до вратата. Носеше саксия с яркочервени коледни чушки.

— Имате ли нещо против да вляза? — запита той. — Или ще ме накарате да се върна до колата с това.

Поздравих го, докато мислех раздражено за чиновничките от предния офис. Знаеха, че не трябва да допускат репортери зад заключената врата във фоайето, освен ако аз не бях наредила, но харесвах Едингс прекалено много. Той влезе и остави саксията на пода до бюрото ми. Усмихна се и цялото му лице се озари.

— Просто си помислих, че трябва да има нещо живо и весело в това място — каза той, като спря сините си очи върху моите.

— Надявам се, това не е коментар за мен — засмях се.

— Готова ли сте да го обърнем?

Фокусирах погледа си върху диаграмите и осъзнах, че Дани ми говори.

— Съжалявам — промърморих.

Той ме изгледа загрижено, докато Роше се мотаеше наоколо, сякаш никога преди не бе влизал в морга, надничаше в стъклените шкафове, а после поглеждаше обратно към мен.

— Всичко наред ли е? — запита Дани съчувствено.

— Можем вече да го обърнем.

Душата ми потрепери като малко горещо пламъче. В онзи ден Едингс беше облечен в бежев панталон и черен пуловер. Опитах се да си припомня очите му. Зачудих се дали в погледа му бе имало нещо, което да е предвещавало това.

Докоснах тялото му, което бе изстудено от реката. Започнах да научавам неща за него, които не знаех досега, и това допълнително ме разстрои. Той имаше множество скъпи порцеланови корони и контактни лещи, подсилващи яркосиния цвят на очите му. Изненадващо дясната леща не бе отнесена от водата и това правеше погледа му странно несиметричен, като че ли ме гледаха двама мъртъвци изпод сънливите си клепачи.

Приключих с външния преглед и се заех с оскверняващата проверка на сексуалния живот на пациента. Това бе задължително, когато се разследваше неестествена смърт. Рядко откривах явни знаци, като татуировка, посочваща към кой пол е ориентиран собственикът ѝ, а по правило никой от интимните партньори на починалия не даваше доброволно информация. Всъщност нямаше никакво значение дали някой щеше да ми каже нещо. Винаги проверявах за следи от анален полов акт.

— Какво търсите? — запита Роше, като се върна до масата и застана близо до мен.

— Разширение на ануса, дребни разкъсвания, удебеляване на епитела от травма — отговорих, без да спра работата си.

— Значи подозирате, че е педал — установи Роше и надникна през рамото ми.

Бузите на Дани се зачервиха, а в очите му проблесна гняв.

— Анусът и епителът са без изменения — съобщих. — С други думи, няма нараняване, което да говори, че е имал активни хомосексуални контакти. Детектив Роше, трябва да ми оставите малко свободно пространство.

Усещах дъха му върху врата си.

— Знаете ли, той направи доста интервюта наоколо.

— Какви интервюта? — запитах раздразнено.

— Не знам.

— Кого е интервюирал?

— Миналата есен писа някаква статия за затворения военен док. Вероятно капитан Грийн ще може да ви каже нещо повече.

— Току-що бях с капитан Грийн, но той не спомена и дума.

— Статията излезе във „Вирджински пилот“ през октомври. Не беше нещо особено. Съвсем посредствена. Лично аз смятам, че е решил да се върне тук и да души за нещо по-голямо.

— Например?

— Не ме питайте. Аз не съм репортер — отвърна той и погледна към Дани. — Всъщност мразя медиите. Винаги измислят разни откачени теории и после са готови да направят всичко, за да ги докажат. Този тип е доста известен тук, нали е важна клечка в „Асошиейтид Прес“. Слуховете твърдят, че връзките му с жени са само фалшива фасада. Минавате зад нея, а там няма нищо, ако разбирате какво имам предвид.

Усмивката му беше жестока. Не можех да повярвам колко силно го ненавиждам, при положение че днес го виждах за първи път.

— Откъде черпите информацията си? — запитах.

— Чувам разни неща.

— Дани, хайде да вземем проби от косата и ноктите му — казах.

— Нали разбирате, аз отделям време, за да поговоря с хората из улиците — добави Роше и се притисна в хълбока ми.

— Искате ли и проба от мустаците му? — попита Дани, като извади форцепс и плик от шкафа.

— Може.

— Предполагам, че ще го проверявате за СПИН — каза Роше и отново ме притисна.

— Да — отговорих.

— Значи все пак мислите, че е педал.

Спрях работа, защото ме хванаха дяволите.

— Детектив Роше — обърнах се към него твърдо, — ако искате да присъствате на аутопсията, ще ми оставите достатъчно място за работа. Ще престанете да се отърквате в мен и ще се отнасяте към пациента ми с уважение. Този човек определено не е искал да лежи мъртъв и гол на масата. А и не ми харесва думата „педал“.

— Добре, независимо как ще го наречете, сексуалната му ориентация може да се окаже важна.

Роше не изглеждаше впечатлен, а по-скоро доволен от раздражението ми.

— Не знаем със сигурност дали този човек е бил гей — казах. — Но съм сто процента сигурна, че не е умрял от СПИН.

Грабнах скалпела от количката и поведението на Роше рязко се промени. Той се отдръпна назад внезапно, очевидно уплашен от това, че започвам да режа. Още един проблем, с който трябваше да се справя.

— Присъствали ли сте някога на аутопсия? — запитах.

— На няколко — отговори той спокойно, но изглеждаше като че ли всеки момент щеше да повърне.

— Защо не седнете ето там — предложих не особено любезно, като се чудех защо му бяха възложили този случай, а и всеки друг. — Или излезте навън в гаража.

— Тук просто е горещо.

— Ако започнете да повръщате, отидете до най-близкия кош за боклук — казах.

Дани едва се сдържа да не се изкикоти.

— Просто ще седна тук за секунда — каза Роше и отиде до бюрото.

Направих бързо Y-образния разрез. Острието се придвижи от раменете до гръдната кост и после до таза. Когато кръвта бе изложена

на въздуха, долових миризма, която ме накара да спра работата си.

— Знаете ли, „Липшоу“ имат много добър инструмент за острене на скалпели — каза Дани. — Много ми се иска да можем да си го позволим. Остри ги с вода, така че просто можете да пхнете ножовете вътре и да ги оставите.

Нямаше начин да сбъркам миризмата, която бях усетила, но просто не можех да повярвам.

— Тъкмо прегледах новия им каталог — продължи той. — Имаше страхотни неща. Направо побеснявам, като се сетя, че не можем да си ги позволим. Това не можеше да е вярно.

— Дани, отвори вратите — казах тихо, но настойчиво, с което го стреснах.

— Какво има? — запита той разтревожено.

— Трябва да вкараме колкото се може повече чист въздух тук. Още сега.

Той се задвижи бързо въпреки болното си коляно и отвори двойната врата, която водеше към коридора.

— Какво има? — надигна се Роше.

— Този човек мирише странно — отговорих уклончиво, защото не исках да споделям подозренията си, особено с него.

— Не усещам нищо — каза Роше, като стана и се огледа, като че ли загадъчната миризма беше нещо, което можеше да се види.

Кръвта на Едингс миришеше силно на горчиви бадеми, но не се учудих, че Роше и Дани не можеха да усетят миризмата. Способността да доловиш мириса на цианид е свързана с пола рецесивна черта, която се унаследява от по-малко от трийсет процента от хората. Аз бях сред малцината късметлии.

— Повярвайте ми — казах, докато смъквах кожата на гърба, внимавайки да не пробия междуребрените мускули. — Той мирише много странно.

— И какво означава това? — запита Роше.

— Не мога да отговоря, докато не проведем тестовете — отговорих. — Междувременно ще огледаме грижливо цялото му оборудване, за да се уверим, че всичко е функционирало правилно. Имам предвид, възможно е в маркуча да са проникнали изгорели газове.

— Познавате ли добре наргилетата? — запита Дани, който се бе върнал до масата, за да помогне.

— Никога не съм използвала такава.

Направих страничен разрез на гърдите, дръпнах назад кожата и оформих джоб от нея, който Дани напълни с вода. Натопих ръка вътре и вкарах острието на скалпела между две ребра. Проверих за наличие на мехурчета, които можеха да покажат, че нараняване при гмуркане е вкарало въздух в гръдната кухина. Нямаше нито едно такава.

— Хайде да извадим маркуча и наргилето от лодката и да ги донесем тук — реших. — Добре ще е да намерим консултант водолаз и да чуем мнението му. Познаваш ли някого наоколо, когото можем да намерим по време на празниците?

— Има водолазен магазин на улица „Хемптън“. Доктор Мант го използва понякога.

Той намери телефонните номера и звънна, но магазинът беше затворен в тази снежна новогодишна вечер, а собственикът не си беше у дома. После Дани отиде до гаража, а след малко дочух познат глас, който говореше високо с него. По коридора прозвучаха тежки стъпки.

— Нямаше да ти позволят, ако беше ченге — чу се гласът на Пит Марино в залата за аутопсии.

— Знам, но не го разбирам — каза Дани.

— Ами ще ти кажа поне една причина. Дълга коса като твоята осигурява на онези задници навън още едно нещо, което да сграбчат. Ако бях на твое място, щях да я отрежа. А и момичетата ще те харесват повече.

Марино беше пристигнал навреме, за да помогне в носенето на навития маркуч и наргилето, и изнасяше бащинска лекция на Дани. Никога не ми се беше виждало трудно да си обясня защо Марино имаше проблеми със собствения си син.

— Знаеш ли нещо за наргилетата? — обърнах се към Марино.

Той се загледа изненадано в трупа.

— К'во? Някаква странна болест ли има?

— Това, което носиш, се нарича наргиле — казах. Той и Дани оставиха вещите на Едингс на празната стоманена маса до моята.

— Очевидно водолазните магазини ще бъдат затворени през следващите няколко дни — добавих. — Но компресорът изглежда доста прост — помпа, задвижвана от двигател от пет конски сили,

която изсмуква въздух през филтърен клапан и го вкарва в маркуча, свързан с регулатора на водолаза. Филтърът изглежда съвсем наред. Тръбопроводът за горивото е непокътнат. Това е всичко, което мога да ти кажа.

— Резервоарът е празен — забеляза Марино.

— Мисля, че бензинът е свършил след настъпването на смъртта.

— Защо? — запита Роше, който се бе приближил и ме наблюдаваше настойчиво, като че ли бяхме сами в стаята. — Откъде знаете, че не се е заплеснал там долу и не е забелязал свършването на бензина?

— Защото дори ако притокът му на въздух е бил прекъснат, той все пак е имал достатъчно време да излезе на повърхността. Намирал се е само на петнайсет метра дълбочина — отговорих.

— Това не е малко, ако маркучът ти се е закачил за нещо.

— Възможно е. Но пък в такъв случай той щеше да изхвърли колана с тежестите.

— Изчезна ли миризмата? — попита Роше.

— Не, но вече не е толкова силна.

— Каква миризма? — полюбопитства Марино.

— Кръвта му миришеше странно.

— Алкохол ли имаш предвид?

— Не, нищо подобно.

Той подуши въздуха и сви рамене. Роше мина покрай мен, като отмести поглед от това, което лежеше на масата. Не можах да повярвам, че отново се притиска в мен, особено след като му бях оставила достатъчно място и го бях предупредила. Оплешивяващият едър Марино, издокаран в подплатено с овча кожа палто, го изгледа подозрително.

— Е, кой е този? — запита ме той.

— О, да, предполагам, че вие двамата не се познавате — казах.
— Детектив Роше от Чесапийк, капитан Марино от Ричмънд.

Роше оглеждаше внимателно наргилето. Усетих, че звукът от ножиците, с които Дани режеше ребрата, го подлудяваше. Лицето му бе страхотно преbledняло, а устата — увиснала надолу.

Марино запали цигара. Изражението му показваше, че вече си е съставил мнение за Роше и възнамерява да го сподели с него.

— Не знам за вас — обърна се той към детектива, — но още преди години открих следното: само веднъж да присъстваш на аутопсия, и веднага забравяш, че ти се яде дроб. Почакайте само — каза той и прибра запалката в джоба на ризата си. — Аз лично умирах за пържен дроб с много лук — добави той и издуха дима от цигарата си. — Сега не можете да ме накарате да го докосна дори под смъртна заплаха.

Роше се наведе към наргилето и почти зарови лице в него, като че ли миризмата на гума и бензин беше противоотровата, от която се нуждаеше. Възобнових работата си.

— Хей, Дани — продължи Марино. — Ти ядеш ли гнусотии като бърберици и воденички, откак си започнал работа тук?

— Никога през живота си не съм ял — отговори Дани, докато сваляше гръдната кост. — Но знам какво имате предвид. Когато видя как хората си поръчват големи парчета дроб в ресторанта, почти ми се налага да се просна на пода. Особено ако е леко розов.

Миризмата се усили, когато открихме органите, и аз се отдръпнах назад.

— Усещате ли миризмата? — запита Дани.

— О, да — отговорих.

Роше се оттегли в най-далечния ъгъл, а Марино, който вече се бе позабавлявал, се приближи и застана до мен.

— Значи мислиш, че се е удавил? — бързо запита той.

— В момента не мисля така, но определено смятам да потърся следи от даване.

— Какво можеш да направиш, за да се увериш, че не се е удавил?

Марино не беше много наясно с удавянията, тъй като хората рядко извършваха убийство по този начин, затова беше ужасно любопитен. Искаше да разбере всичко, което правех.

— Всъщност могат да се направят доста неща — започнах да обяснявам, докато работех. — Вече направих джоб от кожата на едната страна на гърдите, напълних го с вода и вкарах скалпела в гръдния кош, за да проверя за наличие на мехурчета. Ще напълня и перикардиалната торбичка с вода и ще вкарам игла в сърцето, отново за да видя дали има мехурчета. Ще проверя мозъка за петехиални кръвоизливи. После ще огледам тъканите на медиастинума за извъналвеоларен въздух.

— Това какво ще покаже? — запита Марино.

— Вероятно пневмоторакс или въздушна емболия, която може да се случи на по-малко от пет метра дълбочина, ако водолазът диша неправилно. Проблемът е, че огромното напрежение над дробовете може да доведе до малки разкъсвания на алвеоларните стени и да причини кръвоизливи и нахлуване на въздух в плеврите.

— Значи това може да те убие — отсъди той.

— Да — отговорих. — Определено може.

— Ами когато се гмуркаш или излизаш на повърхността прекалено бързо? — попита Марино, който се бе преместил от другата страна на масата, за да може да наблюдава.

— Промяната в налягането, или баротравмата, свързвана с гмуркането или излизането нагоре, не е твърде вероятна при дълбочината, на която той се е гмуркал. А и както виждаш, тъканите му не са толкова гъбясали, колкото бих очаквала, ако бе умрял от баротравма. Искаш ли защитно облекло?

— За да приличам на Терминатора ли? — ухили се Марино и хвърли поглед към Роше.

— Моли се да не пипнеш СПИН — измъчено отвърна Роше от далечния край на залата.

Марино си сложи престилка и ръкавици и застана до мен. Започнах да му обяснявам какво още трябваше да проверя, за да мога да изключа смърт, причинена от прекалено ниско налягане или удавяне. Роше не издържа и реши да си тръгне, когато вкарах осемнайсет сантиметровата игла в трахеята, за да взема проба от въздуха за теста за цианид. Той прекоси залата светкавично и взе плика с улики от плота.

— Значи няма да знаем нищо, докато не приключите с тестовете, нали? — запита той.

— Точно така. Засега причината за смъртта е неизяснена — отговорих и вдигнах очи към него. — Ще получите копие от доклада ми, когато е готов. А преди да си тръгнете, бих искала да видя личните му вещи.

Детективът не смееше да се приближи, а ръцете ми бяха окървавени. Погледнах към Марино.

— Имаш ли нещо против?

— С удоволствие ще свърша работата.

Той отиде до Роше, взе плика и каза заядливо:

— Хайде, ела. Ще излезем навън в коридора, за да си поемеш въздух.

Излязоха от залата, а аз продължих работата си. Чух как Марино вади пълнителя от пистолет и високо се оплаква, че оръжието не е било обезопасено.

— Не мога да повярвам, че разнасяш това нещо наоколо заредено — избумтя гласът му. — Господи боже! Не знаеш ли, че това не е пликче с шибания ти обед!

— Оръжието още не е проверявано за отпечатъци.

— Ами тогава просто слагаш ръкавици и вадиш патроните, както аз направих. После измъкваш и оня от цевта. Ти къде си учил бе? В полицейската академия на първобитните хора, където сигурно са те научили и на джентълменските ти маниери, а?

Марино продължи да го ругае. Разбрах, че не го бе извел в коридора заради чистия въздух. Дани погледна над масата към мен и се ухили.

След малко Марино се върна, клатейки глава. Роше си бе тръгнал. Почувствах облекчение и не можах да го скрия.

— Господи — казах. — Какво му има на този?

— Мисли с главата, дете Господ му е дал — отвърна Марино. — Онази между краката му.

— Както вече ви казах — намеси се Дани, — той идва тук няколко пъти преди и досажда на доктор Мант. Но забравих да поясня, че винаги говореше с него горе. Никога не посмя да слезе в моргата.

— Шокиран съм — ухили се Марино.

— Чух, че докато учел в полицейската академия, се обявил за болен в деня, когато трябвало да дойдат тук за показната аутопсия — продължи Дани. — Освен това той току-що бе прехвърлен от отдела за малолетни престъпници. Работи в „Убийства“ по-малко от два месеца.

— О, това е страхотно — каза Марино. — Точно човек като него трябва да работи по подобен случай.

— Усещаш ли миризмата на цианида? — запитах.

— Не. Единственото, което усещам в момента, е мирисът на цигарата ми и точно това искам.

— Дани?

— Не, госпожо — разочаровано отговори той.

— Засега не виждам никакви доказателства, че това е смърт от удавяне. Няма мехурчета в сърцето или гръдния кош. Няма подкожна емфизема. Няма вода в стомаха или дробовете.

Отрязвах част от сърцето и продължих:

— Има запушване на сърцето, но това се дължи на спирането му, с други думи — на смъртта. А по стомашната стена има зачервяване, което отговаря на отравяне с цианид.

— Док — прекъсна ме Марино. — Колко добре го познаваше?

— Всъщност почти никак.

— Добре, ще ти кажа какво имаше в плика, защото Роше не беше наясно какво вижда, а не исках да му обяснявам.

Той най-после съблече палтото си и се огледа за чисто място, където да го закачи. Спря се на облегалката на стола, остави го и запали нова цигара.

— Мамка му, тия подове ми скапват краката — оплака се той, като отиде до масата, където бяха струпани наргилето и маркучът, и се облегна на нея. — Сигурно и на твоето коляно не действат добре — обърна се той към Дани.

— Направо ме убиват — потвърди Дани.

— Едингс имаше деветмилиметров „Браунинг“ с пустиннокафяв гланц „Бърдсонг“.

— Какво е „Бърдсонг“? — запита Дани.

— Рембранд сред гланцовете за пистолет. Господин Бърдсонг е човекът, на когото изпращаш пистолета си, ако искаш да е водоустойчив и боядисан в защитна окраска — отговори Марино. — Това, което той прави, е да го обели, изтърка с пясък, а после го пръска с тефлон. Всички пищови на ЕСЗ имат гланц „Бърдсонг“.

ЕСЗ беше Екипът за спасяване на зложници на ФБР. Помислих си, че като се имат предвид многобройните статии, които Едингс бе написал за полицейските агенции, вероятно доста пъти се е срещал с най-добрите агенти на академията на ФБР в Куантико.

— Сигурно и военните имат такива — предположи Дани.

— Те, екипите за бързо реагиране, отделът за борба с тероризма, хора като мен — отвърна Марино, който отново оглеждаше смукателните клапани на наргилето. — Повечето от нас имат и мерници „Новак“ като неговия. Но това, което ние нямаме, са металопробиващите куршуми КТВ, познати като „Убийци на ченгета“.

— Той е имал куршуми с тефлоново покритие? — учудих се.

— Седемнайсет броя, един в цевта. Всичките покрити с червен лак за водоустойчивост.

— Е, не се е снабдил с амуниции оттук. Поне не законно, защото те са забранени във Вирджиния от няколко години. Що се отнася до гланца на пистолета, сигурен ли си, че е „Бърдсонг“, същата фирма, която Бюрото използва?

— Прилича ми съвсем на вълшебния допир на „Бърдсонг“ — отговори Марино. — Разбира се, има и други компании, които вършат подобна работа.

Отворих стомаха машинално, заета с нахлулите в главата ми мрачни мисли. Винаги бях считала Едингс за почитател на закона и полицията. Бях чувала, че придружавал полицаите по време на акции, ходел на техните балове и пикници. Никога не ми беше правил впечатление на маниак на тема оръжия. Бях като зашеметена от мисълта, че може да е заредил пистолета си с нелегални куршуми, използвани, за да убиват и обезобразяват същите хора, които бяха негови източници и вероятно приятели.

— Стомахът съдържа само малко количество кафеникава течност — казах. — Не е ял преди смъртта си, което е съвсем нормално, щом е възнамерявал да се гмурка.

— Възможно ли е изгорелите газове да са стигнали до него по маркуча? — запита Марино, който продължаваше да оглежда наргилето. — Те нямаше ли също да предизвикат порозовяване?

— Ще направим тест за въглероден окис, но той бездруго няма да обясни миризмата, която усещам.

— И си сигурна, че все още я усещаш?

— Абсолютно.

— Смятате, че е убийство, нали? — попита ме Дани.

— Никой не трябва да говори за това — казах, като дръпнах жицата от макарата над главата ми и включих триона. — Нито на полицията в Чесапийк, нито на когото и да било друг. Не и докато не приключим с всички тестове и не направя официално изявление. Не знам какво става тук. Не знам какво е станало и на местопрестъплението. Затова трябва да сме още по-предпазливи от обикновено.

Марино погледна към Дани.

— Откога работиш тук? — запита той.

— Осем месеца.

— Чу какво каза доктор Скарпета, нали?

Дани вдигна поглед, изненадан от промяната в тона на Марино.

— Знаеш как да си държиш устата затворена, нали? — продължи Марино. — Това означава, че не трябва да споделяш с момчетата или пък да се опитваш да впечатлиш гаджето или семейството си. Разбра ли?

Дани потисна гнева си и направи разрез от ухо до ухо.

— Нали разбираш, ако изтече някаква информация, ние с докторката ще знаем кой се е раздрънкарал. — Марино продължи атаката си, която с нищо не бе провокирана.

Лицето на Дани остана непроницаемо. Той издърпа скалпа над очите, за да оголи черепа, и лицето на Едингс се отпусна тъжно, като че ли той разбираше какво става и това го измъчваше. Включих триона и залата се изпълни с шумния вой на острие, режещо кости.

ГЛАВА ТРЕТА

В три и половина слънцето се бе скрило зад воал от тъмносиво, а снегът бе дълбок няколко сантиметра и изпълваше въздуха плътно като дим. Ние с Марино поехме по следите на Дани по паркинга. Младежът вече си бе отишъл, а аз се чувствах неудобно заради него.

— Марино — казах, — не можеш да се държиш с хората по този начин. Персоналът ми знае какво е дискретност. Дани не е направил нищо, за да предизвика грубостта ти, и аз съм ужасно недоволна от теб.

— Той е просто едно хлапе — отвърна Марино. — Ако го възпитаеш правилно, ще се държи както трябва и ще се грижи за теб. Важното е да вярваш в дисциплината.

— Не е твоя работа да дисциплинираш моите служители. А и никога не съм имала проблеми с него.

— Така ли? Може пък това да е един от случаите, когато за нищо на света да не ти е нужен проблем.

— Наистина ще съм много благодарна, ако вече не се опитваш да ръководиш работата ми вместо мен.

Бях изморена и разстроена, а Луси все още не вдигаше телефона в къщата на Мант. Марино беше паркирал колата си до моята. Отключих вратата си.

— Е, какво ще прави Луси за Нова година? — запита той, като че ли знаеше за грижите ми.

— Надявам се, че ще я прекара с мен. Но не съм я чувала — отговорих и влязох в колата.

— Снегът започна на север и Куантико бе ударен първи — каза той. — Може да се е отбила някъде, за да изчака оправяне на времето. Знаеш какво е движението по 95 магистрала.

— Тя има телефон в колата. Освен това идва от Шарлътсвил, а не от Куантико.

— Как така?

— От академията решиха да я изпратят в университета за още един квалификационен курс.

— По какво? Космически изследвания за напреднали?

— Доколкото знам, учи в някакъв специален курс по виртуална реалност.

— Е, значи може да е някъде по пътя от Шарлътсвил насам — успокой ме той, като явно не искаше да си тръгна.

— Можеше да ми остави съобщение.

Марино огледа паркинга. Беше празен с изключение на тъмносиния микробус на моргата, който бе покрит със сняг. Снежинки се закачаха по оредялата му коса и сигурно студенееха върху оплешивялото му теме, но, изглежда, Марино нямаше нищо против.

— Имаш ли планове за Нова година? — запитах, като запалих двигателя и включих чистачките на предното стъкло.

— Разбрахме се с няколко от момчетата да поиграем покер и да хапнем чили.

— Това звучи забавно — казах и погледнах към едрото му, зачервено лице.

— Док, огледах апартамента на Едингс в Ричмънд, но не исках да говоря за това пред Дани. Смятам, че и ти ще искаш да го огледаш.

Марино искаше да говори. Нямаше желание да играе покер с момчетата или да остане сам. Искаше да е с мен, но никога не би го признал. През всички години, в които го бях познавала, не бе посмял да признае чувствата си към мен, макар да бяха очевидни.

— Не мога да съпернича на една игра на покер — казах, като затегнах колана си. — Но възнамерявах да готвя лазаня тази вечер. А и май Луси няма да пристигне, така че ако...

— Струва ми се, че шофирането обратно към Ричмънд след полунощ няма да е особено разумно — прекъсна ме той.

Снегът се носеше по асфалта в малки бели вихрушки.

— Имам стая за гости — продължих. Той погледна часовника си и реши, че е настъпил момент за цигара.

— Всъщност обратният път дори сега не е добра идея — казах. — А и ми се струва, че се налага да си поговорим.

— Е, да, вероятно си права — съгласи се той.

Това, което никой от нас не можа да предвиди, докато пътувахме един след друг към Сандбридж, бе че когато пристигнем в къщата на

доктор Мант, от комина ще излиза пушек. Зеленият „Събърбан“ на Луси бе паркиран отпред и покрит със сняг, което означаваше, че тя е в къщата от доста време.

— Не разбирам — казах на Марино, докато затваряхме вратите си. — Звънях тук три пъти.

— Май ще е по-добре да си ходя — каза той, като застана до форда, без да знае какво да прави.

— Глупости. Хайде, ела. Ще измислим нещо. Имаме и канапе. А и Луси ще се зарадва да те види.

— Носиш ли си екипа за гмуркане? — попита той.

— В багажника е.

Извадихме го заедно и го занесохме до къщата на доктор Мант, която изглеждаше още по-малка и мизерна в мразовития ден. Влязохме през задния вход и оставихме оборудването на дървения под. Луси отвори кухненската врата и ни обгърна аромат на домати и чесън. Тя придоби изненадан вид, докато оглеждаше Марино и водолазния екип.

— Какво, по дяволите, става тук? — запита тя.

Веднага усетих, че е раздразнена. Бяхме решили да прекараме тази вечер насаме, което ставаше твърде рядко в напрегнатия ни живот.

— Дълга история — отговорих и я погледнах в очите.

Последвахме я вътре, където на печката вреше голяма тенджерата. На плота лежеше дъска за рязане. Очевидно Луси бе рязала чушки и лук, когато влязохме. Беше облечена в анцуг с емблемата на ФБР и скиорски чорапи. Изглеждаше в безукорно здраве, но усетих, че напоследък не бе спала достатъчно.

— В килера има маркуч, а до портата има кран и празна пластмасова кофа за боклук — казах на Марино. — Ако я напълниш, можем да накиснем екипа ми.

— Аз ще ти помогна — предложи Луси.

— О, не, няма да го направиш — възразих, като я прегърнах. — Не и докато не съм те видяла за минута.

Изчаках Марино да излезе, после я дръпнах до печката и вдигнах капака на тенджерата. Разнесе се великолепен аромат и се почувствах наистина щастлива.

— Не мога да повярвам — казах. — Бог да те благослови.

— Ти не се прибра до четири и реших, че трябва да направя соса, защото в противен случай тази вечер нямаше да ядем лазаня.

— Възможно е да има нужда от още малко червено вино, щипка сол и босилек. Ще използваме анпшари вместо месо, макар че Марино никак няма да се зарадва, но пък той може да яде от пушената шунка. Как ти звучи това? — запитах и върнах капака върху тенджерата.

— Лельо Кей, защо Марино е тук? — попита тя.

— Получи ли бележката ми?

— Естествено. Така влязох. Но в нея пишеше само, че отиваш на някакво местопрестъпление.

— Съжалявам. Но се обадох няколко пъти.

— Нямах намерение да вдигам телефона в чужда къща — отвърна Луси. — А и ти не остави никакво съобщение.

— Искам да ти обясня как стоят нещата. Смятах, че не си дошла, затова поканих Марино. Не исках да шофира в тази буря обратно до Ричмънд.

В зелените ѝ очи проблесна разочарование.

— Няма проблеми. Особено ако не се налага да спя в една и съща стая с него — сухо отбеляза тя. — Но не разбирам какво въобще е правил в Тайдуотър.

— Както вече ти казах, това е дълга история — отговорих. — Случаят, за който става дума, има връзка с Ричмънд.

Излязохме навън и набързо изплакнахме неопрена, плавниците и останалото оборудване в ледената вода. После занесохме всичко на тавана, където нямаше да замръзне, и го подредихме върху няколко хавлии. Реших да взема горещ душ и се къпах толкова дълго, колкото бойлерът ми позволи. Помислих си колко странно е това, че ние с Луси и Марино сме заедно в малкото крайбрежно селце в снежната новогодишна нощ.

Излязох от спалнята и ги намерих в кухнята, където пиеха италианска бира и четяха рецепта за правене на хляб.

— Добре — казах. — Това е. Сега аз поемам.

— Уха, всички да внимават — каза Луси.

Отпъдих ги встрани и започнах да отмервам брашно, мая, малко захар и зехтин в голяма купа. Пуснах фурната на слаб огън и отворих бутилка вино „Кот Роти“, предназначено за готвачката, която се захваща със сериозна работа. С вечерята щях да поднеса „Кианти“.

— Прегледа ли портфейла на Едингс? — запитах Марино, докато режах гъбите.

— Кой е Едингс? — попита Луси.

Тя седеше на плота и пиеше „Перони“. Отвъд прозорците зад нея снегът осветяваше сгъстяващия се мрак. Обясних ѝ какво бе станало днес. Тя не зададе допълнителни въпроси, а внимателно се вслуша в Марино.

— Нищо не излезе — отговори той. — Кредитни карти, малко информация за застраховките му. Други подобни боклуци и няколко разписки. Изглеждат като от ресторанти, но ще проверим за всеки случай. Имаш ли нещо против да си взема още една от тези? — посочи той към празното шише бира, хвърли го в кофата за боклук и отвори вратата на хладилника. — Чакай да се сетя какво още имаше — замисли се той и извади бутилката. — Нямах много пари в брой. Само двайсет и седем кинта.

— Ами снимки? — попитах, докато месех тестото върху покритата с брашно дъска.

— Никакви — отговори Марино и затвори хладилника.

— А и както знаеш, не е бил женен.

— Не знаем дали не е имал сериозна връзка с някого — казах.

— Това е напълно вярно, тъй като бездруго не знаем особено много за него — съгласи се той и погледна към Луси. — Знаеш ли какво е „Бърдсонг“?

— Моя „Зиг“ има гланц „Бърдсонг“ — отговори тя и ме погледна. — Браунингът на леля Кей също.

— Е, този тип Едингс има деветмилиметров „Браунинг“ като на леля ти, с кафяв гланц „Бърдсонг“. Освен това патроните му са с тефлоново покритие и имат червен лак отгоре. Имам предвид, че с тях можеш да простреляш дванайсет телефонни указателя в проливен дъжд.

Луси се изненада.

— Какво прави един журналист с подобни неща?

— Някои хора са големи ентузиаста по отношение на оръжия и амуниции — казах. — Макар никога да не съм подозирала, че и Едингс е от тях. Не ми е споменавал нищо подобно, но пък и не е бил задължен да споделя с мен.

— В Ричмънд никога не съм виждал КТВ — каза Марино, говорейки за марката на покритите с тефлон куршуми. — Законни или не.

— Възможно ли е да ги е купил от някоя изложба за оръжия? — попитах.

— Може. Едно нещо е сигурно. Вероятно този тип е посещавал доста подобни изложби. Още не съм ти разказал за апартамента му.

Покрих тестото с влажна кърпа и сложих купата във фурната на най-слаб огън.

— Няма да ви отегчавам с всички подробности — продължи той. — Само най-важните неща. Започвам със стаята, в която очевидно е зареждал пищовите си. Нямам никаква представа къде точно е стрелял, но притежаваше достатъчно оръжия между които да избира, включително няколко пистолета, един АК-47, МР-5 и М-16. Не са съвсем от типа оръжия, които използваш при лов на зайци. Освен това е бил абониран за няколко войнишки списания, а по-точно „Наемник“, „Списание на щатската кавалерия“ и „Команден корпус“. Накрая — каза Марино и отпи от бирата си, — открихме и няколко видеокасети на тема „Как да станеш снайперист“. Нали знаете, обучение на специалните сили и т.н.

Разбърках яйца със сирене пармезан и рикота.

— Имаш ли някаква идея в какво може да е бил замесен? — попитах, притеснена от задълбочаването на мистерията с мъртвеца.

— Не, но със сигурност е преследвал някаква цел.

— Или някой го е преследвал — добавих.

— Страхувал се е — уверено се намеси Луси. — Не отиваш да се гмуркаш по тъмно, носейки водоустойчив деветмилиметров, зареден с пробиващи метал куршуми, освен ако не си ужасно уплашен. Това е поведение на човек, който смята, че някой иска да го очисти.

Тогава им разказах за странния телефонен разговор рано сутринта, проведен с някой си полицаи Йънг, който очевидно не съществуваше. Споменах и капитан Грийн и отношението му към мен.

— Защо пък би се обадил, ако той е човекът, извършил престъплението? — намръщи се Марино.

— Очевидно не е искал да отида на местопрестъплението — отговорих. — Може да е смятал, че ако получа достатъчно

информация от полицията, просто ще седя и ще чакам пристигането на трупа, както правя обикновено.

— Е, струва ми се, че просто са те излъгали — каза Луси.

— Да, вярвам, че планът им е бил точно такъв — съгласих се.

— Опита ли да се обадиш на телефонния номер, който ти е дал несъществуващият полицай Йънг? — попита тя.

— Не.

— Къде е?

Дадох ѝ го и тя набра.

— Това е телефонът на местната метеорологична служба — съобщи Луси и затвори.

Марино издърпа стол изпод масата, покрита с карирана покривка и го възседна, като склучи ръце на облегалката му. За известно време никой не проговори. Седяхме и премисляхме информацията, която изглеждаше все по-странна с всяка изминала минута.

— Слушай, док — каза Марино и изпука с пръсти. — Наистина трябва да запали една цигара. Ще ми позволиш или да изляза навън?

— Навън — отговори вместо мен Луси и посочи към вратата с пресилено заплашителен поглед.

— Ами ако падна в някоя снежна пряспа заради теб, джудже такава?

— Снегът не е по-дебел от десет сантиметра. Единствената дупка, в която можеш да попаднеш, е онази в мозъка ти.

— Утре ще отидем на плажа да постреляме по консервени кутии — каза Марино. — От време на време се нуждаеш от добър урок, специален агент Луси.

— Съвсем сигурно е, че няма да стреляте на този плаж — възпротивих се.

— Е, предполагам, че можем да позволим на Пит да отвори прозореца и да издухва дима навън — каза Луси. — Но това просто показва до каква степен си пристрастен.

— Само пуши по-бързо — наредих. — Тази къща и така е достатъчно студена.

Прозорецът беше упорит, но не колкото Марино, който успя да го отвори след жестока борба. Той премести стола си до него и запали цигара. Ние с Луси започнахме да подреждаме приборите и салфетките във всекидневната, защото решихме, че ще е по-уютно да

вечеряме пред огъня, отколкото в кухнята на доктор Мант или претъпканата и мразовита трапезария.

— Още не си ми разказала как вървят нещата — обърнах се към племенницата си, която палеше огъня.

— Страхотно.

Луси добави дърва в огъня и към покритото със сажди гърло на комина полетяха искри. Вените по ръцете ѝ изпъкваха, мускулите по гърба ѝ се виждаха ясно. Талантите на Луси бяха по отношение на компютрите, а напоследък и в роботиката, която бе изучавала в университета. Това бяха експертни области, които я правеха крайно привлекателна за Екипа за спасяване на заложници към ФБР, но от нея се очакваха мозъчни, а не физически способности. Никоя жена досега не бе успявала да премине през зловещите изисквания на ЕСЗ, а аз се тревожех, че Луси няма да се примири с границите на възможностите си.

— Много ли спортуваш? — попитах.

Тя седна на огнището и ме погледна.

— Да.

— Ако нивото ти на мазнини се смъкне още, няма да си здрава.

— Съвсем здрава съм, а всъщност имам прекалено много мазнини.

— Ако се разболяваш от анорексия, няма да се примиря с това, Луси. Знам, че това може да те убие. Виждала съм жертвите на тази болест.

— Нямам проблеми с яденето.

Приближих се и седнах до нея. Огънят затопляше приятно гърбовете ни.

— Май ще трябва да ти се доверя за това — казах.

— Добре.

— Слушай — потупах я по крака, — ти си назначена в ЕСЗ като техен технически консултант. Никой никога не е очаквал да се спускаш по въже от хеликоптери и да пробягваш километър и половина за четири минути заедно с мъжете.

Тя ме погледна с блеснали очи.

— Точно пък ти да ми говориш за граници. Никога не съм виждала да позволяваш на пола ти да те задържа назад.

— Аз познавам идеално границите на възможностите си — възразих. — Просто ги заобикалям с мислене. Точно така оцелях.

— Виж — каза тя разчувствано, — писна ми да програмирам компютри и роботи, а после всеки път, когато стане нещо голямо — като бомбата в Оклахома, — момчетата да потеглят към въздушната база и да отлетят, а аз да остана. А дори и да отида с тях, ме заключват в някоя малка стаичка някъде, като че ли съм само някакъв прост смотаняк. Не съм смотана и искам да бъда истински агент.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя отмести поглед от мен.

— Мога да премина всяко изпитание, което ми поставят. Мога да се спускам по въже, да стрелям със снайпер и да се гмуркам. И най-важното — мога да се оправя, когато се държат като идиоти. Нали знаеш, не всички са особено щастливи от факта, че работя с тях.

Не се и съмнявах в това. Луси винаги предизвикваше крайности в поведението на хората, защото беше прекалено умна, но и с доста труден характер. Освен това беше красива, с остри, силни черти, и аз искрено се учудвах как бе оцеляла в екип на специалните сили, състоящ се от петдесет мъже, с никой от които не би имала връзка.

— Как е Джанет? — попитах.

— Прехвърлиха я в офиса във Вашингтон. Работи по интелектуални престъпления. Поне не е далеч от мен.

— Това сигурно е съвсем отскоро — казах озадачено.

— Да — потвърди Луси и облегна лакти на коленете си.

— А къде е тази вечер?

— Семейството ѝ има апартамент в Аспен.

Мълчанието ми не успя да прикрие въпроса, който ме интересуваше, и Луси отговори раздражено:

— Да, не бях поканена. Но не защото ние с Джанет не се разбираме. Просто не беше добра идея.

— Разбирам.

Поколебах се, преди да добавя:

— Значи родителите ѝ още не знаят?

— По дяволите, кой ли пък знае? Да не мислиш, че не се крием в работата? Отиваме някъде заедно и всяка от нас има удоволствието да гледа как другата я ухажват разни досадни мъже. Това е страхотно удоволствие — каза тя горчиво.

— Знам как е в службата — казах. — Не е по-различно, отколкото те предупредих, че ще бъде. По-интересно ми е семейството на Джанет.

Луси се вторачи в ръцете си.

— Най-вече майка ѝ. Честно казано, смятам, че баща ѝ не би се разтревожил. Няма да реши, че той е виновен за това, както смята майка ми. Само дето тя си мисли, че ти си виновната, защото основно ти си ме отгледала, както и нея самата.

Нямаше никакъв смисъл да се защитавам срещу невежите забележки на сестра ми, Дороти, която за съжаление беше майка на Луси.

— Майка ми вече има и нова теория. Твърди, че ти си първата жена, в която съм се влюбила, и някак си това обяснява всичко — продължи Луси с ироничен тон. — Няма значение, че това би могло да се нарече кръвосмешение или пък че ти не си лесбийка. Нали знаеш, тя пише онези проницателни детски книжки, затова се смята за експерт по психология и очевидно вече и за сексолог.

— Съжالياвам, че се налага да търпиш и това освен всичко друго — казах натъжена.

Когато водехме подобни разговори, никога не знаех какво точно да направя. Все още те бяха сравнително нови за мен и в някои отношения страшни.

— Слушай — каза тя и се надигна, когато Марино влезе във всекидневната, — човек просто свиква да живее с някои неща.

— Имам новини за вас — съобщи Марино. — Прогнозата е, че тази гнусотия ще обърне на дъжд. Така че вероятно утре сутрин ще можем да се измъкнем оттук.

— Утре е Нова година — каза Луси. — Защо трябва да се измъкваме оттук?

— Защото трябва да заведе леля ти в колибата на Едингс.

Той се поколеба, после добави:

— А и Бентън трябва да си довлече задника там.

Не реагирах видимо. Бентън Уесли бе шефът на Програмата за анализ на престъпници на Бюрото, а аз се бях надявала да не ми се налага да го виждам през празниците.

— Какво искаш да кажеш? — запитах тихо.

Марино седна на канапето и ме загледа замислено. После отговори на въпроса ми с въпрос:

— Любопитен съм за нещо, док. Как можеш да отровиш някого под водата?

— Може да не е станало под водата — предположи Луси. — Може да е погълнал цианида, преди да се е гмурнал.

— Не. Не може да е станало така — възразих. — Цианидът е силно разрушителен и ако го беше глътнал през устата, по стомаха му щеше да има много повече щети. А също така и по устата и гърлото.

— Добре, какво може да е станало тогава? — попита Марино.

— Мисля, че е погълнал цианида като газ.

Марино изглеждаше озадачен.

— Как? През компресора?

— Той всмуква въздух през клапан, който е покрит с филтър — напомних му. — Може някой просто да е смесил малко солна киселина с таблетка цианид и да е задържал флакона близо до смукателния клапан, така че той да всмукне газа.

— Ако Едингс е погълнал цианида, докато е бил там долу, какво точно е станало? — запита Луси.

— Апоплектичен удар, после смърт. За секунди. Сетих се за закачения маркуч и се зачудих дали Едингс е бил близо до болта на „Експлойтър“, когато внезапно е вдишал цианида през регулатора си. Това можеше да обясни положението, в което се намираше, когато го намерих.

— Можеш ли да провериш наргилето за цианид? — попита Луси.

— Можем да опитаме — отговорих. — Но не очаквам да намеря нищо, освен ако таблетката цианид не е била поставена директно върху филтъра на клапана. Дори и така, някой може да е поразчистил, преди аз да се появя там. Може да имаме по-голям късмет с парчето маркуч, което е било най-близо до тялото. Ще започна тестовете утре, ако успея да накарам някого да дойде в лабораторията в почивен ден.

Племенницата ми отиде до прозореца и погледна навън.

— Все още вали силно. Интересно е как осветява нощта. Мога да видя океана. Като голяма черна стена — каза тя с тъжен тон.

— Това, което виждаш, е стена — поправи я Марино. — Тухлената стена в задната част на двора.

Луси замълча за известно време. Помислих си колко много ми липсваше. Макар да я бях виждала рядко по време на годините ѝ в университета, сега се виждахме още по-малко, защото дори когато някой случай ме водеше в Куантико, нямаше гаранция, че ще имаме време да се видим. Тъгувах, че детството ѝ си е отишло безвъзвратно, и ми се искаше да бе избрала по-лек живот и кариера, отколкото бяха нейните.

Все още загледана през прозореца, тя заговори:

— Значи имаме репортер, който си пада по оръжия за командоси. Той бива отровен някак си с цианид, докато се гмурка около бракувани кораби в забранен район посред нощ.

— Това е само възможност — напомних ѝ. — Случаят му не е изяснен. Не трябва да забравяме това.

Луси се завъртя към мен.

— Откъде можеш да се снабдиш с цианид, ако искаш да отровиш някого? Трудно ли е?

— Можеш да го вземеш от няколко промишлени предприятия — отговорих.

— Например?

— Например цианидът се използва за вадене на злато от руда. Освен това в метални покрития или за опушване, както и за производство на фосфорна киселина от кости. С други думи, всеки от бижутер до работник във фабрика или унищожител на вредни насекоми може да има достъп до цианид. Освен това можеш да намериш солна киселина във всяка химическа лаборатория.

— Добре — намеси се Марино, — ако някой е отровил Едингс, той е трябвало да знае, че журналистът ще скита из морето с лодката си. Трябва да е знаел кога и къде.

— Някой сигурно знае доста неща — съгласих се. — Например какъв тип апарат за дишане е възнамерявал Едингс да използва, защото, ако беше се гмурнал с кислороден апарат, вместо с наргиле, щеше да се наложи да извършат и убийството по друг начин.

— Иска ми се поне да знаехме какво, по дяволите, е правел долу — каза Марино и се наведе да стъкне огъня.

— Каквото и да е било, изглежда, е изисквало снимки. И според намерените фотоапарати намерението му е било съвсем сериозно.

— Но фотоапарат за снимки под вода не е бил намерен, нали? — запита Луси.

— Не — отговорих. — Течението може да го е отнесло или пък да е заровен в тинята. За съжаление подобно оборудване потъва, а не се носи по вълните.

— Много бих искала да се добера до филма — каза Луси, все още загледана в снежната нощ.

Зачудих се дали мислеше за Аспен.

— Едно нещо е дяволски сигурно: не е снимал риби — каза Марино и пъкна в огъня дебела цепеница, която изглеждаше още мокра. — Остават само корабите. Смятам, че е работил върху история, която не се е харесвала на някои хора.

— Възможно е да е работил върху някоя статия — съгласих се. — Но това не означава, че тя е свързана със смъртта му. Някой може да е използвал гмуркането му като възможност за убийство по съвсем друга причина.

— Къде държиш подпалките? — попита Марино, като се отказа да се бори с огъня.

— Навън под навеса — отговорих. — Доктор Мант не ги внася в къщата. Страхува се от термити.

— По-скоро би трябвало да се страхува от огънове, съчетани с течение.

— Там отзад, точно до портата — казах. — Благодаря ти, Марино.

Той си сложи ръкавици, но не и палто и излезе навън. Огънят димеше упорито, а вятърът издаваше призрачни стонове в тухления комин. Наблюдавах племенницата си, която стоеше замислено до прозореца.

— Трябва да пореботим върху вечерята, не мислиш ли? — запитах я.

— Какво прави той? — попита тя, все още с гръб към мен.

— Марино ли?

— Да. Този голям идиот се е загубил. Виж, стои чак там до оградата. Чакай малко. Не го виждам. Загасил е фенерчето си. Това е странно.

Думите ѝ ме накараха да настръхна. Скочих от канапето. Хвърлих се към спалнята и грабнах пистолета от нощното шкафче.

Луси застана до мен.

— Какво става? — възкликна тя.

— Марино няма фенер — отговорих.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Влетях в кухнята, отворих външната врата и се сблъсках с Марино. Едва не паднахме.

— Какво, по дяво... — извика той иззад товара с дърва.

— Някой дебне в двора — казах напрегнато.

Цепениците изтрополяха по пода, а Марино се затича обратно навън с изваден пистолет. Луси вече бе извадила оръжието си и също бе отвън. Бяхме готови да се справим дори с масови безредици.

— Проверете около къщата — нареди Марино. — Аз отивам там.

Върнах се, за да взема фенери, и за известно време ние с Луси обикаляхме около къщата, налягахме очите и ушите си, но единствената гледка и звук идваха от обувките ни, хрускащи по снега. Чух как Марино спуска предпазителя на пистолета си, докато се приближаваше към нас в гъстата сянка до портата.

— До стената има отпечатъци от обувки — съобщи той.

Дъхът му излизаше на малки бели облачета.

— Наистина е странно. Водят към плажа, а после изчезват близо до водата — добави той.

После се огледа наоколо и попита:

— Имаш ли съседи, които биха могли да излязат на разходка в това време?

— Не познавам съседите на доктор Мант — отговорих. — Но те бездруго не биха стояли в двора му. А и кой нормален човек би се разхождал по плажа тази вечер?

— До коя част на двора стигат отпечатъците? — запита Луси.

— Ами, изглежда, онзи тип е прескочил оградата и е изминал около три метра навътре в двора, преди да се върне назад — отговори Марино.

Спомних си как Луси стоеше до прозореца, осветена от огъня и лампите. Вероятно натрапникът я бе видял и се беше уплашил.

После се сетих за нещо друго.

— Откъде знаем, че е бил мъж?

— Ако случайно е била жена, то направо можеш да я съжалиш — каза Марино. — Обувките ѝ са същия размер като моите.

— Обувки или ботуши? — запитах и се отправих към оградата.

— Не знам. Подметките са с доста странна шарка — отвърна той и ме последва.

Отпечатъците, които видях, ме разтревожиха още повече. Не бяха оставени от обикновени ботуши или маратонки.

— Мили боже — казах. — Струва ми се този човек е носил водолазни ботуши или нещо подобно на тях. Погледнете.

Посочих шарката на Луси и Марино. Те бяха застанали до мен и виждаха ясно отпечатъците, осветени от фенера ми.

— Няма свод — отбеляза Луси. — Наистина приличат на водолазни ботуши. Това е странно.

Изправих се и погледнах над оградата към тъмната, вълнуваща се вода. Идеята, че някой може да е дошъл откъм морето, направо ми се струваше неприемлива.

— Можеш ли да ги снимаш? — обърнах се към Марино.

— Разбира се. Но нямам нищо, с което да направя отливки.

Върнахме се в къщата. Марино вдигна дървата и ги занесе във всекидневната, а ние с Луси насочихме вниманието си към вечерята. Имах чувството, че няма да мога да хапна нищичко, защото бях ужасно напрегната. Сипах си чаша вино и се опитах да повярвам, че натрапникът е бил чиста случайност, безобидно скитащ любител на снега или на гмуркането нощем.

Но знаех истината, поради което държах пистолета си наблизко и често поглеждах през прозореца. С мрачно настроение пъхнах лазанята във фурната. Извадих пармезана от хладилника и започнах да го стържа, после подредих смокини и пъпеш по чиниите, като добавих солидно количество шунка в порцията на Марино. Луси правеше салатата и за известно време работихме мълчаливо.

Когато най-после заговори, племенницата ми не звучеше особено щастлива.

— Наистина си се набутала в някаква каша, лельо Кей. Защо подобни неща винаги се случват точно на теб? Стоиш в това забравено от бога място, където няма аларма, а ключалките се отварят по-лесно и от кутия с кола...

— Изстуди ли вече шампанското? — прекъснах я. — Скоро ще стане дванайсет. Лазанята ще отнеме само около десет минути или петнайсет, освен ако фурната на доктор Мант не работи като всичко друго в къщата му. Тогава ще е готова някъде по същото време догодина. Никога не съм разбирала защо хората готвят лазанята с часове, а после се чудят защо е жилава и противна.

Луси ме гледаше втренчено, облегнала ножа на купата за салатата. Беше нарязала достатъчно моркови и целина за цяла армия.

— Някой ден ще ти направя специална лазаня. Тя също е с ангинари, но със сос бешамел, а не маринара...

— Лельо Кей — нетърпеливо ме прекъсна тя, — мразя, когато правиш това, и няма да те оставя да продължиш. В момента въобще не ми пука за лазанята. Важното е, че тази сутрин си провела странен телефонен разговор. После пък е имало странно убийство, а хората на местопрестъплението са се отнесли подозрително към теб. А пък тази вечер в двора ти имаше човек, вероятно облечен в неопрен.

— Надали този човек ще се върне. Който и да е бил. Не би посмял да се захване и с трима ни.

— Лельо Кей, не можеш да останеш тук — каза тя.

— Трябва да заместя доктор Мант, а не мога да направя това, ако си стоя в Ричмънд — отвърнах и отново погледнах през прозореца над мивката. — Къде е Марино? Още ли прави снимки навън?

— Върна се преди малко — каза тя, а раздражението ѝ се усещаше ясно като настъпваща буря.

Влязох във всекидневната и го намерих заспал на канапето. Огънят пламтеше жизнерадостно. Очите ми се спряха на прозореца, откъдето Луси бе гледала, и отидох до него. Зад студеното стъкло дворът проблясваше като бледа луна, а снегът бе изпъстрен с отпечатъците от стъпките ни. Тухлената ограда беше тъмна и отвъд нея, там, където пясъкът се сливаше с морето, не се виждаше нищо.

— Луси е права — обади се сънливият глас на Марино иззад гърба ми.

Завъртях се към него.

— Мислех, че спиш.

— Чувам и виждам всичко, дори когато спя.

Не можах да не се усмихна.

— Изчезвай оттук. И аз гласувам за това — каза Марино и се надигна. — По никакъв начин не бих останал в тази съборетина на сред това забравено от бога място. Ако нещо се случи, никой няма дори да чуе виковете ти — допълни той и ме погледна сериозно. — А докато те намерят, вече ще си напълно вкочанена. Разбира се, ако някой ураган първо не те е отнесъл в морето.

— Достатъчно — прекъснах го.

Марино взе пистолета си от масичката за кафе, стана и го пхна в колана си.

— Можеш да изпратиш някой от заместниците си да поработи в Тайдуотър вместо доктор Мант.

— Аз съм единствената без семейство. За мен е по-лесно да се преместя, особено по това време на годината.

— Ама че дивотия. Не е нужно да се извиняваш за това, че си разведена и нямаш деца.

— Не се извинявам.

— А и не е, като да караш някого да се мести тук за половин година. Да не говорим, че ти си проклетият шеф. Ти би трябвало да нареждаш на хората си къде да отидат, независимо дали имат семейство или не. А ти би трябвало да си в собствената си къща.

— Всъщност не смятах, че идването тук ще се окаже толкова неприятно — казах. — Някои хора плащат доста пари, за да живеят в къщичка до океана.

Марино се протегна.

— Имаш ли нещо американско за пиене?

— Мляко.

— Мислех по-скоро за някоя и друга бира.

— Искам да знам защо викаш Бентън. Според мен е прекалено рано да намесваме и Бюрото.

— Аз пък мисля, че нямаш право да недоволстваш от пристигането на Бентън.

— Не се заяждай — предупредих го. — Прекалено късно е и съм твърде уморена.

— Просто съм искрен с теб — каза той, като извади цигара от пакета „Марлборо“ и я лапна. — Той ще дойде в Ричмънд. Не се и съмнявам в това. Той и жена му не са ходили никъде по празниците,

затова предполагам, че вече е готов за кратко пътешествие. А това си заслужава.

Не можех да го погледна в очите и ми беше неприятно, че той знае причината за това.

— Освен това — продължи Марино — в момента полицаите от Чесапийк не са тези, които искат помощта на ФБР. Аз я искам и имам право. В случай че си забравила, аз съм началникът на участъка, където се намира апартаментът на Едингс. Що се отнася до мен, това е следствие, водено съвместно от няколко юрисдикции.

— Този случай е на Чесапийк, а не на Ричмънд — възразих. — Тялото бе намерено в Чесапийк. Не можеш да се набуташ насила в разследването им и го знаеш. Не можеш да викаш на помощ ФБР вместо тях.

— Слушай — каза Марино. — След като огледах апартамента на Едингс и открих онези неща...

Прекъснах го:

— Какви неща? Непрекъснато говориш за това, което си открил. Арсеналът му ли имаш предвид?

— Не само. Имам предвид нещо по-кофти. Още не сме стигнали до тази част — отвърна той, като ме погледна и извади цигарата от устата си. — Важното е, че Ричмънд има причина да се интересува от този случай. Затова се смятай за поканена.

— Страхувам се, че бях поканена още когато Едингс умря.

— Доколкото разбрах, тази сутрин не си се чувствала поканена на дока.

Не отговорих нищо, защото беше прав.

— Вероятно този гостенин в двора беше тук, за да ти покаже, че наистина не трябва да се смяташ за поканена — продължи той. — Искам ФБР да участва в случая, защото в него има повече от един обикновен удавник, изваден от реката.

— Какво откри в апартамента на Едингс? — попитах. Усетих нежеланието му да говори, когато отмести поглед от мен, но не го разбирах.

— Първо ще сервирам вечерята, а после ще седнем да поговорим — казах.

— Мисля, че ще е по-добре да почакаме до утре. Марино хвърли поглед към кухнята, като че ли Луси можеше да ни чуе.

— Марино, откога се притесняваш да споделиш нещо с мен?

— Това е различно — отговори той и разтърка лицето си. — Мисля, че Едингс се е забъркал с „Новите ционисти“ — най-после каза той.

Лазанята имаше превъзходен вкус, защото бях отцедила моцарелата върху салфетки, за да не се втечни прекалено по време на печенето, а и, разбира се, тестото беше прясно. Сервирах добре сготвената храна, която стана идеална благодарение на настъргания пармезан.

Марино изяде почти целия хляб, като го мажеше дебело с масло, слагаше шунка и го топеше в доматения сос. Луси обаче едва докосваше скромната си порция. Снегът се засили. Марино ни разказа за библията на „Новите ционисти“, която бе намерил в дома на Едингс. Зарята в Сандбридж прекъсна разговора ни. Отблъснах стола си назад.

— Полунощ е. Трябва да отворим шампанското. Чувствах се поразстроена, отколкото предполагах, че е възможно, тъй като разказът на Марино надхвърли и най-лошите ми очаквания. През последните няколко години бях чувала доста неща за Джоуъл Хенд и последователите му — фашисти, които се наричаха „Новите ционисти“. Бяха решили да въведат нов ред, да създадат идеална страна. Винаги се бях страхувала, че кротуват зад стените на лагера си във Вирджиния, защото планират някое дивашко действие.

— Това, което би трябвало да направим, е да нахлуем във фермата на оня задник — каза Марино, като се надигна от масата. — Всъщност това трябваше да се направи много отдавна.

— Какво законно основание имаме? — попита Луси.

— Според мен, когато става дума за кретени като него, не е нужно законно основание.

— О, страхотна идея. Трябва да я предложиш на Градецки — каза Луси изморено, като имаше предвид главния прокурор на Съединените щати.

— Виж сега, познавам няколко човека в Съфолк, където живее Хенд, и съседите му твърдят, че в бърлогата му стават разни доста странни неща.

— Съседите винаги мислят, че у съседите им става нещо странно — възрази племенницата ми.

Марино извади шампанското от хладилника, а аз приготвих чашите.

— Какви странни неща? — попитах.

— Разни лодки спират на река Нансимонд и стоварват толкова големи сандъци, че им се налага да използват кранове. Никой не знае какво точно става, но няколко пъти нощем пилоти са забелязвали огромни огънове, като че ли се изпълняват окултни ритуали. Местните хора се кълнат, че непрекъснато чуват изстрели и че във фермата са извършвани убийства.

Влязох във всекидневната, защото решихме да разчистим по-късно.

— Знам за убийствата в този щат, но никога не съм чувала да споменават „Новите ционисти“ във връзка с тях, а и с каквото и да е престъпление. Никога не съм чувала и за окултните им занимания. Само за малоумните им политически идеи и смахнатия им екстремизъм. Изглежда, мразят Америка и вероятно биха се зарадвали, ако можеха да си имат своя собствена страна някъде, където Хенд да бъде крал. Или господ. Или нещо друго, за което го смятат.

— Искаш ли да го отворя? — запита Марино и вдигна шампанското към мен.

— Да, Нова година няма да стане още по-нова. А сега, обясни ми всичко подробно — казах и се настаних на канапето. — Значи смяташ, че Едингс е имал връзка с „Новите ционисти“?

— Само защото притежаваше една от библиите им, както вече ти казах — отговори Марино. — Намерих я, докато оглеждах къщата му.

— Това ли се тревожеше, че ще видя? — изгледах го изненадано.

— Тази вечер, да. Защото, ако искаш да знаеш, най-вече ме притеснява това, че тя ще я види — каза той и погледна към Луси.

— Пит — заговори разумно племенницата ми, — няма нужда да ме предпазваш от всичко, макар да съм ти благодарна за това.

Той замълча.

— Каква е библията? — попитах.

— Е, не е от тези, дето ги носиш, когато отиваш на църква.

— Сатанинска?

— Не, не е такава. Поне не е като онези, които съм виждал. Не говори, че трябва да боготвориш сатаната, а и няма от онези символи, които свързваш с подобен вид библии. Но дяволски сигурно е, че не е

нещо, което искаш да прочетеш, преди да си легнеш — обясни той и отново погледна към Луси.

— Къде е? — полюбопитствах.

Марино свали станиола от шампанското и разви телчето. Тапата изскочи шумно и той започна да налива шампанското по същия начин, по който наливаше бира — накланяйки чашите, за да не се образува пяна.

— Луси, би ли ми донесла куфарчето? В кухнята е — помоли той, а когато племенницата ми излезе от стаята, се обърна към мен и сниши гласа си. — Нямах да взема библията с мен, ако знаех, че ще се видя с Луси.

— Тя вече е възрастен човек, за бога. Агент на ФБР.

— Да, но понякога откача и ти го знаеш. Не се нуждае от зловещи четива като това. Честно ти казвам, прочетох го, защото се налагаше, и се почувствах адски кофти. Испитах желание да отида на църква, а знаеш, че обикновено не правя такива неща — каза той напрегнато.

Наистина никога не бях чувала нещо подобно от него и това ме притесни. Луси бе имала доста тежки моменти, които сериозно ме плашеха. И преди бе действала саморазрушително и неразумно.

— Нямам право да я предпазвам от това — казах, когато тя се върна във всекидневната.

— Надявам се, че не говорите за мен — каза Луси и подаде на Марино куфарчето му.

— Да, точно за теб говорим — каза той, — защото смятам, че не би трябвало да четеш това.

Ключалките на куфарчето изщракаха.

— Това си е ваш случай — спокойно каза тя. — Интересувам се от него и искам да помогна по някакъв начин, но ако държите да напусна стаята, ще го направя.

Колкото и да е странно, това бе едно от най-тежките решения, които бях взимала. Да ѝ позволя да огледа уликата, от която исках да я предпазя, означаваше, че признавам професионализма ѝ, а това бе твърде важно за нея. Вятърът виеше по покрива и в прозорците като обезпокоен дух. Преместих се в края на канапето.

— Можеш да седнеш до мен, Луси — казах. — Ще прегледаме библията заедно.

Библията на „Новите ционисти“ всъщност се наричаше „Книгата на Хенд“, тъй като авторът ѝ бе вдъхновен от Бога и скромно бе кръстил ръкописа на себе си. Написана с готически шрифт на индийска хартия и подвързана с черна кожа, която бе протрита, изцапана и надписана с името на човек, когото не познавах. В продължение на повече от час ние с Луси седяхме неподвижно и четохме, а Марино обикаляше наоколо, поддържаше огъня и пушеше. Беше неспокоен като трептящия пламък на огъня.

Също като в християнската библия, авторът бе изразил мислите си в притчи, предсказания и пословици, което правеше текста по-приемлив. Точно затова обаче, четенето бе толкова трудно. Страниците бяха изпълнени с хора и образи, които нахлуваха в най-дълбоките слоеве на мозъка. „Книгата“, както започнахме да я наричаме, показваше с най-големи подробности как да убиваш, измъчваш, плашиш, тормозиш и промиваш мозъците на хората. Подробната глава относно необходимостта от погроми, включваща и илюстрации, ме накара да потреперя.

Тези жестокости ми напомниха за инквизицията и наистина в книгата бе обяснено, че „Новите ционисти“ са тук, на земята, за да задействат нова инквизиция.

Живеем в епоха, когато неверниците сред нас трябва да бъдат премахнати. И когато изпълняваме това, трябва да сме шумни и крещящи като цимбали. Трябва да усетим как слабата им кръв изстива по кожата ни, докато ги унищожаваме. Трябва да следваме Единствения към славата и дори в смъртта.

Прочетох и други заклинания и инструкции за разруха, за странни действия с изгаряне и претопяване, използвани за промяна на баланса на земята. Към края на книгата ми се стори, че зловецът тъмнина е обгърнала душата ми, а и цялата къща. Чувствах се омърсена и отвратена от мисълта, че сред нас има хора, които разсъждават по този начин.

Мълчахме повече от час и накрая Луси заговори:

— Тук се говори за Единствения и тяхната вярност към него. За човек ли става дума, или за някакво божество?

— За Хенд, който вероятно се мисли за някакъв шибан Исус Христос — каза Марино и наля още шампанско. — Помниш ли онзи път, когато го видяхме в съда? — обърна се той към мен.

— Надали скоро бих могла да го забравя — отговорих.

— Той пристигна с целия си антураж, включително един вашингтонски адвокат, който имаше огромен златен джобен часовник и бастунче със сребърен връх — обясни Марино на Луси. — Хенд носеше скъп моден костюм, а русата му коса бе завързана на конска опашка. Пред съда стояха сума ти жени, които искаха да го видят, като че ли е Майкъл Болтън или нещо подобно, представяш ли си?

— За какво беше в съда? — попита Луси и погледна към мен.

— Беше попълнил молба да му разрешат да огледа един случай, но прокурорът му бе отказал, затова той се яви пред съдия.

— Какво искаше?

— Опитваше се да ме принуди да му предам копия от смъртния акт на сенатор Лен Купър.

— Защо?

— Твърдеше, че покойният сенатор е бил отровен от политическите си врагове. Всъщност Купър умря от остър кръвоизлив, предизвикан от мозъчен тумор. Съдията също не уважи молбата на Хенд.

— Предполагам, че Джоуъл Хенд не те обича много — каза Луси.

— Сигурно е така — съгласих се, после погледнах книгата, оставена на масичката за кафе, и запитах Марино.

— Името на корицата. Знаеш ли кой е Дуейн Шапиро?

— Тъкмо това смятах да ти обясня — отвърна той. — Това поне научихме от компютъра. Живял в лагера на „Новите ционисти“ в Съфолк до миналата есен, когато избягал оттам. Около месец по-късно бил убит в Мериленд, когато се опитвали да откраднат колата му.

Замълчахме за момент. Стори ми се, че тъмните прозорци на къщата приличат на зловещи квадратни очи. После запитах:

— Заподозрени или свидетели?

— Абсолютно никой.

— Как Едингс се е снабдил с библията на Шапиро? — попита Луси.

— Очевидно това е най-трудният въпрос — отговори Марино. — Може Едингс да е говорил с него по някое време или пък с роднините му. Това определено не е копие, а още в самото начало на книгата се казва, че не трябва да изпускаш библията от ръцете си. А пък ако някога те пипнат с нечия чужда книга, можеш да целунеш задника си за сбогом.

— Всъщност точно това се е случило и на Едингс — каза Луси.

Не можех да търпя близостта на книгата до нас и ми се искаше да я хвърля в огъня.

— Това не ми харесва — казах. — Ама никак не ми харесва. Луси ме изглежда любопитно.

— Не ставаш суеверна, нали?

— Тези хора общуват със злото — отвърнах. — А аз признавам, че по света има зло и не трябва да се отнасяме пренебрежително към него. Къде точно в дома на Едингс намери тази зловеща книга? — попитах Марино.

— Под леглото му.

— Сериозно.

— Абсолютно сериозен съм.

— И сме сигурни, че Едингс е живял сам?

— Така изглежда.

— А семейството му?

— Бащата е починал. Брат му живее в Мейн, а майка му — в Ричмънд. Всъщност доста близо до твоята къща.

— Говори ли с нея? — запитах.

— Отбих се, за да ѝ съобщя лошите новини. Попитах я дали можем да огледаме дома на сина ѝ по-подробно, което ще направим утре — каза Марино и погледна часовника си. — Май по-правилно е да кажа днес.

Луси стана и отиде до камината. Седна на перваза, облегна лакът на коляното си и подпря брадичката си с ръка. Зад нея жарта пламтеше в дълбоко легло от пепел.

— Откъде знаем, че тази библия въобще е на „Новите ционисти“? — запита тя. — Според мен единственото, което знаем, е,

че е на Шапиро. Как можем да сме сигурни откъде той се е сдобил с нея?

— Шапиро е бил техен човек само допреди три месеца — отговори Марино. — Чувал съм, че Хенд не е особено благосклонен към хора, които искат да го изоставят. Позволи ми да те попитам нещо: колко бивши нови ционисти познаваш?

Луси не можа да отговори. Аз също.

— Той има последователи поне от десет години насам. И никога не сме чули нищо за някой, който го е напуснал? — продължи Марино. — Как, по дяволите, можем да знаем кого точно е погребал във фермата си?

— Как е възможно никога преди да не съм чувала за него? — зачуди се Луси.

Марино се надигна, за да допълни чашите ни.

— Защото никога не са ви преподавали за хора като него в университета — каза той.

ГЛАВА ПЕТА

На зазоряване лежах в леглото и гледах към двора на доктор Мант. Снегът беше доста дълбок и натрупан високо на оградата, а зад дюните слънцето огряваше морето.

Затворих очи за известно време и се замислих за Бентън Уесли. Чудех се какво ли ще каже за мястото, където живеех в момента, за това какво ли ще си кажем, когато се видим. Не бяхме говорили от последната седмица на декември, когато и двамата се бяхме съгласили, че връзката ни трябва да приключи.

Завъртях се настрани и издърпах юргана до ушите си, когато чух тихи стъпки. След малко усетих Луси, застанала до леглото ми.

— Добро утро на най-любимата ми племенница в света — измърморих.

— Аз съм единствената ти племенница в този свят — отговори тя както винаги. — Откъде знаеш, че съм аз?

— Най-добре ще е да си ти. Ако е някой друг, той може да пострада.

— Донесох ти кафе — каза Луси.

— Ти си истински ангел.

— Айде бе, както казва Марино. Всички ме мислят за истински ангел.

— Просто се опитвах да бъда мила — казах и се прозях. Луси се наведе да ме прегърне и усетих мириса на английския сапун, който бях оставила в банята ѝ. Усетих силата и здравето ѝ и се почувствах стара.

— Караш ме да се чувствам ужасно — оплаках се, като легнах по гръб и сложих ръце под главата си.

— Защо?

Луси беше облечена в моята широка памучна пижама и наистина изглеждаше озадачена.

— Защото мисля, че никога вече не бих могла да премина „Жълтия тухлен път“ — отговорих, като имах предвид тежкия тренировъчен маршрут на академията.

— Никога не съм чула някой да го нарича лесен.

— За теб е лесен.

Тя се поколеба.

— Вече да. Но на теб бездруго не ти се налага да правиш компания на ЕСЗ.

— И слава богу.

Племенницата ми се замисли, после добави с въздишка:

— Знаеш ли, отначало бях адски вбесена, когато от академията решиха да ме изпратят обратно в университета за цял месец. Но в крайна сметка може да се окаже добра идея. Мога да работя в лабораторията, да си карам колелото и да тичам в парка на университета като нормален човек.

Луси не беше нормален човек, нито пък някога щеше да бъде. Отдавна, макар и с тъга, бях разбрала, че хора с коефициент на интелигентност като нейния са така различни от другите, както и психически увредените. Тя застана до прозореца и се загледа в блестящия сняг. Косата ѝ изглеждаше златисто розова на утринната светлина. Искрено се учудих, че имах роднинска връзка с толкова красива личност.

— Освен това може да се окаже твърде хубаво, че точно сега съм далеч от Куантико — замислено каза тя и обърна сериозното си лице към мен. — Лельо Кей, трябва да ти кажа нещо. Не съм убедена обаче, че ще искаш да го чуеш. А и вероятно би било по-лесно, ако не го чуеш. Щях да ти го кажа още вчера, ако Марино не бе дошъл с теб.

— Слушам те — казах напрегнато.

Луси отново се поколеба.

— Смятам, че трябва да знаеш, особено щом днес ще се видиш с Бентън Уесли. В Бюрото се носи слух, че те с Кони са се разделили.

Не знаех какво да кажа.

— Очевидно не мога да потвърдя, че това е истина — продължи тя. — Но чух какво говорят хората и някои от нещата засягат и теб.

— Защо пък ще засягат и мен? — запитах прибързано.

— Е, хайде де — погледна ме тя в очите. — Хората подозират още откак започна да работиш по толкова много случаи заедно с него. Някои от агентите смятат, че това е единствената причина, поради която ти се съгласи да станеш консултант — за да бъдеш с него, да пътувате заедно и т.н. Знаеш за какво става дума.

— Това въобще не е вярно — казах ядосано и седнах. — Съгласих се да стана консултант патолог, защото директорът накара Бентън да ме помоли за това. Помагах в случаите, за да услужа на ФБР, а и...

— Лелъо Кей — прекъсна ме Луси, — няма нужда да се отбраняваш.

Аз обаче не можех да се успокоя.

— Ужасно възмутително е, че хората говорят подобни неща. Никога не съм допускала приятелството ми с някого да се отрази на професионализма ми.

Луси се замисли, после заговори отново:

— Не става дума за обикновено приятелство.

— Ние с Бентън сме много добри приятели.

— Повече от приятели.

— В момента не. А и това не е твоя работа.

Тя се надигна нетърпеливо от леглото ми.

— Не е справедливо да се ядосваш на мен. — Племенницата ми ме загледа втренчено, но аз не можех да проговоря, защото усещах напирещите сълзи.

— Просто ти съобщавам какво се говори, за да не го чуеш от някой друг — каза тя.

Отново не отговорих и тя реши да си тръгне. Хванах я за ръката.

— Не съм ядосана на теб. Моля те, опитай се да ме разбереш. Това е неизбежна реакция, когато чуеш нещо такова. Сигурна съм, че и ти би реагирала така.

Тя се отдръпна от мен.

— Какво те кара да мислиш, че не съм реагирала, когато чух за това?

Загледах я безпомощно, докато излизаше от стаята ми. Помислих си, че Луси е най-трудният човек, когото познавам. Винаги когато бяхме заедно, започвахме да се разправяме. Луси не преставаше, докато не се увереше, че съм изстрадала толкова, колкото тя смяташе за необходимо, макар да знаеше колко я обичам. Това беше ужасно несправедливо, казах си, докато спусках крака на пода.

Прокарах пръсти през косата си и се замислих как ще стана и ще изкарам деня. Настроението ми беше скапано, помрачено от съня, който си спомнях смътно. В него имаше вода и някакви жестоки хора,

а аз бях уплашена и неспособна да се справя. Взех душ, свалих халата от кукичката на вратата и затърсих пантофите си. Марино и племенницата ми бяха напълно облечени и седяха в кухнята, когато най-после слязох долу.

— Добро утро — поздравих, като че ли ние с Луси все още не се бяхме виждали този ден.

— Да бе, адски добро — отвърна Марино, който изглеждаше недоспал и нервен.

Придърпах си стол и се присъединих към тях до масата. Слънцето бе изгряло и снегът блестеше ослепително.

— Какво има? — запитах разтревожено.

— Помниш ли отпечатъците от обувки до оградата снощи? — попита Марино, а лицето му се зачерви.

— Разбира се.

— Е, сега има нови — съобщи той и остави чашата си с кафе на масата. — Само дете тоя път са около колите ни, и са оставени от обикновени ботуши. И знаеш ли какво? — запита той, а аз нервно зачаках отговора, от който се страхувах. — Ние тримата няма да ходим никъде днес. Поне не докато не пристигне пътна помощ.

Не проговорих.

— Някой е срязал гумите ни — добави Луси с каменно лице. — Всяка една проклета гума. С някакво широко острие. Може да е голям нож или мачете.

— Изводът е, че със сигурност снощи в двора не е идвал някой заблуден съсед или любител на нощното гмуркане — продължи Марино. — Струва ми се, че говорим за човек, който е имал определена мисия. Ние го уплашихме и той изчезна, но после се е върнал или някой друг е свършил работата вместо него.

Станах, за да си сипя кафе.

— Колко време е нужно, за да ни оправят колите?

— Днес? — възкликна Марино. — Мисля, че не е възможно вашите коли да бъдат оправени днес.

— Трябва да е възможно — казах спокойно. — Не можем да останем тук. Трябва да огледаме къщата на Едингс. А и сега не изглежда тук да е съвсем безопасно.

— Струва ми се, че това е вярно — потвърди Луси. Преместих се по-близо до прозореца над мивката.

Виждах ясно колите ни, чиито гуми приличаха на черни гумени локви в снега.

— Срязани са напреки, така че да не могат да бъдат оправени — съобщи Марино.

— Какво ще правим тогава? — попитах.

— Ричмънд има споразумение с другите полицейски участъци и аз вече говорих с Вирджиния Бийч. Идват насам.

Неговата кола се нуждаеше от полицейски гуми и джанти, моята и на Луси — от „Мишелин“ и „Гудиър“, защото за разлика от Марино ние бяхме тук с личните си коли. Споделих всичко това с него.

— Насам идва камион с ремарке — съобщи ми той, когато се върнах на мястото си. — През следващите няколко часа те ще натоварят на него мерцедеса ти и таратайката на Луси и ще ги закарат до сервиза „Бел Тайър“ на булевард „Вирджиния Бийч“.

— Не е таратайка — обиди се Луси.

— Защо, по дяволите, си купила нещо с цвета на папагалско лайно? Искаш да си припомниш, че си от Маями, или какво?

— Не, виновен е бюджетът ми. Купих я само за деветстотин долара.

— А какво ще правим междувременно? — попитах. — Знаеш, че работата няма да бъде свършена бързо. Все пак е Нова година.

— Точно така — съгласи се той. — Съвсем просто е, док. Ако решиш да дойдеш в Ричмънд, ще се возиш при мен.

— Добре — не възнамерявах да споря. — Тогава хайде сега да свършим колкото се може повече, за да сме готови за тръгване.

— Започвай да си опаковаш багажа — каза той. — Според мен трябва да се изнесеш оттук завинаги.

— Не мога. Нямам избор. Трябва да остана тук, докато доктор Мант се върне от Лондон.

Все пак си събрах нещата така, като че ли никога вече нямаше да се върна тук. После проведохме най-доброто възможно разследване, защото рязането на гуми не беше истинско престъпление, а и знаехме, че местната полиция няма да е особено ентузиасирана в нашия случай. Нямахме оборудване, за да направим отливки, затова само снимахме отпечатъците около колите ни. Според мен най-много, което можехме да научим от тях, бе, че престъпникът е бил едър и обут с

обикновени ботуши или обувки с монограм „Вайбръм“ върху грайферите.

По-късно се появиха млад полицай на име Сандърс и червен камион с ремарке. Взех двете съсипани гуми и ги заключих в багажника на Марино. После стоях и наблюдавах как мъжете в гащеризони и дебели якета въртят инструментите с невероятна скорост. Лебедката държеше предния край на форда високо вдигнат във въздуха, като че ли колата на Марино всеки момент щеше да полети. Полицай Сандърс от Вирджиния Бийч ме запитва дали може да има връзка между това, че съм главен съдебен лекар, и щетите, нанесени върху колите ни. Казах му, че не мисля така.

— На този адрес живее моят заместник — обясних. — Доктор Филип Мант. Той е в Лондон от един месец. Аз просто замествах.

— И никой не знае, че живеете тук? — запитва Сандърс, който очевидно не беше глупав.

— Някои хора знаят, разбира се.

— Значи според вас тази хулиганска постъпка не е свързана с работата ви? — попита той, докато си водеше бележки.

— В момента няма никакви доказателства, че съществува връзка — отговорих. — Всъщност не сме сигурни дали не е било някое хлапе, препило на новогодишния купон.

Сандърс не сваляше очи от Луси, която стоеше до колата си и говореше с Марино.

— Кой е това? — запитва ченгето.

— Племенницата ми. Тя е агент във ФБР — отговорих и съобщих името ѝ.

Той отиде да поговори с нея, а аз се върнах за последен път до къщата и влязох през предната врата. Въздухът бе затоплен от нахлуващото през стъклата слънце, което блестеше по мебелите. Долових мириса на чесън от снощната ни вечеря. Огледах още веднъж спалнята си, като отворях чекмеджета и ровех сред окачените в гардероба дрехи. Почувствах се разочарована и натъжена. Отначало си бях мислила, че тук ще ми хареса.

Проверих и стаята, където Луси бе спала, после влязох във всекидневната, където бяхме седели до ранна утрин, зачетени в „Книгата на Хенд“. Споменът за нея ме притесни също като съня ми. Настръхнах. Кръвта ми изстина от ужас и внезапно усетих, че не мога

да остана в дома на колегата си нито секунда повече. Препуснах към задния двор. Слънчевата светлина ме успокои, а когато погледнах към океана, оградата отново ме заинтересува.

Снегът стигаше до върха на ботушите ми, когато вървах към нея, а отпечатъците от предишната нощ бяха изчезнали. Натрапникът, чийто фенер Луси бе видяла, бе прескочил оградата и бързо бе изчезнал. Но очевидно по-късно се е върнал или някой друг го е направил вместо него, защото отпечатъците около колите ни бяха направени след спирането на снега, а и не бяха оставени от водолазни ботуши или обувки за сърф. Погледнах над оградата към широкия плаж. Снегът приличаше на купчинки захар, от които се подаваха изсъхнали треви. Водата беше тъмносиня и не видях следи от човек никъде по плажа.

Стоях, загледана в морето дълго време, напълно погълната от мисли и тревоги. Когато се обърнах и тръгнах обратно, шокирана открих детектив Роше, който стоеше толкова близо до мен, че можеше да ме сграбчи.

— Мили Боже — възкликнах. — Никога не се промъквайте така зад мен.

— Минах по следите ви. Затова не ме чухте.

Той дъвчеше дъвка и бе пъхнал ръце в джобовете на коженото си палто.

— Когато реша да се промъкна тихо, го правя много добре.

Вторах се в него и осъзнах, че изпитвам все по-силна неприязън. Детективът носеше тъмен панталон и ботуши, а тъмните авиаторски очила ми пречеха да видя очите му. Но това беше без значение. Познавах добре този тип хора.

— Чух за вандалщината и реших да видя дали не мога да ви помогна по някакъв начин — съобщи той.

— Не знаех, че сме повикали полицията на Чесапийк — отвърнах.

— Вирджиния Бийч и Чесапийк имат обща радиочестота, затова бързо научих за проблема ви — каза той. — Трябва да ви призная, че първото, което ми мина през ума, е, че вероятно има връзка.

— Връзка с какво?

— С нашия случай — отговори детективът и пристъпи по-близо. — Изглежда, някой добре се е погрижил за колите ви. Прилича ми на

предупреждение. Нали разбирате, вероятно сте си пъхали носа там, където не трябва.

Погледът ми се спря върху краката му, обути във високи ботуши от червеникава кожа. Огледах отпечатъците, които бе оставил по снега. Роше имаше големи крака и ръце и подметките му бяха „Вайбръм“. Погледнах отново към лицето му, което щеше да е хубаво, ако душата зад него не беше толкова дребнава и проклета. Не казах нито дума за известно време, но когато проговорих, бях изключително пряма.

— Звучите ми като капитан Грийн. Така че, кажете ми, вие също ли ме заплашвате?

— Просто споделям наблюденията си.

Той пристъпи още по-близо и аз се оказах притисната до оградата. Топящият се сняг капеше в яката на палтото ми и кръвта ми закипя.

— Между другото — продължи Роше, като се доближи плътно до мен — има ли нещо ново в нашия случай?

— Моля ви, отдръпнете се — казах.

— Просто не съм сигурен, че ми казвате всичко. Мисля, че имате представа какво се е случило с Тед Едингс, но задържате информацията.

— В момента няма да обсъждаме този случай, нито който и да било друг.

— Виждате ли? Това ме поставя в много неизгодно положение, защото има хора, на чиито въпроси трябва да отговоря.

Не можах да повярвам на очите си, когато той постави ръка на рамото ми и добави:

— Знам, че не искате да ми създадете неприятности.

— Не ме докосвайте — предупредих го. — Прекалявате с наглостта си.

— Смятам, че ние с вас трябва да порботим върху проблема с общуването ни — каза той, без да отмести ръката си. — Може да вечеряме в някое тихо и спокойно местенце. Обичате ли морски деликатеси? Знам едно уединено място в Саунд.

Мълчах и се чудех дали да го фрасна по адамовата ябълка.

— Не се срамувайте. Доверете ми се. Всичко е наред. Това не е столицата на Конфедерацията с всички онези дърти снобари, които ви

заобикалят в Ричмънд. Ние тук вярваме, че трябва да живеем и да оставим и другите да живеят. Нали разбирате какво имам предвид?

Опитах се да го заобиколя, а той ме сграбчи за ръката.

— На вас говоря — ядосано каза той. — Не можете да си тръгвате, докато ви говоря.

— Пуснете ме — наредих сериозно.

Опитах се да издърпам ръката си, но Роше беше изненадващо силен.

— Независимо колко научни степени имате, не можете да се борите с мен — ухили се детективът.

Дъхът му миришеше на мента. Вторачих се в тъмните му очила.

— Свалете ръцете си от мен веднага — заповядах решително. — Веднага! — изкрещях, като че ли всеки момент щях да го убия.

Роше внезапно ме пусна. Тръгнах обратно към къщата с разтуптяно сърце. Когато стигнах до предната ѝ част, спрях, задъхана и замаяна.

— В задния двор има отпечатъци от обувки, които трябва да бъдат снимани — казах. — Оставени са от детектив Роше. Той тъкмо си тръгна оттам. Искам и да прибера всичките си вещи от къщата.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това, че тъкмо си е тръгнал? — запита Марино.

— Поговорихме си.

— Как, мамка му, е отишъл отзад, без да го видим?

Огледах улицата, но не видях никаква кола.

— Не знам как е дошъл — отвърнах. — Може да е минал през нечий заден двор. Или пък откъм плажа.

Луси ме изгледа объркано.

— Значи няма да се връщаш тук? — запита тя. — Въобще?

— Не — отговорих. — Никога вече няма да се върна тук.

Тя ми помогна да опаковам останалите си неща. Не им разказах какво се случи в задния двор, докато не потеглихме с колата на Марино към Ричмънд.

— Мамка му — възкликна той. — Това шибано копеле ти е налетяло. По дяволите! Защо не ме извика?

— Смятам, че задачата му е била да ме тормози от името на някой друг.

— Не ми пука каква е била задачата му. Все пак ти е налетял. Трябва да подадеш оплакване срещу него.

— Да нахалстваш на някого не е противозаконно.

— Да, но те е сграбчил.

— Значи ще искам да го арестуват за това, че ме е хванал за ръката?

— Не е имал право — вбесено каза Марино. — Каза си му да те пусне, а той не го е направил. Това е направо похищение. Или поне просто нападение. По дяволите, това прехвърля всички граници.

— Трябва да съобщиш за него в отдел „Вътрешни работи“ — обади се Луси от задната седалка, където си играеше със скенера, защото не можеше да седи спокойно. — Хей, Пит, предавателят не е наред — обърна се тя към Марино. — Не можеш да чуеш абсолютно нищо по трети канал. Той е за трети участък, нали?

— Какво друго очакваш, когато съм близо до Уилямсбърг? Не съм проклет щатски полицаи, за да имам връзка с всички.

— Не си, но ако искаш да поговориш с някой от тях, вероятно ще мога да включа предавателя ти.

— Сигурен съм, че можеш да го включиш и към космическата совалка — раздражено отбеляза Марино.

— А ако можеш — намесих се, — гледай да ме качиш на нея.

ГЛАВА ШЕСТА

Пристигнахме в Ричмънд в два и половина. Пазачът отвори портата и ни пусна в изолирания квартал, където наскоро се бях преместила. Типично за тази част на Вирджиния, тук не бе валил сняг, а от дърветата буйно капеше вода, тъй като дъждът се бе превърнал на лед през нощта, а после температурата се бе покачила.

Каменната ми къща бе отдалечена от улицата, построена върху малко хълмче, което гледаше към скалистия бряг на река Джеймс, а гористият двор бе заобиколен от ограда от ковано желязо, през която съседските хлапета не можеха да се промъкнат. Не познавах никой от съседите си и не възнамерявах да променя това.

Когато за първи път в живота си реших да строя, не очаквах никакви проблеми, но независимо дали ставаше дума за покрития с плочи покрив, тухлените пътеки или цвета на предната ми врата, всички имаха по някоя критична забележка. Стигна се дотам, че разгневеният предприемач започна да ме търси дори в моргата. Тогава заплаших организацията на съседите, че ще ги съдя. Не е нужно да казвам, че поканите за гости в квартала бяха твърде малко.

— Сигурно съседите ти искрено ще се зарадват, когато видят, че си се прибрала — отбеляза сухо племенницата ми, докато излизахме от колата.

— Мисля, че вече не ми обръщат особено внимание — отговорих и затърсих ключовете си.

— Глупости — намеси се Марино. — Ти си единствената сред тях, която прекарва дните си на местопрестъпления и реже мъртъвци. Съседите ти вероятно гледат през прозорците си през цялото време, докато си у дома. По дяволите, сигурно пазачите звънят на всеки от тях, за да му съобщят, че си се прибрала.

— Много ви благодаря — казах и отключих предната врата. — Имах нужда от думите ви тъкмо когато вече започвах да се освобождавам от лошите си чувства към това място.

Алармата избръмча предупреждението си, че бързо трябва да натисна правилните бутони. Огледах се наоколо, както правех винаги, защото все още не бях свикнала с новия си дом. Страхувах се, че покривът ще протече, гипсът ще падне или нещо друго ще се повреди, но след като се уверявах, че всичко е наред, страхотно се радвах на постижението си. Къщата ми беше на два етажа, просторна, с много прозорци, които поемаха всеки слънчев лъч. Всекидневната имаше стъклена стена, от която се виждаха километри от река Джеймс, и надвечер можех да наблюдавам слънцето, залязващо зад дърветата по бреговете на реката.

До спалнята ми имаше кабинет, най-после достатъчно голям, за да мога спокойно да работя в него. Отидох първо там, за да проверя факса, и открих, че имам четири съобщения.

— Нещо важно? — запита Луси, която ме последва, докато Марино разтоварваше саковете и кашоните ми.

— Всички съобщения са от майка ти — отговорих и ѝ ги подадох.

Тя се намръщи.

— Защо пък ми изпраща факсове тук?

— Не съм ѝ казвала, че временно ще живея в Сандбридж. Ти каза ли ѝ?

— Не. Но баба знае къде си, нали?

— Естествено. Но те двете никога не успяват напълно да си изяснят нещата — казах, като хвърлих поглед към хартиите в ръката ѝ.
— Всичко наред ли е?

— Тя е толкова странна. Инсталирах модем и компактдиск в компютъра ѝ и я научих как да ги използва. Сгреших. Сега тя вечно има въпроси. Всеки един от тези факсове е въпрос — каза Луси раздражено.

Аз също се ядосах на майка ѝ. Дороти е единствената ми сестра, абсолютна егоистка, която не си бе направила труда поне да пожелае „Честита Нова година“ на единственото си дете.

— Изпратила ги е днес — продължи племенницата ми. — Празник е, но тя отново пише още една от идиотските си детски книжки.

— Честно казано, книгите ѝ не са идиотски — възразих.

— Да, иди че го разбери. Не знам къде е правила проучванията си, но със сигурност не е било там, където аз израснах.

— Много ми се иска вие двете да не бяхте в лоши отношения — отбелязах, макар да бях правила този коментар хиляди пъти, откак Луси бе родена. — Някой ден ще трябва да се примириш с нея. Особено когато умре.

— Вечно говориш за смърт.

— Да, защото я познавам твърде добре, а и това е другата страна на живота. Не можеш да забравиш за нея, така както не можеш да забравиш за съществуването на нощта. Някой ден ще ти се наложи да се разбереш с Дороти.

— Не, няма — възрази Луси, като завъртя стола ми и седна с лице към мен. — Няма смисъл. Тя въобще не ме разбира. Никога не ме е разбирала.

Това вероятно беше вярно.

— Можеш спокойно да използваш компютъра ми — предложих.

— Ще ми отнеме само минутка.

— Марино ще ни вземе около четири.

— Не знаех, че си е тръгнал.

— Преди малко.

Клавишите защракаха бързо. Влязох в спалнята, за да си разопаковам багажа и да помисля. Нуждаех се от кола и се зачудих дали да взема под наем. Трябваше да сменя и дрехите си, но не знаех какво да облека. Осъзнах, че се тревожа от това как ще съм облечена, когато се видя с Уесли, и се ядосах на себе си. Срещата с него ме плашеше все повече, а времето неумолимо течеше.

Марино ни взе точно навреме. Беше намерил някъде отворена автомивка, а и бе напълнил резервоара. Потеглихме на изток по авеню „Монюмънт“ в квартал „Фан“, където луксозни къщи украсяваха улиците, а старите къщи бяха пълни със студенти. При статуята на Робърт Е. Лий Марино зави към улица „Грейс“, където Тед Едингс бе живял в бяла къща в испански стил, над чиято дървена порта се вееше коледно знаме. Ярकोжълти полицейски ленти се простираха от единия до другия край в зловеща пародия на коледна украса, а черните им букви предупреждаваха любопитните, че нямат право да влизат.

— При тези обстоятелства, не исках никой да влиза, а не знам кой още има ключ от къщата му — обясни Марино, докато отключваше предната врата. — Нямаме никаква нужда от някой любопитен хазаин, решил да провери шибания си имот.

Не видях и следа от Уесли и реших, че той няма да се появи, но в същия момент чух гърленото ръмжене на сивото му БМВ. Той паркира на улицата и загаси двигателя.

— Док, аз ще го изчакам, а ти, ако искаш, влизай — предложи Марино.

— Трябва да поговоря с него — каза Луси и тръгна надолу по стълбите, докато аз слагах памучни ръкавици.

— Ще бъда вътре — казах, като че ли Уесли бе абсолютно непознат за мен човек.

Влязох в антрето на Едингс и се огледах. Присъствието му се долавяше във всичко наоколо. Усетих педантичността му в семплата мебелировка, индианските килими и излъсканите подове и топлината му в слънчевите жълти стени, по които висяха ярки картини. Тънък слой прах покриваше мебелите с изключение на местата, където полицаите бяха отваряли чекмеджета или шкафове. Бегониите, фикусът, пълзящите смокини и циклами като че ли тъгуваха за смъртта на господаря си, и аз се огледах, търсейки нещо за поливане. Намерих лейка в помещението за пране, напълних я с вода и започнах да поливам растенията, защото не виждах смисъл да ги оставя да умрат. Не чух влизането на Бентън Уесли.

— Кей — произнесе той тихо зад гърба ми. Обърнах се и той забеляза тъгата ми, която не беше предназначена за него.

— Какво правиш? — учудено запита той.

— Точно това, което виждаш.

Уесли замълча и прикова очи в мен.

— Познавах го, познавах Тед — казах. — Не много добре. Но всички от персонала ми го харесваха. Интервюира ме няколко пъти и уважавах... ами... — прекъснах, забравила мисълта си.

Бентън беше доста слаб, което правеше чертите му да изглеждат още по-остри, а косата му напълно бе побеляла, макар да не беше много по-възрастен от мен. Изглеждаше уморен, но всички, които познавах, изглеждаха уморени. Нямаше обаче нещастен вид. Не изглеждаше тъжен от мисълта, че е разделен от жена си или от мен.

— Пит ми разказа за колите ви — каза той.

— Направо невероятно — отговорих, докато поливах.

— И за детектива. Как му беше името? Роше? Бездруго ще трябва да си поговоря с шефа му. Ще проведем един нормален разговор по телефона, а преди да затворя, ще му подхвърля нещичко.

— Не е нужно да го правиш.

— Нямам нищо против.

— Предпочитам да не го правиш.

— Добре. — Той повдигна ръце в знак, че се предава, и се огледа из стаята. — Имал е пари и често е отсъствал от дома си — прецени Уесли.

— Някой се е грижил за цветята му — добавих.

— Колко често?

— За нецъфтящите — поне веднъж седмично, а за останалите — всеки втори ден. Зависи колко топло става тук.

— Значи тези не са поливани от седмица?

— Или по-дълго — отговорих.

Луси и Марино вече бяха влезли в къщата и стояха в коридора.

— Искам да проверя кухнята — казах и оставих лейката.

— Добра идея.

Кухнята беше малка и изглеждаше така, като че ли не е била подновявана от шейсетте години насам. В шкафовете намерих стари тенджери и дузини консерви с риба тон и супа. Имаше и доста солети и чипс. В хладилника на Едингс преобладаваше бирата, но най-вече ме заинтересува бутилката шампанско „Луи Родрер Кристал“, украсена с голяма червена панделка.

— Намери ли нещо? — запита Уесли, който оглеждаше под мивката.

— Може би — отговорих, все още вторачена в хладилника. — От това тук джобът ти ще олекне поне със сто и петдесет долара, ако го поръчаш в ресторант. А ако го купиш от магазина, няма да е по-малко от сто и двайсет.

— Знаем ли колко е получавал Едингс?

— Не. Но подозирам, че не е било особено много.

— В този шкаф има много бои за обувки и препарати за чистене, но почти нищо друго — съобщи ми Уесли и се изправи.

Завъртях бутилката шампанско и прочетох етикета.

— Сто и тридесет долара, но не е купено оттук. Доколкото знам, в Ричмънд няма магазин за вино, наречен „Търговецът на вино“.

— Може да е подарък. Това обяснява и панделката.

— Във Вашингтон има ли такъв магазин?

— Не знам. Не съм купувал наскоро вино във Вашингтон — отговори той.

Затворих вратата на хладилника. Почувствах леко задоволство, тъй като ние с Уесли се бяхме наслаждавали заедно на хубави вина. Обичахме да си изберем някоя интересна бутилка и да я пием прегърнати на канапето или в леглото.

— Не е пазарувал много — казах. — Не виждам никакви следи, че въобще някога се е хранил тук.

— На мен пък ми изглежда, че въобще не се е прибирал у дома — добави Бентън.

Почувствах близостта му, когато застана до мен. Едва можех да я понеса. Одеколонът му винаги беше фин, с аромат на канела и дърво, и когато го помириших, се чувствах запленена от него.

— Добре ли си? — запита той с глас, предназначен само за мен, като спря на прага на стаята.

— Не — отговорих. — Това е доста ужасно. Затръшнах вратичката на шкафа прекалено силно.

Уесли излезе в коридора.

— Ще трябва внимателно да огледаме финансовото му положение. Трябва да разберем откъде е взимал пари, за да се храни по ресторанти и да купува скъпо шампанско.

Документите на Едингс се намираха в кабинета му. Полицайте не ги бяха проверявали, защото нямаше официално обявено престъпление. Въпреки подозренията ми относно причината за смъртта на журналиста и странните случки около нея в този момент няхахме законен случай на убийство.

— Някой проверявал ли е компютъра му? — запита Луси, загледала в машината на бюрото му.

— Не — отговори Марино, ровейки из документите в зеления метален шкаф. — Едно от момчетата каза, че не можем да проникнем вътре.

Племенницата ми докосна мишката и на екрана се появи прозорче за парола.

— Добре — каза тя. — Има си парола, което не е необичайно. Странното е, че няма дискета в резервния драйв. Хей, Пит? Намерихте ли някакви дискети тук?

— Да, ей там има цяла кутия — посочи той към шкафа, отрупан с истории на Гражданската война и красив комплект енциклопедии, подвързани с кожа.

Луси взе кутията и я отвори.

— Не. Това са програмни дискети за WordPerfect. — Тя ни погледна озадачено. — Искам само да кажа, че повечето хора имат резервни дискети, когато работят в дома си.

Никой нямаше представа дали Едингс е работил тук. Знаехме само, че беше на служба в офиса на „Асошиейтид Прес“ на Четвърта улица в центъра на града. Нямаше начин да разберем какво е правил въкъщи, докато Луси не проникне в компютъра и файловете му. Тя успя да влезе в директориите на WordPerfect, които се оказаха празни. Едингс нямаше нито един файл.

— Мамка му — измърмори тя. — Това е адски странно. Изглежда, че той никога не е използвал компютъра си.

— Не мога да си представя подобно нещо — възразих. — Дори да е вършил повечето работа в службата си, не е възможно въобще да не е ползвал домашния си компютър.

Луси отново затрака по клавишите, а Марино и Уесли започнаха да преглеждат финансовите документи, които Едингс спретнато бе подредил в кутия в чекмеджето на шкафа.

— Надявам се поне да не е унищожил цялата си поддиректория — каза Луси, която вече беше в операционната система. — Не мога да я възстановя без резервен файл, а той очевидно няма такъв.

Загледах я как дава команда за възстановяване на изтрития файл и натиска „enter“. Като по чудо се появи файл с име „killdrug“^[1]. Луси го запази и последва ново име. Докато свърши, бе възстановила двайсет и шест файла. Наблюдавахме я зашеметени.

— Ей това му е най-хубавото на DOS 6 — простичко каза тя и даде команда за печат.

— Можеш ли да определиш кога файловете са били изтрити? — запита Уесли.

— Времето и датата навсякъде са еднакви — отговори тя. — По дяволите. Тридесет и първи декември, между един и един и половина

през нощта. Мислех, че той вече е бил мъртъв по това време.

— Зависи кога е отишъл в Чесапийк — казах. — Лодката му не беше открита чак до шест сутринта.

— Между другото часовникът на компютъра работи съвсем точно. Така че тези часове трябва да са верни — добави племенницата ми.

— Възможно ли е толкова много файлове да бъдат изтрети за половин час? — попитах.

— Да. Може да се направи за минути.

— Значи някой може да ги е чел, докато ги е изтривал — казах.

— Да, много хора правят така. Имаме нужда от още хартия за принтера. Чакай, ще открадна малко от факса.

— Като говорим за това — казах, — можем ли да получим някакви сведения от факса?

— Разбира се.

Луси изкара списък с факсови съобщения и телефонни номера, които реших да проверя по-късно. Поне научихме със сигурност, че по времето, когато Едингс е умрял, някой е проникнал в компютъра му и е изтрил всичките му файлове. Луси ни обясни, че който и да го е извършил, не е бил особено наясно с работата си, защото един компютърен специалист би премахнал и поддиректорията, за да направи безполезни командите за възстановяване.

— Това е безсмислено — казах. — Смятам, че всеки писател би трябвало да подсигури работата си, а очевидно.

Едингс не е бил небрежен. Какво е положението със сейфа с оръжията? — обърнах се към Марино. — Там имаше ли някакви дискети?

— Не.

— Това не означава, че някой не е проникнал и в него.

— Ако е така, значи са знаели комбинацията на сейфа и кода на алармата.

— Номерата едни и същи ли са? — запитах.

— Да. Навсякъде е използвал рождената си дата.

— А ти откъде разбра това?

— От майка му.

— Ами ключовете му? — попитах. — При трупа не е имало ключове, а той е имал нужда от тях, за да подкара колата си.

— Роше твърди, че не е имало ключове — поправи ме Марино.
Замислих се върху думите му и реших, че тази липса наистина е доста странна.

Уесли наблюдаваше страниците от възстановените файлове, които излизаха от принтера.

— Всичките приличат на вестникарски материали — каза той.

— Публикувани? — запитах.

— Вероятно. Някои от тях изглеждат доста стари. Например самолетът, който се разби в Белия Дом. Самоубийството на Винс Фостър.

— Може би Едингс просто е разчиствал ненужното — предположи Луси.

— А, ето — каза Марино, загледан в някакъв банков документ.
— На десети декември в сметката му са постъпили три хиляди долара.

Той отвори друг плик и продължи:

— Същото е и за ноември.

Това се отнасяше и за октомври и за останалата част от годината, а според другите данни Едингс определено е имал нужда от допълнителни доходи. Ипотеката върху къщата му беше хиляда долара на месец, сметките за кредитните му карти също толкова, а годишната му заплата бе едва четиридесет и пет хиляди.

— Мамка му. С всичките тези допълнителни мангизи той е имал около осемдесет бона годишно — каза Марино.

— Не е зле.

Уесли остави принтера, приближи се към мен и постави лист в ръката ми.

— Некрологът на Дуейн Шапиро — каза той. — „Вашингтон Пост“, шестнадесети октомври миналата година.

Статията беше съвсем кратка и просто съобщаваше, че Дуейн Шапиро е работил като монтьор в сервиз на „Форд“ във Вашингтон и е бил застрелян при опит да откраднат колата му, когато се прибирал у дома от бара късно през нощта. Споменатите в некролога роднини не живееха близо до Вирджиния, а за „Новите ционисти“ нямаше и дума.

— Едингс не е писал това — казах. — Направил го е репортер на „Пост“.

— Как тогава се е снабдил с книгата? — запита Марино.

— И защо, по дяволите, я е държал под леглото си?

— Може да я е четял — отговорих. — Сигурно не е искал някой друг — например домашната помощница — да я види.

— Ето и бележките му — извика Луси, която седеше втренчена в екрана, отваряше файловете един след друг и даваше команда за печат. — Добре, сега стигаме до важните неща. По дяволите — възкликна тя развълнувано, докато текстовете прелитаха пред нея, а лазерният принтер шумеше тихичко. — Страхотно.

Тя спря работата си и се обърна към Уесли:

— Тук има разни истории за Северна Корея, смесени с данни за Джоуъл Хенд и „Новите ционисти“.

— Какво за Северна Корея? — запита Уесли, зачетен в отпечатаните страници, докато Марино ровеше из следващото чекмедже.

— Проблемът, който нашето правителство имаше с тях преди няколко години, когато корейците се опитваха да произведат плутоний за бомба в една от ядрените си централи.

— Нормално е да предположим, че Хенд се интересува от горива, енергия и разни подобни — казах. — Тези неща са споменати в книгата.

— Добре — съгласи се Уесли. — Може това да е очерк за него. Или по-добре казано, началото на голяма статия за него.

— Защо Едингс би изтрил файла с голяма статия, която още не е довършил? — попитах. — И съвпадение ли е това, че го е направил в нощта, когато е умрял?

— Ако е възнамерявал да извърши самоубийство, не е невъзможно — отговори Уесли. — А в момента все още не сме сигурни дали не е направил точно това.

— Така е — потвърди Луси. — Изтрил е цялата си работа, така че след като умре, никой да не може да я види. После наглася нещата така, че смъртта му да изглежда като нещастен случай. Може да не е искал хората да знаят, че е извършил самоубийство.

— Абсолютно възможно — съгласи се Уесли. — Може да е бил намесен в нещо, от което не е можел да се измъкне. Това обяснява и ежемесечните вноски в банковата му сметка. Или пък може да е страдал от депресия или тежка лична загуба, за която да не знаем нищо.

— Или пък някой друг е изтрил файловете и е отнесъл резервните дискети — казах. — Това може да е било извършено и след смъртта му.

— Тогава този човек е имал ключ, знаел е кодовете и комбинацията — каза Уесли. — Знаел е, че Едингс не си е у дома и няма да се върне — допълни той и погледна към мен.

— Да — потвърдих.

— Доста сложно.

— Целият случай е сложен — възразих, — но мога да ти кажа със сигурност, че ако Едингс е бил отровен под водата с цианид, няма начин да го е извършил сам. А и искам да знам защо е имал толкова много оръжия. Също така искам да знам защо пистолетът, който е носел със себе си в лодката, имаше гланц „Бърдсонг“ и беше зареден с „убийци на ченгета“.

Уесли отново ме погледна. Хладнокръвието му ме вбеси.

— Тези му увлечения по оръжията определено могат да се смятат за показател на лабилността му — каза той.

— Или просто за показател на страха му, че ще бъде убит — поправих го.

После влязохме в оръжейната. Карабините лежаха на рафтове по стената, а в сейфа, който полицаите бяха отворили сутринта, бяха прибрани пистолети, револвери и амуниции. Тед Едингс бе оборудвал малката спалня с преса за обрязване на гилзи, дигитална теглилка, матрица за зареждане и всичко друго, нужно, за да му осигури достатъчно патрони. В едно от чекмеджетата се съхраняваха медни тръби и капсули. Барутът седеше в старо войнишко сандъче. Изглежда, Едингс е бил запален по лазерни мерници и визьори.

— Струва ми се, че това показва доста изкривено мислене — каза Луси, като клекна пред сейфа и отвори пластмасовите кутии с оръжия. — Бих го нарекла повече от лека параноя. Сигурно е смятал, че го преследва цяла армия.

— Параноята е здравословна, когато някой наистина те преследва — казах.

— Аз лично започвам да си мисля, че е бил смахнат — намеси се Марино.

Не ми пукаше за техните теории.

— Усетих мирис на цианид в моргата — напомних с изчерпващо се търпение. — Не се е отровил сам, преди да влезе в реката, защото щеше да е мъртъв още преди да се гмурне.

— Ти си усетила мирис на цианид — каза Уесли. — Никой друг не го е усетил, а и резултатите от токсикологичната проба още не са готови.

— За какво намекваш? Че просто се е удавил? — запитах гневно.

— Не знам.

— Не видях нищо, което да сочи удавяне.

— Винаги ли виждаш следи при удавянията? — благоразумно запита той. — Мислех, че удавянията са ужасно трудни, което обяснява защо често докарват тук експерти от Флорида, за да помагат в подобни случаи.

— Започнах кариерата си в Южна Флорида и ме смятат за експерт по удавянията — отвърнах рязко.

Продължихме да спорим отвън на тротоара, застанали до колата му. Искаше ми се Уесли да ме заведе у дома, за да довършим разправията си. Луната беше забулена от облаци, най-близката улична лампа се намираше на следващата пресечка и не можехме да се видим добре.

— За бога, Кей, не намеквам, че не знаеш какво правиш — каза той.

— Точно това правиш.

Стоях до шофьорската врата, като че ли колата беше моя и ей сега щях да се кача в нея и да потегля.

— Заяждаш се с мен. Държиш се като задник.

— Разследваме смъртен случай — отвърна той спокойно. — Нито времето, нито мястото са подходящи да намесваме личните си проблеми.

— Е, позволи ми да ти кажа нещо, Бентън. Хората не са машини. Те приемат нещата лично.

— Всъщност точно за това става дума, нали. — Той ме заобиколи и отключи вратата. — Реагираш така заради мен. Не съм сигурен, че това беше добра идея. Вероятно не трябваше днес да идвам тук — добави той и седна на шофьорското място. — Но мислех, че е важно. Опитвах се да направя правилното и смятах, че и ти ще постъпиш така.

Минах от другата страна и влязох в колата, като се зачудих защо Уесли не ми отвори вратата, при положение че винаги го правеше. Внезапно се почувствах ужасно изморена и се уплаших да не се разплача.

— Важно е и ти наистина постъпи правилно — казах. — Един човек е мъртъв. А аз не само вярвам, че е бил убит, но и смятам, че вероятно е бил замесен в нещо голямо и злоещо. Не мисля, че е изтрил компютърните си файлове и е изхвърлил резервните дискети. Това би означавало, че той е очаквал смъртта си.

— Да, определено би навело на мисълта за самоубийство.

— Този случай не е самоубийство.

Спогледахме се в тъмнината.

— Смятам, че някой е проникнал в къщата в нощта на смъртта му.

— Някой, когото е познавал.

— Или някой, който е познавал негов близък. Като колега, приятел или друг важен за него човек. Що се отнася до ключовете, използвани за влизане в къщата, то неговите липсват.

— Мислиш, че това има нещо общо с „Новите ционисти“ — отсъди Уесли, който започваше да омеква.

— Страхувам се, да. А и някой се опитва да ме прогони.

— Полицията в Чесапийк.

— Може би не целият отдел — казах. — Вероятно само Роше.

— Ако това, което казваш, е вярно, той е доста повърхностен. Външен слой, прекалено отдалечен от сърцевината. Подозирам, че интересът му към теб е съвсем отделно нещо.

— Единственият му интерес е да заплашва и да грубиянства — казах. — Следователно подозирам, че е свързан със задачата му.

Уесли замълча и се загледа през прозореца. За момент си позволих да се отпусна и се вторачих в него. После той се обърна към мен:

— Кей, доктор Мант съобщавал ли ти е някога, че са го заплашвали?

— Не. Но не знам дали би ми съобщил. Особено ако е бил уплашен.

— От какво? Това е, което не мога да си представя — зачуди се Уесли, като запали двигателя и потегли. — Ако Едингс е бил свързан с

„Новите ционисти“, каква връзка може да има това с доктор Мант?

Не знаех. Замълчах и се замислих, докато той шофираше. Бентън заговори отново:

— Възможно ли е английският ти колега просто да е изчезнал от града? Сигурна ли си, че майка му наистина е умряла?

Спомних си началника на моргата в Тайдуотър, който бе напуснал преди Коледа без причина и без предупреждение. После и доктор Мант внезапно бе заминал.

— Знам само това, което той ми съобщи — казах. — Но нямам причина да мисля, че лъже.

— Кога се връща другата съдебна лекарка? Онази, която е в отпуск по майчинство?

— Тя току-що роди.

— Е, трудно е да фалшифицираш подобно нещо.

Завихме по улица „Малвърн“. Дъждовните капки падаха тежко върху предното стъкло. В мен се надигаха думи, които не можех да изрека, и когато завихме по улица „Кери“, почувствах отчаяние. Искях да кажа на Уесли, че сме взели правилно решение, но приключването на една връзка не означава край с чувствата. Искях да го разпитам и за Кони — жена му. Искях да го поканя в дома си, както бях правила в миналото, и да го попитам защо вече не ми се обажда. Улицата към реката беше неосветена и Уесли караше бавно и внимателно.

— Ще се връщаш ли във Фредериксбърг тази вечер? — попитах.

Той замълча, после каза:

— Ние с Кони се развеждаме.

Не отговорих.

— Дълга история и вероятно разводът ще се проточи неприятно. Слава богу, децата вече са достатъчно големи.

Уесли отвори прозореца си, пазачът ни огледа и ни махна да минем.

— Бентън, ужасно съжалявам.

— Е, вероятно може да се каже, че получих това, което заслужавам. Кони се срещала с друг мъж повече от година, а аз нямах никаква представа. Страхотен детектив съм, нали?

— Кой е той?

— Предприемач от Фредериксбърг. Работеше по къщата ни.

— Тя знае ли за нас? — едва успях да запитам, тъй като винаги бях харесвала Кони, а смятах, че истината щеше да я накара да ме намрази.

Завихме по частния ми път. Уесли не отговори, докато не паркирахме близо до предната врата.

— Не знам — най-после каза той, като си пое дълбоко дъх и погледна облегатите си върху волана ръце. — Сигурно е чула някои слухове, но тя не е от хората, които се вслушват в слухове, още по-малко пък им вярват. Кони знае, че прекарваме много време заедно, пътуваме и т.н. Но според мен просто си мисли, че това е само заради работата ни.

— Чувствам се ужасно заради всичко това.

Той не каза нищо.

— Все още ли живееш у дома? — запитах.

— Тя поиска да се изнесе — отговори Уесли. — Премести се в апартамент, където може редовно да се вижда с Дъг.

— Това е името на предприемача, нали?

Той се загледа с каменно лице през прозореца. Протегнах се и нежно го хванах за ръката.

— Слушай — казах тихо, — искам да ти помогна, но ти трябва да ми кажеш какво да направя.

Бентън ме погледна. За момент очите му се изпълниха със сълзи. Все още обичаше жена си. Разбрах го, но не исках да виждам тази проява на любов.

— Не мога да те оставя да ми помогнеш — каза той и се изкашля. — Особено сега. А и през по-голямата част от следващата година. Човекът, с когото тя се вижда, знае, че имам пари, наследени от семейството ми. Не искам да изгубя абсолютно всичко.

— Не виждам как би могло да стане, като се има предвид нейната постъпка.

— Сложно е. Трябва да внимавам. Искам децата да продължат да ме обичат и уважават.

Той ме погледна и изтегли ръката си.

— Знаеш как се чувствам. Моля те, просто остави нещата такива, каквито са.

— Знаеше ли за Кони през декември, когато решихме да...

Той ме прекъсна:

— Да, знаех.

— Разбирам — казах разстроено. — Можеше да ми кажеш. Това щеше да направи раздялата ни по-лека.

— Не мисля така — възрази Уесли.

— Лека нощ, Бентън — казах, като изскочих от колата и не се обърнах да видя как отпътува.

Вътре Луси слушаше Мелиса Етъридж. Зарадвах се, че племенницата ми е при мен и в къщата свири музика. Насилих се да не мисля за Уесли, като че ли можех да го пропъдя от ума си. Луси беше в кухнята. Свалих си палтото и оставих чантата си на плота.

— Всичко наред ли е? — запита тя, като затвори вратата на хладилника с рамо и занесе яйцата до мивката.

— Всъщност нищо не е наред.

— Имаш нужда от нещо за ядене и си късметлийка, защото възнамерявам да сготвя.

— Луси — казах, като се облегнах на плота, — ако някой се опитва да маскира смъртта на Едингс като инцидент или самоубийство, тогава мога да разбера какъв смисъл имат последвалите заплахи или интриги в офиса в Норфолк. Но защо някой от персонала може да е бил заплашван в миналото? Твоите дедуктивни способности са добри. Кажи ми.

Луси разбиваше белтъци в купата и печеше геврек във фурната. Навиците ѝ за нискокалорично хранене бяха потискащи и въобще не разбирах как успява да ги поддържа.

— Не знаеш дали някой е бил заплашван преди — каза тя логично.

— Така е. Не знам поне засега.

Започнах да правя виенско кафе и заговорих отново:

— Просто се опитвам да си обясня. Търся мотив, но не го откривам. Защо не добавиш малко лук, магданоз и пипер на това? А и щипка сол няма да ти навреди.

— Искаш ли да ти приготвя и на теб? — запита тя, без да спре да разбива.

— Не съм гладна. По-късно може да хапна малко супа.

Тя вдигна очи към мен.

— Съжалявам, че имаш проблеми.

Знаех, че намеква за Уесли, но не възнамерявах да го обсъждам.

— Майката на Едингс живее наблизо — казах. — Мисля, че трябва да поговоря с нея.

— Тази вечер? В последната минута?

— Тя може да иска да говори точно тази вечер — отговорих. — Съобщили са й, че синът ѝ е мъртъв и почти нищо друго.

— Да — промърмори Луси. — Честита Нова година.

[1] Kill — убивам: drug — наркотик. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Нямаше нужда да питам никого за адрес или телефон, защото майката на мъртвия журналист беше единственият Едингс с адрес в „Уиндзър Фармс“. Според указателя тя живееше на чудесната, очертана с дървета улица „Сългрейв“, известна с богаташките си имоти и тюдорските замъци от шестнадесети век, наречени „Вирджиния Хаус“ и „Ейджкрофт“, които през двайсетте години били докарани от Англия в сандъци.

Когато ѝ се обадох, не беше много късно, но гласът ѝ звучеше сънливо.

— Госпожа Едингс? — запитах и ѝ се представих.

— Страхувам се, че съм задрямала. — Тя наистина звучеше уплашена. — Седя във всекидневната и гледам телевизия. Господи, дори не знам какво дават. По ПБС предаваха „Брилянтната ми кариера“. Гледали ли сте го?

— Госпожо Едингс — казах отново, — имам няколко въпроса относно сина ви, Тед. Аз съм съдебният лекар по неговия случай. Надявах се, че ще можем да поговорим. Живея съвсем близо до вас.

— Някой ми каза, че е така. — Плътният южняшки глас потрепери. — Каза ми, че живеете наблизко.

— Сега ще ви бъде ли удобно да поговорим? — запитах след кратка пауза.

— О, да, ще ви бъда много благодарна. Казвам се Елизабет Глен — добави тя и заплака.

Обадох се в дома на Марино, където телевизорът работеше толкова силно, че не разбирах как чува каквото и да било друго. Той говореше и по другата линия и очевидно не искаше да кара събеседника си да чака.

— Естествено, виж какво можеш да научиш — съгласи се той, когато му съобщих какво възнамерявам да направя. — Аз лично съм кошмарно зает сега. Долу в „Мозби Корт“ става нещо, което може да се превърне в бунт.

— Само това ни трябва — казах.

— Тъкмо тръгвам натам. Иначе щях да дойда с теб. Затворих телефона и се облякох дебело, защото нямах кола. Луси беше заела телефона в кабинета ми и по напрегнатия ѝ, тих тон заподозрях, че говори с Джанет. Магнах ѝ от коридора и като ѝ посочих часовника, направих знак, че ще се върна до един час. Излязох от къщи и тръгнах в студената, влажна тъмнина. Тежки мисли запълзяха из главата ми, като неприятно същество, което се опитва да се скрие. Разговорите с близките, съсипани от трагедията, си оставаха най-жестоката част от работата ми.

През изминалите години се бях сблъсквала с различни реакции, вариращи от превръщането ми в жертвено агне до молбите на отчаяни семейства, които сякаш се надяваха, че мога да направя смъртта недействителна. Бях виждала хората да плачат, вият, беснеят и въобще да не реагират, а през цялото време аз трябваше да се държа като безстрастния, но мил лекар за какъвто бях обучавана.

Моите проблеми си оставаха за мен. Никой не ги усещаше дори когато бях омъжена и бях станала експерт в прикриването на лоши настроения и плакане под душа. Спомних си как веднъж не успях да удържа сълзите си и излъгах Тони, че съм алергична към растения, скариди и сулфит в червеното вино. Беше лесно да се справя с бившия ми съпруг, защото той просто не искаше да чуе някои неща.

„Уиндзър Фармс“ изглеждаше призрачно тих и спокоен, когато влязох в него откъм реката. Върху викторианските фенери от ковано желязо, които напомняха за Англия, тегнеше мъгла, и макар прозорците в повечето къщи да светеха, никъде не се виждаше жива душа. Листата по мокрия тротоар приличаха на прогизнала хартия, а дъждът започваше да замръзва. Осъзнах, че най-глупашки бях излязла от къщи без чадър.

Намерих адреса на улица „Сългрейв“ без проблеми, защото познавах съдията, който живееше в съседната къща, и бях ходила на много от приемите му. Домът на Едингс беше триетажна тухлена постройка с двойни комини, сводести прозорци и елипсовидно прозорче над предната врата. Вляво от портата видях каменен лъв, който стоеше там от години. Изкачих мокрите стъпала и ми се наложи да звънна два пъти, преди от другата страна на масивната врата да се чуе тих глас.

— Доктор Скарпета е — съобщих и вратата бавно се откряна.

— Мислех, че сигурно сте вие — разтревожено лице надникна иззад вратата и после я отвори по-широко. — Моля, влезте и се стоплете. Ужасна вечер.

— Да, започва да се залеждава — отвърнах и влязох вътре.

Госпожа Едингс беше привлекателна, с аристократични фини черти и бяла коса, срасана назад над високото, гладко чело. Беше облечена в черен костюм и кашмирен пуловер, като че ли храбро цял ден бе приемала съболезнования. Но очите ѝ не можеха да прикрият ужасната загуба, а когато тръгнахме по коридора, походката ѝ беше нестабилна и заподозрях, че е пила.

— Прекрасен дом — казах, когато свалих палтото си. — Минавала съм покрай къщата ви хиляди пъти, но нямах представа кой живее в нея.

— А вие къде живеете?

— Съвсем наблизо, западно от „Уиндзър Фармс“ — посочих. — Къщата ми е нова. Всъщност преместих се тук миналата есен.

— О, да, знам къде сте. Познавам доста хора там.

Тя затвори вратата на гардероба и ме поведе по коридора. Стаята, където влязохме, приличаше на музей, изпълнен със старинни персийски килими, лампи от „Тифани“ и мебели от тисово дърво в стил „Бидермайер“. Седнах на тапицирано в черно канапе, което беше много красиво, но неудобно, и се зачудих как ли са се разбирали майка и син. Мебелировките на къщите им говореха за хора, които могат да бъдат доста упорити и саможиви.

— Синът ви ме интервюира няколко пъти — започнах разговор, когато седнахме.

— О, така ли?

Тя се помъчи да се усмихне, но беше сломена.

— Съжалявам. Знам, че ви е много трудно — казах нежно, докато тя се опитваше да възвърне самообладанието си, седнала в червеното кожено кресло. — Тед беше човек, когато наистина харесвах. Хората от персонала ми също го харесваха.

— Всички харесват Тед — каза тя. — От първия си ден той беше изключително чаровен. Спомням си първото му голямо интервю в Ричмънд. — Тя замълча за момент и се загледа в огъня. — Беше с губернатор Медоус, сигурна съм, че го помните. Тед беше

единственият, който успя да го накара да говори. Това стана по времето, когато всички разправяха, че губернаторът взимал наркотици и имал връзки с пропаднали жени.

— О, да — отговорих, като че ли същото никога не бе казвано и за другите губернатори.

Госпожа Едингс отново се отнесе. Лицето ѝ изглеждаше отчаяно, а когато приглади косата си, видях, че ръцете ѝ треперят.

— Как можа да се случи подобно нещо? О, Господи, как е могъл да се удави?

— Госпожо Едингс, не мисля, че той се е удавил.

Тя ме загледа стреснато с разширени очи.

— Какво е станало тогава?

— Още не съм сигурна. Трябва да се направят някои тестове.

— Какво друго може да е? — попита тя, като започна да попива сълзите си с кърпичка. — Полицаят, който дойде да ме види, ми съобщи, че е станало под водата. Тед се гмуркал с онзи негов идиотски уред.

— Може да има няколко причини — отговорих. — Например повреда на кислородния апарат, който е използвал. Възможно е да се е задушил от отработените газове. В момента не знаем със сигурност.

— Казах му да не използва онова нещо. Не можете да си представите колко пъти го молих да не отива да се гмурка с него.

— Значи го е използвал и преди?

— Той обичаше да търси реликви от Гражданската война. Ходеше да се гмурка къде ли не с един от онези металотърсачи. Мисля, че миналата година намери в река Джеймс няколко топа. Изненадана съм, че не знаете. Той написа няколко истории за приключенията си.

— Обикновено водолазите имат партньор — казах. — Знаете ли с кого се гмуркаше той?

— Ами може понякога да е водил някого със себе си, но всъщност не знам, защото Тед не обсъждаше приятелите си с мен.

— Споделял ли е с вас, че възнамерява да се гмурка в река Елизабет, за да търси реликви от Гражданската война? — запитах.

— Въобще не знаех, че ще ходи там. Никога не ми е споменавал. Смятах, че днес ще дойде тук.

Госпожа Едингс затвори очи и смръщи чело. Гърдите ѝ се надигнаха и тя задиша тежко, като че ли в стаята нямаше достатъчно

въздух.

— А онези предмети от Гражданската война, които вече е бил събрал? — продължих. — Знаете ли къде ги съхраняваше?

Тя не отговори.

— Госпожо Едингс — казах, — не намерихме нищо такова в дома му. Нито едно копче, тока от колан или гюле. Не открихме и металотърсач.

Тя седеше мълчаливо и с треперещи ръце стискаше кърпичката си.

— Много важно е да разберем какво е правил синът ви в затворения док в Чесапийк — заговорих отново. — Гмуркал се е в забранен район около бракувани от флотата кораби, а никой не знае защо. Трудно е да си представиш, че някой може да търси там реликви от Гражданската война.

Госпожа Едингс се загледа в огъня и каза отнесено:

— Тед мина през различни фази. В миналото събираше пеперуди. Когато беше на десет години. После се отказа от тях и започна да събира скъпоценности. Спомням си, че ходеше да търси злато из реките, а от най-невероятни места край пътищата вадеше гранати с пинцети. После се прехвърли на монети, но ги изхарчи твърде бързо, защото автоматите за кола не се интересуват дали монетата, която си пуснал, е сребърна или не. След това премина на бейзболни картички, марки, момичета. Никога не се задържаше дълго на едно и също нещо. Твърдеше, че репортерството му харесва, защото никога не е еднообразно.

Слушах внимателно трагичния ѝ разказ.

— Мисля, че дори би разменил майка си за друга, ако това можеше да се уреди — каза тя, а по бузата ѝ се спусна сълза. — Сигурно ужасно се е отегчавал от мен.

— Но не дотолкова, че да се откаже от финансовата ви помощ, нали? — запитах деликатно.

Тя вдигна брадичка.

— Струва ми се, че навлизате в прекалено лични неща.

— Да, така е. Съжалявам, че се налага да постъпя така. Но аз съм лекар, а в момента синът ви е мой пациент. Работата ми е да направя всичко възможно, за да разбере какво се е случило с него.

Госпожа Едингс си пое дълбоко дъх и се заигра с копчето на самото си. Изчаках да се пребори със сълзите си.

— Изпращах му пари всеки месец. Знаете какви са данъците върху наследствата, а Тед беше свикнал да живее над възможностите си. Предполагам, че ние с баща му сме виновни за това. — Тя едва успя да продължи. — Животът на сина ми не беше достатъчно тежък. Струва ми се, че и моят също, докато Артър не почина.

— Какво работеше съпругът ви?

— Занимаваше се с тютюн. Запознахме се през войната, когато по-голямата част от цигарите в света се произвеждаха тук, но въпреки това беше трудно да се снабдите с тях, а и с чорапи също.

Спомените я успокояваха, затова не я прекъснах.

— Една вечер отидох на прием в офицерския клуб в хотел „Джеферсън“. Артър беше капитан в едно поделение на армията, наречено „Ричмъндските кавалеристи“, и можеше да танцува. — Тя се усмихна замечтано. — О, той танцуваше така, като че ли музиката бе в кръвта му. Забелязах го веднага. Погледите ни се срещнаха само веднъж, но за секунда разбрахме, че ще прекараме живота си заедно.

Тя се загледа в огъня, който прашеше и трептеше, сякаш искаше да каже нещо важно.

— Разбира се, това беше част от проблема — продължи тя. — Ние с Артър бяхме прекалено погълнати един от друг. Струва ми се, понякога момчетата си мислеха, че ни пречат.

Госпожа Едингс спря и ме погледна в очите.

— Дори не ви попитах дали искате чай или нещо по-силно.

— Благодаря. Нямам нужда от нищо. Тед и брат му бяха ли близки?

— Вече дадох на полицаю номера на Джеф. Как му беше името? Мартино или нещо подобно. Всъщност той ми се стори доста груб. Знаете ли, в такава вечер е приятно да пийнеш малко „Голдшлагер“.

— Не, благодаря ви.

— Открих го чрез Тед — каза тя и внезапно потъна в сълзи. — Той го открил, когато караше ски някъде на запад и донесе една бутилка вкъщи. Имаше вкус на течен огън с малко канела. Тед каза така, когато ми го даде. Той винаги ми носеше разни неща.

— Някога носил ли ви е шампанско?

Тя деликатно издуха носа си.

— Споменахте, че днес е трябвало да ви посети — напомних ѝ.

— Трябваше да дойде на обед.

— В хладилника му имаше бутилка хубаво шампанско. С панделка около нея. Чудя се дали е възнамерявал да ви го подари, когато дойде днес на обед.

— О, не — отвърна тя с треперещ глас. — Сигурно е било за някое друго празненство. Аз не пия шампанско. От него ме боли глава.

— Търсехме и компютърните му дискети — казах. — Също и някакви бележки, свързани с работата му напоследък. Някога молил ли ви е да приберете някои от нещата му?

— Някои от спортните му принадлежности са на тавана, но са ужасно стари. — Гласът ѝ затрепери отново. — И разни училищни документи.

— Знаете ли дали е имал сейф някъде?

— Не — поклати глава тя.

— А някой приятел, на когото е можел да повери нещата си?

— Не знам нищо за приятелите му.

Леден дъжд зачука по стъклата на прозорците.

— И никога не ви е споменава за романтичните си интереси. Не е ли имал такива?

Тя стисна устни.

— Моля ви, кажете ми, ако не съм доразбрала нещо.

— Преди няколко месеца доведе едно момиче. Май беше през лятото. Струва ми се, че тя беше някакъв учен. Мисля, че се бяха запознали покрай историята, върху която той работеше тогава. Имахме лек спор заради нея.

— Защо?

— Тя беше привлекателна, от онзи академичен тип. Може да е професор. Не помня добре, но е някъде от чужбина.

Изчаках, но тя не каза нищо повече.

— За какво беше спорът ви?

— Още в минутата, когато я видях, разбрах, че има лош характер, и не я допусках в дома си.

— В Ричмънд ли живее?

— Предполагам, да, но не знам къде.

— Но той може да е продължил да се вижда с нея.

— Нямам идея с кого се е виждал Тед — отвърна тя. Бях сигурна, че лъже.

— Госпожо Едингс — казах, — по всичко личи, че синът ви не се е задържал много в дома си.

Тя само ме погледна.

— Имал ли е домашна помощница? Или някой, който да се грижи за растенията му?

— Изпрацах моята слугиня, когато трябваше — отговори тя. — Корайън. Понякога му носеше и храна. Тед никога не готвеше.

— Кога за последен път е ходила там?

— Не знам — отвърна тя лаконично и осъзнах, че въпросите я изморяват. — По някое време преди Коледа. Поне така си мисля, защото тя беше болна от грип.

— Някога споменавала ли ви е какво има в къщата му?

— Предполагам, имате предвид оръжията — каза тя. — Още едно от нещата, които започна да колекционира преди една-две години. Това беше всичко, което искаше за рождения си ден — сертификат за подарък от оръжеен магазин. Сякаш една жена би посмяла да влезе в подобно място.

Нямаше смисъл да я притискам повече, защото единственото й желание беше синът ѝ да е жив. Виждаше всичко друго просто като намеса в личния ѝ живот, която бе решила да игнорира. Към десет се отправих към къщи. На два пъти се хлъзнах лошо по заледените, тъмни улици. Нощта беше ужасно студена. Ледът, който покриваше дърветата и улиците, пропукваше с резки шумове.

Почувствах се обезсърчена, защото ми се струваше, че никой не е познавал Едингс истински. Научих, че е колекционирал монети и пеперуди и винаги е бил чаровен. Той беше просто амбициозен журналист с ограничен обсег на внимание. Помислих си колко странно е това, че обикалям стария му квартал в такова време, а да разпитвам за него. Зачудих се какво ли би си помислил, ако знаеше, и се натъжих.

Не ми се говореше с никого, когато влязох вкъщи, и отидох направо в стаята си. Затоплях ръцете си с топла вода и миех лицето си, когато Луси се появи на прага. Веднага разбрах, че е в едно от типичните си настроения.

— Яде ли достатъчно? — запитах, като я погледнах в огледалото над мивката.

— Аз никога не ям достатъчно — раздразнено отговори тя. — Обади се някой си Дани от офиса ти в Норфолк. Каза, че службата за съобщения се свързала с него относно колите ни.

За момент не се усетих, после си спомних.

— Дадох номера на офиса на хората от пътна помощ — казах и избърсах лицето си с меката хавлия. — Предполагам, че са открили Дани в дома му.

— Както и да е. Той иска да му се обадиш.

Племенницата ми ме загледа строго в огледалото, сякаш бях извършила нещо лошо.

— Какво има? — запитах.

— Трябва да се измъкна оттук.

— Ще се опитам да уредя утре да докарат колите ни — отвърнах огорчена.

Излязох от банята и тя ме последва.

— Трябва да се върна в университета.

— Разбира се, Луси.

— Не разбираш. Имам ужасно много работа.

— Не знаех, че курсът ти или каквото всъщност е, вече е започнал.

Влязох във всекидневната и се отправих към бара.

— Няма значение дали е започнал. Имам да уреждам сума ти неща. И не знам как ще уредиш да докарат колите ни. Вероятно Марино ще може да ме закара да си прибера моята.

— Марино е зает, а планът ми е съвсем прост — казах. — Дани ще докара колата ми в Ричмънд, а той има един свестен приятел, който може да шофира твоя „Събърбан“. После Дани и приятелят му ще вземат автобуса до Норфолк.

— По кое време?

— Това е единственият проблем. Не мога да позволя Дани да свърши тази работа преди края на деня, защото той няма право да докара личната ми кола в работно време.

Отворих бутилка шардоне.

— Мамка му — изруга Луси нетърпеливо. — Значи и утре няма да имам транспорт.

— Страхувам се, че и двете сме така.

— Какво ще правиш тогава?

Подадох ѝ чаша вино.

— Ще отида в службата и вероятно ще прекарам доста време на телефона. Нямах ли нещо, с което да се занимаваш в местния ви офис?

Тя сви рамене.

— Познавам няколко човека, които ми бяха колеги в академията.

Е, поне можеше да намери някой познат агент, който да я заведе в спортния салон, където да оправи гнусното си настроение. Едва не го казах на глас, но в последния момент се усетих и замълчах.

— Не искам вино — каза тя и остави чашата на бара. — Мисля да продължа на бира.

— Защо си толкова ядосана?

— Не съм ядосана — отговори Луси, като извади една бира от хладилника и я отвори.

— Искаш ли да седнеш?

— Не. Между другото взех книгата, така че не се тревожи, когато не я намериш в куфарчето си.

— Какво искаш да кажеш с това, че си я взела? — запитах притеснена.

— Почетох малко, докато ти беше на гости на госпожа Едингс — отвърна Луси и отпи глътка бира. — Мислех, че няма да е лошо да я прегледам отново, защото първия път може да сме пропуснали нещо.

— Струва ми се, че я прегледа достатъчно добре — казах спокойно. — Всъщност мисля, че ѝ отделихме повече от нужното време.

— Там има доста истории, напомнящи за Вехтия завет. Имам предвид, че всъщност книгата не е сатанинска.

Наблюдавах я мълчаливо и се чудех какво ли се въртеше из този невероятно сложен мозък.

— В действителност я намирам доста интересна. Смятам, че може да има власт над теб само ако ѝ позволиш. Аз не ѝ позволявам, така че ни най-малко не ме притеснява.

Оставих чашата си.

— Е, определено има нещо, което те притеснява.

— Единственото, което ме притеснява, е, че съм затворена тук и съм уморена. Май ще е най-разумно да отида да си легна. Надявам се, че тази нощ ще спиш добре.

Пожеланието ѝ не се сбъдна. Вместо да заспя, сядах пред огъня и се тревожех за нея, тъй като познавах племенницата си по-добре от всеки друг. Възможно бе те с Джанет просто да се бяха скарали, което щеше да се оправи на сутринта, или пък наистина имаше много работа и невъзможността да се върне в Шарлътсвил да бе по-сериозен проблем, отколкото предполагам.

Изключих огъня и проверих още веднъж, за да се уверя, че алармата е активирана. После се прибрах в спалнята си и затворих вратата. — Все още не ми се спеше, затова седнах в леглото и започнах да преглеждам данните от факса на Едингс. През последните две седмици бяха набирани осемнадесет номера. Всичките изглеждаха странни и навеждаха на мисълта, че поне за известно време Едингс е работел нещо в домашния си офис.

Другото, което ми направи впечатление веднага, бе, че след като е работил у дома, нормално беше да се предположи, че е провел безброй разговори със службата си, но не беше така. От средата на декември бе звънял в службата си само два пъти, поне от машината, която намерихме в дома му. Това се разбираше лесно, тъй като бе вкарал команда за бързо набиране, в която „Бюро АП“ се появяваше в идентификационната колонка заедно с по-малко ясни имена като НВСЕ, МСО, КПТ и ЛМ. Три от тези номера бяха с кодове от Тайдуотър, Централна и Северна Вирджиния, а районният код за МСО беше Мемфис, Тенеси.

Опитах се да заспя, но информацията прелиташе пред очите ми, а въпросите ме измъчваха, защото не можех да ги изключа от съзнанието си. Зачудих се с кого ли се е свързвал Едингс по тези различни места и дали това имаше някакво значение. Но най-вече не можех да се отърва от спомена за мястото, където бе умрял. Все още виждах тялото му, носещо се из калната река, увиснало на безполезен маркуч, закачен за ръждясал болт. Спомних си сковаността, която бях усетила, докато го държах в ръце и плувах нагоре с него. Дълго преди да достигна повърхността, знаех, че е мъртъв от много часове. Това бе още една причина да подозирам, че е бил мъртъв отдавна, когато някой е влязъл в ричмъндския му апартамент и е изтрил компютърните му файлове.

В три сутринта се надигнах в леглото и се вторах в тъмнината. Къщата бе абсолютно тиха, с изключение на обичайните си звуци, и аз

просто не можех да изключа подсъзнанието си. Спуснах неохотно краката си на пода. Сърцето ми биеше усилено, като че ли се бях стреснала от ставането си в такъв ранен час. Влязох в кабинета, затворих вратата и надрасках следното кратко писъмце:

На вниманието на заинтересуваните: Знам, че това е номер на факс, иначе бих ви се обадила лично. Ако е възможно, трябва да науча самоличността ви, защото номерът се появи на разпечатка от факса на наскоро починал човек. Моля, свържете се с мен колкото се може по-скоро. Ако се нуждаете от потвърждение за верността на тази връзка, свържете се с капитан Пит Марино от полицейския участък на Ричмънд.

Добавих телефонните си номера, написах титлата и името си и изпратих писмото до всеки факс, отбелязан в журнала на Едингс, с изключение, разбира се, на „Асошиейтид Прес“. Известно време седях зад бюрото, като гледах замаяно към факса, като че ли машината незабавно щеше да разреши този случай. Но тя въобще не заработи. Към шест часа звъннах на Марино.

— Очевидно не е имало бунт — казах, след като телефонът на Марино се удари в нещо, падна и накрая гласът му замърмори по линията. — Слава богу, буден си.

— Колко е часът?

Гласът му звучеше зашеметено.

— Време е да се надигаш.

— Заклучихме пет човека. Останалите се укротиха и се прибраха. Защо си будна?

— Аз съм вечно будна. А и не бих ти отказала да ме закараш до работата.

— Добре, слагай кафето — отвърна той. — Идвам.

ГЛАВА ОСМА

Когато Марино пристигна, Луси все още беше в леглото, а аз правех плодова салата и кафе. Отворих му и се изненадах, когато видях улицата. През нощта Ричмънд бе станал като от стъкло. По новините чух, че падащи клони и дървета са съборили електрическите стълбове в няколко района в града.

— Имаше ли проблеми? — запитах, като затворих вратата.

— Зависи какво имаш предвид — отговори Марино, като свали палтото си и ми го подаде.

— С шофирането.

— Имам вериги. Но бях на улицата до късно през нощта и съм ужасно изморен.

— Ела, ще ти сипя кафе.

— Не от онази безкофеинова свинщина, надявам се.

— Гватемалско е и има колкото искаш кофеин.

— Къде е хлапетото?

— Спи.

— Уха. Сигурно е хубаво — прозя се той отново.

Влязохме в кухнята. През големите прозорци се виждаше оловно сивата ленива река. Скалите бяха покрити с лед, а дърветата изглеждаха като от детска приказка и проблясваха в бледата утринна светлина. Марино си сипа кафе и щедро добави захар и сметана.

— Искаш ли кафе? — запита ме той.

— Черно, моля.

— Мисля, че вече не би трябвало да ми напомняш.

— Никога не съм сигурна — отвърнах, докато вадох чинии от шкафа. — Особено с мъже, заразени с някаква странна болест, която им пречи да помнят важни за жените подробности.

— Да бе. Още сега мога да ти дам списък с неща, които Дорис никога не помнеше, като започнеш с това, че вечно използваше моите инструменти и никога не ги прибираще на мястото им — каза той, като говореше за бившата си жена.

Застанах до плота, за да приготвя закуската, а Марино се огледа притеснено, като че ли искаше да запали цигара. Не възнамерявах да му позволя.

— Предполагам, че Тони никога не ти е правил кафе — каза той.

— Тони никога не правеше нищо за мен. Само се опитваше да ми направи бебе.

— Е, не е свършил много добра работа, освен ако ти не си искала деца.

— От него не исках.

— А сега?

— Все още не искам дете от него. Заповядай — подадох чинията на Марино. — Хайде да поседнем.

— Почакай малко. Това ли е всичко?

— Какво още искаш?

— Мамка му, док. Това не е храна. И какви, по дяволите, са онези малки зелени парченца с черните точки?

— Киви. Сигурно си го ял и преди — отвърнах търпеливо. — Но ако искаш, мога да ти направя и един геврек.

— Да, няма да е лошо. С топено сирене. Имаш ли маково семе?

— Ако ти направят проба за наркотици днес, ще бъде положителна за морфин.

— И не ми давай от ония нискокалорични свинцини, дето имат вкус на глина.

— Не, нямат — казах. — Глината е по-вкусна.

Не му сложих масло, защото ми се искаше поне малко да удължа живота му. Ние с Марино вече бяхме нещо повече от партньори и дори приятели. Зависехме един от друг по начин, който никой не можеше да обясни.

— Е, разкажи ми какво си правила — каза той, когато седнахме до масата. — Знам, че цяла нощ не си спала и си се занимавала с нещо.

Той лапна голяма хапка от геврека и се протегна към сока си. Разказах му за посещенията си при госпожа Едингс и за бележката, която бях написала и изпратила до неизвестните факсови номера.

— Странно е, че е изпрацал факсове навсякъде другаде освен в собствената си служба.

— Има и два факса до работата му — напомних. — Трябва да поговоря с тези хора.

— Пожелавам ти късмет. Не забравяй, че те са журналисти.

— Точно от това ме е страх. За тия кретени Едингс е просто още една история. Единственото, за което им пука, е какво ще правят с информацията. А колкото по-ужасна е смъртта му, толкова повече ще им хареса.

— Е, не знам какво ще излезе, но подозирам, че всеки в службата, с когото е бил близък, страхотно ще внимава какво казва. И не съм сигурна, че ги обвинявам за това. Разследването на смъртен случай е доста зловещо за хора, които не са молили да ги поканят в него.

— Какви са токсикологичните му резултати? — запита Марино.

— Надявам се да ги научим днес — отговорих.

— Добре. Ако потвърдят, че става дума за цианид, тогава ще можем да работим по този случай както трябва. А сега се опитвам да обясня положението на шефа и се чудя какво, по дяволите, да правя с ченгетата от Чесапийк. Казвам на Уесли, че си имаме работа с убийство, но той иска доказателства, защото и него го притискат.

Споменаването на името на Уесли ме разстрои. Загледах се през прозореца към тъмната река, движеща се лениво между големите мрачни скали. Слънцето осветяваше сивите облаци в източната част на небето. Чух шум от душа в задната част на къщата, където бе отседнала Луси.

— Май Спящата красавица се е събудила — каза Марино. — Тя ще има ли нужда от возене?

— Мисля, че ще прекара деня в местния офис на ФБР. Трябва да тръгваме — добавих, защото събранието в службата ми винаги започваше в осем и половина.

Марино ми помогна да събера чиниите и да ги сложа в умивалника. След минута облякох палтото и взех лекарската си чанта и куфарчето. Племенницата ми се появи в антрето с мокра коса и здраво завързан халат.

— Сънувах кошмар — съобщи тя потиснато. — Някой ни застреля, докато спяхме. Деветмилиметров в тила. Нагласиха нещата така, че да прилича на обир.

— Така ли? — запита Марино, докато си слагаше ръкавиците, подплатени със заешка кожа. — А къде беше вашият верен слуга? Защото това не може да стане, ако аз съм в къщата.

— Нямахте те.

Той ѝ хвърли любопитен поглед, но бързо осъзна, че Луси говореше сериозно.

— Какво, по дяволите, си яла снощи? — запита той.

— Беше като на филм. Сигурно е продължило с часове — продължи мисълта си Луси, като ме погледна с подпухнали, изморени очи.

— Искаш ли да дойдеш с мен в службата? — попитах.

— Не, не. Ще се оправя. Последното нещо, от което се нуждая в момента, е да седя, заобиколена от банда трупове.

— Ще се срещаш ли с колегите си от града? — запитах притеснено.

— Не знам. Възнамерявахме да изпробваме някои от новите кислородни апарати, но нещо хич нямам желание да обличам неопрен и да се гмуркам в закрит басейн, който мирише на хлор. Смятам, че просто ще изчакам да ми докарат колата и после ще си тръгна.

Марино и аз не говорихме много, докато пътувахме към центъра. Здравите му гуми прорязваха заледените улици шумно. Знаех, че се тревожеше за Луси. Колкото и грубо да се държеше с нея, ако някой друг се опиташе да направи същото, би го унищожил с голи ръце. Познаваше племенницата ми от десетгодишна. Марино беше човекът, който я научи да кара кола и да стреля.

— Док, трябва да те питам нещо — най-последно каза той, когато намали пред будката за пътна такса и шумът от веригите замря. — Смяташ ли, че Луси е добре?

— Всеки сънува кошмари — отговорих.

— Ей, Бонита — извика той на служителката, като протегна картата си през прозореца, — кога ще направиш нещо по въпроса за времето?

— Не ме обвинявай за това, капитане — ухили се тя и вдигна бариерата. — Каза ми, че ти отговаряш за това.

Жизнерадостният ѝ глас ни последва по пътя, а аз се замислих колко е тъжно, че живеем във време, когато дори продавачите носеха гумени ръкавици от страх да не би да докоснат нечия заразна плът. Зачудих се дали щеше да се стигне до момент, когато всички ние да живеем в камери, за да не умрем от болести като треската „Ебола“ или СПИН.

— Просто ми се струва, че се държи малко странно — продължи Марино, като вдигна прозореца си. — Къде е Джанет? — добави той.

— Мисля, че е в Аспен със семейството си.

Той се загледа напред, без да проговори.

— След това, което се случи в дома на доктор Мант, не я обвинявам, че е разстроена.

— По дяволите, обикновено тя е човекът, който си търси белята — каза той. — Тя не се притеснява. Точно затова Бюрото ѝ позволи да се набути в ЕСЗ. Не можеш да си позволиш да се разстройваш, когато си имаш работа с терористи и бели супермъже. Не лъжеш, че си болен само защото си сънувал някакъв шибан кошмар.

На магистралата Марино зави към отбивката за Седма улица, после по старинните павирани улички на „Шокхоу Слип“ и накрая зави на север по Четиринадесета, където работех всеки ден, когато се намирах в града. Офисът на главния съдебен лекар на Вирджиния, или ОГСЛ, беше солидна сграда с гипсова мазилка и малки тъмни прозорци, които ми напомняха за зловеци, подозрителни очи. Те гледаха към копторите на изток и банковия район на запад, а над главите ни се виждаха магистрала и железопътни линии, прорязващи небето.

Марино спря на задния паркинг, където стояха впечатляващ брой коли, като се има предвид състоянието на пътищата. Застанах пред затворената врата на гаража и отключих малката странична врата. Тръгнах по рампата, предназначена за носилките, влязох в моргата и чух гласовете на хората, работещи надолу по коридора. Залата за аутопсии се намираше до гигантския хладилник, а вратите ѝ бяха широко отворени. Влязох вътре в момента когато заместникът ми, Филдинг, сваляше няколкото тръбички и катетри от тялото на млада жена, разположено на втората маса.

— Ти с кънки ли дойде? — запита той, не особено учуден, че ме вижда.

— Почти. Днес може да ми се наложи да карам микробуса. В момента съм без кола.

Той се наведе по-близо към пациентката си и леко се намръщи, докато разглеждаше татуираната около увисналата лява гърда гърмяща змия, чиято зейнала пасть бе насочена към зърното.

— Кажи ми, моля ти се, как може да се издокараш с нещо подобно? — запита Филдинг.

— Според мен майсторът на татуировката е единственият спечелил от сделката — отговорих. — Провери и вътрешната страна на долната ѝ устна. Сигурно и там има татуировка.

Той дръпна долната устна, на чиято вътрешна страна с големи разкривени букви бе написано „Да ти го начукам“. Филдинг ме погледна изненадано.

— Откъде знаеше за това?

— Татуировките са любителска направа. Тя изглежда рокерско маце и предполагам, че е виждала как изглежда отвътре затвора.

— Вярно по всички точки — ухили се той, като грабна чиста кърпа и избърса лицето си.

Колегата ми, културист, винаги изглеждале така, сякаш всеки момент униформата му щеше да се пръсне, и се потеше обилно, докато ние останалите вечно мръзнем. Но Филдинг беше способен патолог, симпатичен и приятен човек, а и твърдо вярвах, че е лоялен.

— Възможна свръхдоза — обясни той, докато скицираше татуировката на диаграмата. — Предполагам, че е прекарала Нова година по-весело, отколкото трябва.

— Джак, колко пъти си имал работа с полицията в Чесапийк? — запитах.

Той продължи да рисува.

— Много малко.

— А наскоро?

— Не. Защо? — попита той и ме погледна любопитно.

— Имах доста странна среща с един от техните детективи.

— Във връзка с Едингс?

Филдинг започна да мие трупата и дългата тъмна коса се разпиля по блестящата стомана.

— Точно така.

— Знаеш ли, странно е, но Едингс тъкмо ми се беше обадил. Сигурно само ден преди да умре — каза Филдинг, без да изпусне маркуча.

— Какво искаше?

— Не знам. Бях тук и работех върху случай. Въобще не говорих с него. Сега ми се иска да го бях направил.

Той се качи на малката стълба и започна да снима трупа.

— За дълго ли си в града?

— Не знам — отговорих.

— Е, ако имаш нужда от помощ в Тайдуотър, на разположение съм.

Светкавицата проблесна и той зачака излизането на снимката.

— Не помня дали ти казах, но Джини отново е бременна и вероятно ще се зарадва да се изнесе за известно време от къщата. Тя обича океана. Кажи ми името на детектива, за когото се тревожиш, и аз ще се погрижа за него.

— Иска ми се някой наистина да го направи — казах. Светкавицата отново проблесна, а аз се замислих за къщата на доктор Мант. Не можех да си представя, че мога да настаня Филдинг и жена му там или дори някъде наблизо.

— Бездруго е по-разумно да останеш тук — добави той. — А и се надявам, че доктор Мант няма да остане завинаги в Англия.

— Благодаря ти — казах трогнато. — Чудесно ще е, ако можеш да отиваш там няколко пъти седмично.

— Няма проблеми. Можеш ли да ми подадеш Никона?

— Кой по-точно?

— Ами онзи с единичния рефлексивен обектив. Мисля, че е в онзи шкаф там — посочи той.

— Ще направим график — казах, като му подадох апарата. — Но вие с Джини няма нужда да отседате в къщата на доктор Мант, поварвай ми.

— Проблем ли имаше? — запита той, като ми подаде новата снимка.

— Марино, Луси и аз започнахме Новата година с нарязани гуми. Той отпусна фотоапарата и ме погледна шокиран.

— Мамка му. Да не е било случайно?

— Не мисля така.

Качих се с асансьора на следващия етаж и отключих кабинета си. Видът на коледния подарък от Едингс ми подейства като шамар. Не можех да го оставя на шкафа, затова го взех в ръце, но се оказа, че няма къде да го преместя. За момент обикалях наоколо объркана и притеснена и накрая го върнах на старото му място, защото не можех

да го изхвърля, а и не исках да притеснявам някой друг от колегите си със спомени за него.

Хвърлих един поглед към кабинета на Роуз и не се изненадах, че тя все още не бе пристигнала. Възрастта на секретарката ми вече бе доста напреднала и тя не обичаше да шофира из центъра на града дори при най-хубаво време. Закачих си палтото и внимателно се огледах наоколо, доволна, че всичко изглеждаше наред, с изключение на почистването, но чистачите идваха след работно време. Обаче никой от „санитарните техници“, както ги наричаха в общината, не искаше да работи в нашата сграда. Само няколко човека се бяха задържали за по-дълъг период, но и от тях никой не би слязъл долу.

Наследих кабинета си от предишния главен съдебен лекар, но освен ламперията нищо не напомняше за онези задимени с цигари дни, когато патолози като Кагни пиеха бърбън с ченгетата и директорите на погребалните бюра и пипаха трупове с голи ръце. Предшественикът ми не се бе притеснявал особено с резултати от проби с алтернативен източник на светлина и ДНК.

Спомних си първия път, когато ми показаха това място. Доктор Кагни бе починал наскоро и аз кандидатствах за мястото му. Бях огледала мъжкарските сувенири, изложени гордо из целия кабинет, и когато единият се оказа силиконов имплант за гърда от изнасилена и убита жена, се изкуших да си остана в Маями.

Смятах, че бившият шеф не би харесал кабинета си така, както изглеждаше сега. В него вече не се пушеше, а непочтителното и незряло поведение оставаше пред вратата. Дъбовите мебели бяха мои, а не осигурени от общината, и бях покрила пода с арабско молитвено килимче, което беше фабрична изработка, но ярко и жизнерадостно. В стаята имаше царевици в саксии и фикус, но по стените не висяха картини, защото също като психиатрите не исках нищо провокативно, а и честно казано, се нуждаех от повече място за шкафове и книгите си. Що се отнася до трофеите, доктор Кагни не би се впечатлил от детските коли, камиони и влакчета, които използвах, за да помогна на следователите да реконструират някоя катастрофа.

Нуждаех се от няколко минути, за да прегледам кошничката с входящи документи, пълна със смъртни актове с червена ивица за случаите, изискващи съдебен лекар, и със зелена ивица за останалите. Други доклади също чакаха подписа ми, а съобщение на екрана на

компютъра ми напомняше, че трябва да проверя електронната си поща. Помислих си, че всичко това може да почака и отново излязох в коридора, за да видя кой още е в службата. Когато стигнах до предния офис, открих само Клета, но точно тя ми трябваше.

— Доктор Скарпета — каза тя стреснато. — Не знаех, че сте тук.

— Стори ми се разумно да се върна в Ричмънд вече — казах и си придърпах стол до бюрото ѝ. — Доктор Филдинг и аз ще покриваме район Тайдуотър оттук.

Клета беше от Флоренция, Южна Каролина. Носеше много грим, а полите ѝ бяха прекалено къси, защото вярваше, че щастието е в това да бъдеш красив, нещо, което тя никога нямаше да бъде. Беше заета със сортиране на зловещи снимки от различните ни случаи. В ръката си държеше лупа, а не беше свалила и очилата си. Наблизо върху салфетка бе оставен сандвич с наденичка, който вероятно бе купила от съседното кафене. Питието ѝ беше кола.

— Е, струва ми се, че ледът по пътищата започва да се топи — информира ме тя.

— Добре — усмихнах се. — Радвам се, че си тук.

Тя изглеждаше доста зарадвана, докато вадеше следващите снимки от плитката кутия.

— Клета — казах, — помниш Тед Едингс, нали?

— О, да, госпожо — отговори тя и изведнъж доби тъжен вид, като че ли всеки момент щеше да заплаче. — Винаги, когато идваше тук, беше изключително мил. Още не мога да повярвам — добави тя и прехапа долната си устна.

— Доктор Филдинг ми каза, че Едингс е идвал тук в края на миналата седмица. Чудя се дали си спомняш това.

Тя кимна.

— Да, госпожо. Спомням си, разбира се. Всъщност не мога да спра да мисля за това.

— Той поговори ли с теб?

— Да.

— Можеш ли да си спомниш какво ти каза?

— Ами той искаше да говори с доктор Филдинг, но линията беше заета. Попитах го дали да му предам нещо, после се посмяхме малко. Знаете какъв беше — потрепери гласът ѝ, а очите ѝ се навлажниха. — Попита ме дали ям много кленов сироп, защото според него, за да

имам такъв сладък глас, трябвало да ям сироп. И ме покани да излезем. — Тя се изчерви притеснено, а аз се заслушах внимателно. — Естествено, той не го мислеше сериозно. Винаги казваше нещо от рода „Кога ще излезем на среща?“ Но не го мислеше — повтори тя.

— Няма нищо лошо в това да е мислел сериозно по въпроса — казах нежно.

— Е, той вече си имаше приятелка.

— Откъде знаеш? — попитах.

— Каза, че някой път щял да я доведе тук, и аз останах с впечатление, че отношенията им са доста сериозни. Струва ми се, че името ѝ беше Лоурън, но не знам нищо друго за нея.

Очевидно Едингс често бе провеждал лични разговори с персонала ми. Не беше чудно, че той получаваше достъп до мен много по-лесно от другите репортери. Не можех да не си помисля дали същият талант не е довел до смъртта му. Подозирах, че наистина е било така.

— Той спомена ли ти за какво искаше да говори с доктор Филдинг? — попитах, докато се изправях.

Клетата се замисли съсредоточено за момент, като разсеяно прехвърляше снимките, които светът никога нямаше да види.

— Изчакайте за момент. А, сетих се. Нещо за радиация. А и какво ще бъде открито, ако човек умре от радиация.

— Какъв вид радиация? — попитах.

— Ами аз си помислих, че е започнал някаква история за рентгеновите апарати. Нали знаете, напоследък доста често говорят за тях по новините, защото много хора се страхуват от бомби в писмата си и разни подобни неща.

Доколкото си спомнях, в апартамента на Едингс нямаше нищо, което да насочва на мисълта, че е работел върху такава история. Върнах се в кабинета си и се захванах с документите и телефона. Няколко часа по-късно ядох късен обед на бюрото си, когато Марино влезе.

— Какво става? — запитах учудена, че го виждам. — Искаш ли половин сандвич с риба тон?

Той затвори двете врати и седна, без да свали палтото си. Изражението на лицето му ме изплаши.

— Говорила ли си с Луси? — запита той.

— Не съм, откак излязохме от къщата — отговорих и оставих сандвича. — Защо?

— Тя ми се обади. — Марино погледна часовника си. — Преди около час. Искаше да разбере как да се свърже с Дани, за да получи колата си. Звучеше като пияна.

Замълчах за момент, вторачена в него. После отместих поглед. Не го питах дали е сигурен, защото Марино беше наясно с тези неща, а и миналото на Луси му бе добре известно.

— Трябва ли да си отида вкъщи? — запитах тихо.

— Не. Мисля, че тя просто е в гадно настроение и се опитва да го оправи. Но поне няма кола на разположение.

Поех си дълбоко дъх.

— Важното е, че в момента е в безопасност. Но мислех, че би трябвало да знаеш.

— Благодаря — отвърнах мрачно.

Бях се надявала, че склонността на племенницата ми понякога да злоупотребява с алкохол, бе отдавна забравен проблем, тъй като не бях виждала тревожни признаци още от онези далечни дни на самоунищожение, когато бе шофирала пияна и едва не умря. Ако не друго, то поне странното ѝ държане сутринта, комбинирано с това, което Марино ми съобщи току-що, ме уведомиха, че има нещо нередно. Не бях сигурна обаче какво трябва да направя.

— И още нещо — каза той и се надигна. — Не е разумно да се връща в академията в този вид.

— Не, разбира се, че не — съгласих се.

Марино си тръгна, а аз останах за известно време зад затворените врати. Бях ужасно потисната, а мислите ми напомнях мудната река зад дома ми. Не бях наясно дали съм вбесена или уплашена, но се сетих за случаите, когато ѝ бях предлагала вино или бира, и се почувствах предадена. Отчаянието ме завладя напълно, когато се замислих върху всичко, което бе постигнала и можеше да загуби, и внезапно в главата ми се появиха нови, зловещи образи. Представих си ужасните сцени, обрисувани от човека, който искаше да бъде бог. Знаех, че племенницата ми, въпреки цялата си гениалност, не осъзнаваше тази мрачна сила. Тя не можеше да разбере злото така, както аз го разбирах.

Облякох си палтото и нахлух ръкавиците. Знаех къде точно трябва да отида. Тъкмо щях да съобщя на колегите си, че тръгвам, когато телефонът звънна. Вдигнах бързо слушалката, защото се надявах, че може да е Луси. Вместо нея обаче се обаждаше шефът на полицията в Чесапийк, който ми съобщи, че името му е Стийлс и току-що се е преместил тук от Чикаго.

— Съжалявам, че трябваше да се запознаем по този начин — каза той, както ми се стори искрено. — Но трябва да поговоря с вас за един от детективите ми на име Роше.

— И аз трябва да поговоря с вас за него — отвърнах. — Вероятно вие можете да ми обясните какъв е проблемът му.

— Според него вие сте проблемът.

— Това е абсурдно — възкликнах, неспособна да удържа гнева си. — Накратко казано, началник Стийлс, вашият детектив е непрофесионалист, некадърник и пречка в това разследване. И му е забранен достъп до моргата ми.

— Вие осъзнавате, че „Вътрешни работи“ грижливо ще разследва това, нали? — запита той. — Вероятно ще се наложи да дойдете тук по някое време, за да поговорим с вас.

— И какво точно е обвинението?

— Сексуален тормоз.

— Е, това е популярно напоследък — казах иронично. — Не знаех, че имам власт над него, тъй като той работи за вас, а не за мен, а при сексуалния тормоз става дума за злоупотреба с властта. Всичко това обаче са пълни глупости, защото в случая ролите са разменени. Вашият детектив е този, който намекваше за секс, а когато не отговорих на авансите му, започна да се държи грубо.

Стийлс замълча за момент, после каза:

— Звучи ми, като че ли имаме само вашата дума срещу неговата.

— Не, звучи само като пълна дивотия. А ако той ме докосне още веднъж, ще получа съдебно решение и той ще бъде арестуван.

Стийлс не проговори.

— Началник Стийлс — продължих, — смятам, че все пак най-важното сега е ужасният случай в юрисдикцията ви. Може ли за малко да поговорим за Тед Едингс?

Той се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Разбира се.

— Запознат ли сте със случая?

— Абсолютно. Информираха ме подробно и съм съвсем наясно с него.

— Добре. Тогава съм сигурна, съгласен сте, че трябва да се заемем с него колкото се може по-сериозно.

— Ами аз мисля, че би трябвало да се занимаваме сериозно с всеки умрял от неестествена смърт, но в случая с Едингс отговорът ми се вижда доста прост.

Докато го слушах, се ядосвах все повече.

— Вероятно знаете, че си е паднал по предмети от Гражданската война — имал е цяла колекция. Очевидно недалеч от мястото, където се е гмурнал, са се водили някакви битки, и той сигурно е търсел военни реликви — топове и разни ей такива.

Осъзнах, че Роше сигурно е говорил с госпожа Едингс или пък шефът му е виждал някои от вестникарските статии, които Едингс бе писал за подводните си авантюри в търсене на съкровища. Не бях историк, но знаех достатъчно, за да видя това, което се превръщаше в безумна теория.

— Най-голямата битка по или близо до вода във вашия район е била онази между „Меримак“ и „Монитор“. А това е станало на километри разстояние в „Хемптън Роудс“. Никога не съм чувала за никакви битки в тази част на река Елизабет, където се намира докът — казах разгневено.

— Доктор Скарпета, всъщност не знаем дали е било така, нали? — замислено отговори той. — Възможно е навремето там да са изгорили или изхвърлили нещо, някой да е бил убит. Тогава не е имало телевизионни камери или милиони репортери наоколо. Само Матю Брейди. Между другото аз съм запален по историята и съм чел доста за Гражданската война. Лично аз вярвам, че онзи човек — Едингс — е отишъл на дока, за да огледа реката за реликви. Вдишал отработени газове от машината си и умрял, а каквото и да е имал в ръцете си — металотърсач или нещо подобно — се е загубило в тинята.

— Разглеждам този случай като вероятно убийство — казах твърдо.

— Аз пък не съм съгласен с вас, като се има предвид каква е информацията ни.

— Смятам, че прокурорката ще се съгласи с мен, когато поговоря с нея.

Стийлс не отговори.

— Предполагам, нямате намерение да поканите хората от Бюрото за този случай — добавих. — След като сте решили, че имате работа с нещастен случай.

— В този момент не виждам никаква причина да досаждам на ФБР. Вече им го казах.

— Е, аз пък виждам няколко причини — казах спокойно, като едва се удържах да не му затръшна телефона.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — изругах вбесено, като грабнах нещата си и изхвърчах през вратата.

Долу, в офиса на моргата, взех комплект ключове, които висяха на стената. Отидох на паркинга и отключих шофьорската врата на тъмносиньото комби, което понякога използвахме за транспортиране на трупове. Не беше толкова очебийно като катафалка, но все пак не беше и колата, която очаквате да видите в гаража на съседите. Направена по поръчка, с увеличени размери и затъмнени прозорци, закрити с щори, подобни на използваните от погребалните бюра, а отзад вместо седалка се виждаше покритият с талашит под, където имаше специални скоби, на които се закачаха носилките, за да не се пързаят по време на транспортирането. Началникът на моргата беше закачил няколко освежители за въздух на огледалото за обратно виждане и миризмата на кедър беше доста силна.

Отворих прозореца си и подкарах по улица „Мейн“, благодарна, че пътищата вече бяха само мокри и движението не беше прекалено натоварено. Изпитах удоволствие от влажния, студен въздух по лицето си и знаех какво трябва да направя. От дълго време не се бях отбивала в църквата на път за вкъщи, защото го правех само когато бях в криза и животът ме притискаше тежко. На авеню „Гроув“ завих към паркинга на „Сейнт Бриджит“, която беше изградена от тухли и плочи. Вратите на църквата вече не оставаха отключени през нощта, заради това, в което светът се бе превърнал. Но в този час там се събираха „Анонимните алкохолици“ и знаех, че мога да вляза спокойно и да не ме притесняват.

Минах през страничната врата, натопих пръсти в свещената вода и се прекръстих, после влязох в храма с многобройните статуи на

светци, охраняващи кръста, и сцени от разпъването, изрисувани по стъклата. Избрах последната редица пейки, Искаше ми се да запаля свещ, но този ритуал бе приключил тук отдавна. Коленичих на пейката и се помолих за Тед Едингс и майка му. Помолих се за Марино и Уесли и най-вече за племенницата ми. После поседях мълчаливо със затворени очи. Усетих, че напрежението ми започна да намалява.

Към шест часа тръгнах да излизам от църквата, но спрях в преддверието и видях светлина под вратата на библиотеката надолу по коридора. Не бях сигурна защо се насочих натам, но си помислих, че влиянието на онази ужасна книга може да бъде унищожено от святата книга, а и вероятно свещениците биха предписали няколко минути с катехизиса. Когато влязох вътре, открих възрастна жена, която връщаше книги по рафтовете.

— Доктор Скарпета? — запита тя, като доби едновременно изненадан и зарадван вид.

— Добър вечер — отговорих, засрамена, че не помня името ѝ.

— Аз съм госпожа Едуардс.

Спомних си, че тя отговаряше за социалната служба към църквата и обучаваше новопокръстени католици. Понякога си мислех, че и аз трябва да се присъединя към тях, защото толкова рядко ходех на служба. Дребна и закръглена, тя никога не беше виждала манастир, но извикваше у мен същата вина, като монахините в младостта ми.

— Не ви виждам често тук в този час — каза тя.

— Просто се отбих — отговорих. — След работа. Страхувам се, че изпуснах вечерната молитва.

— Тя е в неделя.

— Разбира се.

— Е, радвам се, че ви видях, преди да си тръгна — каза тя.

Очите ѝ преминаха бързо по лицето ми. Разбрах, че е почувствала нуждата ми.

Огледах рафтовете с книги.

— Мога ли да ви помогна да намерите нещо? — запита тя.

— Екземпляр от катехизиса.

Госпожа Едуардс прекоси стаята, свали книга от рафта и ми я подаде. Беше дебел том и се зачудих дали съм взела правилното решение, тъй като бях доста изморена, а се съмнявах, че Луси бе в състояние да чете.

— Вероятно бих могла да ви помогна с нещо? — любезно каза тя.

— Чудесно ще е, ако мога да поговоря със свещеника за минута — отговорих.

— Отец О'Конър е на посещение в болницата. Мога ли аз да ви помогна?

— Сигурно можете.

— Да седнем тук — предложи тя.

Придърпахме си столове изпод простата дървена маса, напомняща за онези, до които бях седяла в енорийското училище като дете в Маями. Внезапно си припомних чудесата, очакващи ме на страниците на онези книги, защото ученето бе това, което обичах, а душевното ми бягство от къщи бе истинска благословия. Госпожа Едуардс и аз се спогледахме приятелски, но ми беше трудно да заговоря, защото рядко успявах да се отпусна и да изпадна в откровения.

— Не мога да споделя подробностите, защото става дума за случай, по който работя — започнах.

— Разбирам — кимна госпожа Едуардс.

— Достатъчно е да се каже, че ми се наложи да прегледам една сатанинска библия. Не става дума за боготворене на дявола, но все пак за нещо ужасно и зло.

Тя не реагира, а продължи да ме гледа в очите.

— Луси също. Луси е двадесет и три годишната ми племенница. Тя също прочете книгата.

— И в резултат на това имате някакви проблеми? — запита госпожа Едуардс.

Поех си дълбоко дъх и се почувствах доста глупаво.

— Знам, че това звучи странно.

— Не, разбира се. Никога не трябва да подценяваме силата на злото и трябва да избягваме да се докосваме до него, когато това е възможно.

— Не винаги мога да го избягна — казах. — Обикновено точно злото довежда пациентите ми при мен. Но рядко ми се налага да чета книги като тази, за която говоря сега. Започнах да сънувам кошмари, племенницата ми се държи странно, а тя прекара доста време с книгата. Най-вече се тревожа за нея. Затова съм тук.

— „Трябва да продължиш с нещата, които си научил и в които си се уверил“ — цитира тя. — Наистина е просто — добави тя усмихнато.

— Не съм сигурна, че разбирам — отговорих объркано.

— Доктор Скарпета, няма лечение за това, което току-що споделихте с мен. Не мога да поставя ръце върху вас и да отпъдя тъмнината и кошмарите. Отец О'Конър също не може. Нямаме ритуал или церемония, които да свършат тази работа. Разбира се, можем да се молим за вас и ще го направим. Но това, което вие с Луси трябва да направите сега, е да възвърнете собствената си вяра. Необходимо е да се върнете към това, което ви е давало сила в миналото.

— Точно затова дойдох тук днес.

— Добре. Кажете на Луси да се върне към религията и да се помоли. Тя би трябвало да дойде на църква.

Помислих си, че доста ще се учудя, ако Луси наистина отиде на църква, а страховете ми се увеличиха, когато си влязох вкъщи. Още нямаше седем часа, а Луси беше в леглото.

— Спиш ли? — запитах, като седнах до нея и поставих ръка на гърба ѝ. — Луси?

Тя не ми отговори. Бях благодарна, че поне колите ни не бяха пристигнали. Страхувах се, че тя може да потегли към Шарлътсвил и да повтори всички ужасни грешки, които бе допускала преди.

— Луси — казах отново. Тя бавно се обърна.

— Какво?

— Просто искам да видя как си.

Видях я да си бърше очите и осъзнах, че не е спяла, а е плакала.

— Какво има? — попитах.

— Нищо.

— Знам, че има нещо. Време е да поговорим. Напоследък не си на себе си, а аз искам да ти помогна.

Мълчанието не се наруши.

— Луси, ще седя тук, докато не поговориш с мен.

Тя помълча още известно време. Видях как отваря очи и се вторачва в тавана.

— Джанет им разказала — съобщи ми тя. — Разказала на майка си и баща си. Те започнали да се карат с нея, като че ли знаят за чувствата ѝ повече от нея самата. Сякаш тя не е наясно със себе си.

Гласът ѝ звучеше ядосано. Тя се надигна и пъкна възглавниците зад гърба си.

— Те искат да я накарат да отиде на психиатър — добави Луси.

— Съжалявам — казах. — Не знам какво да ти кажа, освен че проблемът е у тях, а не у вас двете.

— Нямам представа какво възнамерява да прави Джанет. Достатъчно лошо е, че се тревожим Бюрото да не разбере за нас.

— Трябва да сте силни и верни на себе си.

— Каквото и да ни струва това. Понякога съм ужасно объркана. — Луси се разстрои още повече. — Мразя това. Толкова е тежко и несправедливо.

Тя тъжно облегна глава на рамото ми.

— Защо не можех да съм като теб? Защо не можеше да е по-лесно?

— Не съм убедена, че искаш да си като мен — казах. — А и моят живот определено не е лесен. Всъщност почти нищо, което е от значение, не е лесно. Вие с Джанет можете да оправите нещата, ако сте твърдо решени. Ако наистина се обичате.

Луси си пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— И забрави за самоунищожението — казах, като се надигнах от леглото. — Къде е книгата?

— На бюрото.

— В кабинета ми?

— Да. Оставих я там.

Спогледахме се. Очите ѝ блестяха. Тя подсмъркна и издуха носа си.

— Разбираш ли защо не е разумно да се занимаваш с нещо такова? — попитах.

— Виж ти с какво се занимаваш непрекъснато. Това си върви заедно с работата.

— Не — възразих. — Това, което върви с работата, е да знаеш къде и кога да спреш. Трябва да зачиташ силата на врага по същия начин, по който го презираш. Иначе ще загубиш. Трябва да научиш това още сега.

— Разбирам — каза тя кротко и се протегна към катехизиса, който бях оставила на леглото. — Какво е това и трябва ли да го прочета цялото тази вечер?

— Нещо, което ти избрах в църквата. Мислех, че ще искаш да го разгледаш.

— Забрави за църквата — каза тя.

— Защо?

— Защото тя е забравила за мен. Църквата смята, че хора като мен са ненормални, като че ли би трябвало да ида в ада или в затвора заради това, което съм. Не знаеш какво е да си изолиран.

— Луси, през по-голямата част от живота си съм била изолирана. Ти дори нямаш представа какво означава дискриминация, докато не си била една от трите жени в групата в медицинската академия. Или в правния факултет, където мъжете не ти дават записките си, ако си била болна и си пропуснала лекцията. Точно затова аз не се разболявам. Не се напивам и не се крия в леглото. — Гласът ми звучеше прекалено строго, защото знаех, че тя има нужда от това.

— Това е различно — каза Луси.

— Според мен ти искаш да вярваш, че е различно, за да си намериш извинение и да се самосъжаляваш. Струва ми се, че ти си човекът, който забравя и отхвърля. Не църквата. Не и обществото. Дори не родителите на Джанет, които вероятно просто не я разбират. Мислех, че си по-силна.

— Силна съм.

— Е, достатъчно — казах. — Не искам да идваш тук, да се напиваш и да се завиваш презглава, а аз да се тревожа цял ден. А после, когато се опитам да ти помогна, да ме отблъскваш заедно с всички други.

Луси замълча и се загледа в мен. Най-после каза:

— Наистина ли отиде на църква заради мен?

— Отидох заради мен самата — казах вече с по-лек тон. — Но ти беше основната тема на разговора.

Луси отметна завивките.

— Най-важното за човек е да прославя Бога и да се радва на Бога завинаги — каза тя и стана.

Спрях на прага.

— Катехизис. Всичко е написано с пълни подробности. Изкарах религиозен курс в университета. Искаш ли вечеря?

— Ти какво би искала? — попитах.

— Нещо леко — отговори тя, като се приближи и ме прегърна. — Лельо Кей, извинявай.

Отидох в кухнята и отворих фризера, но не бях особено очарована от съдържанието му. После погледнах в хладилника, но апетитът ми се бе стопил. Изядох един банан и си направих кафе. В осем и половина ме стресна радиостанцията.

— Поделение шестстотин до база едно — чу се гласът на Марино.

Грабнах бързо микрофона и отговорих:

— База едно.

— Можеш ли да ми се обадиш на един телефон?

— Даи го — отговорих притеснено.

Възможно бе радиочестотата, използвана от службата ми, да се подслушва и винаги когато имаше по-особен случай, детективите избягваха да говорят в ефир. Номерът, който Марино ми даде, принадлежеше на обществен телефон.

Позвъних и той вдигна веднага.

— Извинявай, нямах дребни.

— Какво става? — запитах, без да губя време.

— Реших да не търся дежурния съдебен лекар, защото бях сигурен, че ще искаш първо ти да научиш всичко.

— Какво има?

— Мамка му, док, наистина съжалявам. Но Дани е при нас.

— Дани? — запитах объркано.

— Дани Уебстър. От офиса ти в Норфолк.

— Какво искаш да кажеш с това, че е при вас? — попитах уплашена. — Какво е направил?

Помислих си, че са го арестували, докато е шофирал колата ми. Или пък, че е катастрофирал. Марино каза:

— Док, той е мъртъв.

И двамата замълчахме.

— О, Господи — изохках, като се облегнах на плота и затворих очи. — О, Господи. Какво е станало?

— Слушай, смятам, че е най-разумно да дойдеш тук.

— Къде сте?

— В „Шугър Ботъм“, там, където е старият железопътен тунел. Колата ти е една пресечка по-нагоре в парк „Либи Хил“.

Не зададох повече въпроси. Съобщих на Луси, че излизам и вероятно ще се прибера късно. Грабнах лекарската чанта и пистолета, защото познавах добре зловещата част от града, където се намираше тунелът. Не можех да си представя какво може да е привлякло Дани там. Той и приятелят му трябваше да докарат колата ми заедно със „Събърбъна“ на Луси до службата ми, където администраторът щеше да ги посрещне и да ги закара до автогарата. Наистина „Чърч Хил“ не беше далеч от ОГСЛ, но не можех да разбера защо Дани би отишъл някъде другаде вместо на мястото, където го чакаха. Той не изглеждаше от хората, които биха измамили доверието ти.

Подкарах бавно по улица „Кери“, покрай огромни тухлени къщи с медни или плочести покриви и входи, скрити зад черни огради от ковано желязо. Струваше ми се нереално, че бързах в комбито на моргата през тази елегантна част на града, докато един от служителите ми лежеше мъртъв. Притеснявах се, че отново трябваше да оставя Луси сама. Не можех да си спомня дали бях включила алармата и сензорите, когато излизах. Ръцете ми трепереха и ми се искаше да запаля цигара.

Парк „Либи Хил“ се намираше на един от седемте хълма в Ричмънд, където недвижимите имоти бяха станали доста модерни. Вековни къщи в гръцки стил бяха великолепно реставрирани от хора, достатъчно дръзки, за да си върнат обратно историческата част на града, измъквайки я от лапите на разрухата и престъпността. Повечето жители там се чувстваха чудесно, но аз знаех, че не бих могла да живея близо до общинските жилища и бедняшките райони, където основната индустрия бяха наркотиците. Не исках да работя върху случаи в собствения си квартал.

От двете страни на улица „Франклин“ проблясваха сините и червени светлини на полицейските коли. Нощта беше много тъмна и едва успях да различа бронзовия войник върху високия гранитен пиедестал, гледащ към река Джеймс. Мерцедесът ми беше заобиколен от полицаи и телевизионни екипи, а обитателите на квартала бяха излезли пред портите си, за да разберат какво става. Минах бавно оттам, но не можах да видя дали колата ми е повредена, въпреки че предната врата бе отворена и светеше вътрешната лампичка.

На изток от Двадесет и девета улица пътят се спускаше надолу към ниската част на квартала, позната под името „Шугър Ботъм“,

кръстена на проститутките, издържани в миналото от вирджинските джентълмени. Реставрираните къщи рязко отстъпваха пред порутени и пренаселени кооперации и колиби от талашит. Встрани от тротоара, на половината път надолу по стръмния хълм, имаше гъста гора. Точно там през двайсетте години се бе срутил тунелът.

Спомних си как веднъж прелетях над този район в полицейски хеликоптер, а черното око на тунела надничаше към нас измежду дърветата. Железопътните линии приличаха на кален белег, водещ към реката. Помислих си за вагоните и работниците, които все още бяха запечатани вътре, и отново се запитах защо Дани би дошъл тук доброволно. Ако не друго, поне трябваше да се тревожи за нараненото си коляно. Отбих встрани и паркирах колкото се може по-близо до форда на Марино. Репортерите ме забелязаха веднага.

— Доктор Скарпета, вярно ли е, че вашата кола е горе на хълма?
— запита една от журналистките, като забързано се приближи към мен. — Научих, че мерцедесът е регистриран на ваше име. Какъв цвят е? Черен ли? — настоя тя, когато не отговорих.

— Можете ли да ни обясните как се е озовал там? — Нахален репортер пхна микрофон под носа ми.

— Вие ли докарахте колата дотук? — обади се още някой.

— Открадната ли беше колата ви? Жертвата ли я е откраднала от вас? Мислите ли, че може да става дума за наркотици?

Гласовете се сляха един в друг, защото никой не изчакваше реда си, а аз не отговарях. Най-последно няколко от униформените полицаи осъзнаха, че съм пристигнала, и се намесиха.

— Хей, отдръпнете се назад.

— Веднага. Чухте ме.

— Пуснете дамата да мине.

— Хайде, отдръпнете се. Това е местопрестъпление. Надявам се, нямате нищо против, че си вършим работата.

Внезапно Марино ме хвана за ръката.

— Ама че банда идиоти — изруга той, като гледаше репортерите разгневено. — Внимавай къде стъпваш. Трябва да минем през гората почти до края, където е тунелът. С какви обувки си?

— Ще се оправя.

От улицата надолу по хълма водеше дълга, тясна пътека. Полицаяте бяха запалили прожектори, които прорязваха плътния мрак

и осветяваха пътя. Встрани дърветата се сливаха в черна маса, раздвижвана от лекия вятър.

— Внимавай — повтори Марино. — Кално е и всичко е покрито с боклуци.

— Какви боклуци? — попитах.

Светнах фенера си и го насочих към тясната кална пътечка, засипана със счупени стъкла, гниеща хартия и изхвърлени обувки, които проблясваха като бели петна сред къпиновите храсти и оголените дървета.

— Съседите упорито се опитват да превърнат това място в бунище — каза Марино.

— Той не може да е стигнал дотук с нараненото си коляно — отсъдих. — Кой е най-добрият начин да се добера дотам?

— Хваната за мен.

— Не. Трябва да огледам мястото сама.

— Не можеш да слизаш долу сама. Не знаем дали там не се крие още някой.

— Тук има кръв — съобщих, като насочих лъча на фенера.

Няколко големи капки проблеснаха по изгнилите листа на около два метра под мен.

— Има още много.

— А горе на улицата?

— Не. Изглежда, че започва оттук. Но открихме кръв и по пътеката чак до долу, където е той.

— Добре. Хайде да действваме.

Огледах се и заслизах внимателно. Марино вървеше след мен. Полицайте бяха закачили жълти ленти по дърветата, ограждайки колкото се може по-голяма част от района, защото още не знаехме докъде се простира сцената на престъплението. Не видях трупа, докато не излязох от гората. Стигнах до малка полянка, където старите железопътни линии водеха към реката на юг от мен и изчезваха в зейналата паст на тунела на запад. Дани Уебстър лежеше по гръб, извърнат настрани, с неудобно усукани ръце и крака. Под главата му имаше голяма локва кръв. Огледах го бавно на светлината на фенера и видях изобилие от кал и трева по пуловера и джинсите му, и парченца листа и други частици, залепнали по окървавената му коса.

— Търколил се е по хълма — съобщих очевидно.

Забелязах, че няколко от каишките по яркочервената му шина се бяха разхлабили, а по лепенката ѝ имаше разни частици.

— Вече е бил мъртъв или почти мъртъв, когато е останал в това положение.

— Да. Струва ми се съвсем ясно, че е бил застрелян там горе — съгласи се Марино. — Първият ми въпрос е дали не е кървял, докато се е опитвал да се измъкне. Успял е да стигне донякъде, но после е припаднал и се е търкалял през останалата част от пътя.

— Или пък са го накарали да си мисли, че има шанс да се измъкне — казах разгневена. — Виждаш ли шината? Имаш ли представа колко бавно се е движил, ако се е опитвал да се измъкне по тази пътека? Знаеш ли какво е да се влачиш едвам с болен крак?

— Очевидно някой кретен е ловил риба във варел — каза Марино.

Не отговорих, а насочих фенера към тревата и боклуците, водещи към улицата. Капки кръв блестяха в червено по сплескана кутия от мляко, побеляла от времето.

— Портфейлът му? — запитах.

— Беше в задния му джоб. Единайсет кинта и кредитни карти. Все още са вътре — отговори Марино.

Очите му се стрелкаха бързо и оглеждаха всичко наоколо. Направих няколко снимки, после клекнах до трупа и го завъртях, за да мога да видя по-добре разбитата глава на Дани. Опипах врата му. Беше още топъл, а кръвта под него се съсирваше. Отворих лекарската си чанта.

— Ето — разгънах найлонов чаршаф и го подадох на Марино. — Дръж това, докато премеря температурата му.

Той закри тялото от погледите на околните, а аз свалих джинсите и слипа му. И двете бяха изцапани. Не е необичайно хората да изгубят контрол над червата и пикочния си мехур при настъпване на смъртта, но понякога това е реакция от страха.

— Имаш ли представа дали се е занимавал с наркотици? — попита Марино.

— Нямам причина да мисля така — отговорих. — Но всъщност не знам.

— Давал ли е някога вид, че живее над възможностите си? Имам предвид, колко е получавал?

— Около два̀сет и една хиляди годишно. Не мисля, че е надхвърлял възможностите си. Все още живееше при родителите си.

Температурата на трупа беше два̀сет и осем градуса. Поставих термометъра върху лекарската си чанта, за да видя температурата на въздуха. Раздвижих ръцете и краката на Дани. Вкочаняването бе започнало само в малките мускули, като пръстите и очите му. В по-голямата си част Дани бе топъл и гъвкав като жив, а когато се наведох към него, усетих мириса на одеколона му и осъзнах, че ще го помня завинаги. Уверих се, че чаршафът е добре нагласен под него и го обърнах по гръб. Още малко кръв се разля, когато започнах да оглеждам за други рани.

— В колко часа ти се обади́ха? — запитах Марино, който се движеше бавно около тунела и осветяваше с фенера си преплетените храсти и лози.

— Един от съседите чул изстрел в района и звъннал на 911 в седем и пет вечерта. Намерихме колата ти и трупа около петнайсет минути по-късно. Значи говорим за преди два часа. Това съвпада ли с откритията ти?

— Времето е доста студено. Той е дебело облечен, а температурата му е спаднала с около осем градуса. Да, всичко съвпада. Би ли ми подал онези пликове? Знаем ли какво е станало с приятеля му, който трябваше да докара колата на Луси?

Нахлузих кафявите хартиени пликове върху ръцете му и ги стегнах на китките с ластичета, за да запазя деликатните улики като следи от барут, влакна или кожа под ноктите му, ако се беше борил с убиеца си. Но не вярвах да го е направил. Каквото и да беше станало, подозирах, че Дани послушно е изпълнявал заповедите му.

— В момента въобще не знаем кой е приятелят му — каза Марино. — Мога да изпратя някой до службата ти, за да провери.

— Струва ми се, че това е разумна идея. Не знаем дали приятелят му не е свързан с това по някакъв начин.

— Номер сто — заговори Марино в радиостанцията, а аз отново започнах да правя снимки.

— Сто — отвърна диспечерът.

— Веднага изпратете някой в офиса на главния съдебен лекар на Четиринадесета улица и „Франклин“.

Дани бе застрелян изотзад, съвсем отблизо, ако не и от упор. Тъкмо щях да попитам Марино дали са намерили гилзи, когато чух шум, който познавах прекалено добре.

— О, не — казах, когато звукът се приближи. — Марино, не им позволявай да се доближат.

Беше прекалено късно обаче. Репортерският хеликоптер се появи над нас и започна да се снишава. Прожекторите му осветиха тунела и ледената, твърда земя, където стоях на колене, с покрити с кръв и мозък ръце. Заслоних очи срещу заслепяващия блясък. Дърветата се залюляха, а листа и прах се завъртяха из въздуха. Не чувах какво крещи Марино, който яростно размахваше фенера си към небето, докато аз закривах с тялото си трупа на Дани колкото се може по-добре.

Сложих найлонов плик върху главата на Дани и го покрих с чаршафа, докато новинарският екип на канал 7 унищожаваше сцената, защото бяха невежи или не им пукаше, или и двете заедно. Дясната врата на хеликоптера беше свалена и операторът висеше навън в нощта. Вбесеното ми лице бе запечатано за новините в единайсет. После хеликоптерът започна гръмовното си оттегляне.

— Шибан копелдак! — изкрещя Марино и размаха юмрук след тях. — Трябваше да прострелям скапания ти задник!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Докато чакахме новини от изпратената до моргата кола, прибрах трупа в чувал. Изправих се и ми се зави свят. Наложих си да се стегна, за да не припадна. Лицето ми беше вледенено и не виждах.

— Вече могат да го откарват — казах на Марино. — Някой не може ли да разкара онези проклети телевизионни камери оттук?

Ярките светлини на телевизионните екипи огряваха тъмната улица, докато ни чакаха да се покажем. Марино ме погледна мрачно, защото и двамата знаехме, че никой не може да направи нищо по отношение на репортерите или това, което пишат за нас. Стига да не съсипваха местопрестъпленията, можеха да правят каквото си поискат, особено ако се намираха в хеликоптери, които не можехме да спрем или хванем.

— Ти ли ще го откараш? — попита Марино.

— Не. Екипът е вече тук, а и се нуждаем от помощ, за да го качим обратно до горе. Кажете им да идват.

Той заговори по радиото. Фенерите ни продължаваха да осветяват боклуците, листата и дупките по пътя, пълни с кална вода. После Марино се обърна към мен:

— Ще оставя няколко човека тук, за да поогледат още малко. Освен ако престъпникът не е прибрал гилзата, тя трябва да е някъде тук.

Той погледна нагоре към хълма и добави:

— Проблемът е, че проклетите гилзи могат да изхвърчат доста надалеч, а оня шибан хеликоптер раздуха всичко наоколо.

След няколко минути санитарите заслизаха към нас с носилка в ръце. Обувките им хрущяха по изпочупените стъкла. Изчакахме да вдигнат тялото, после огледах земята, където бе лежал Дани. Втренчих се в черния отвор на тунела, изкопан преди много години в планина, чиято почва бе прекалено мека, за да го поддържа, и се приближих към него. Той бе зазидан и мазилката по тухлите проблесна на светлината

от фенера ми. Ръждясали железопътни линии стърчаха от калта, а наоколо бяха разпилени стари гуми и бутилки.

— Док, там няма нищо — каза Марино, като застана до мен. — Мамка му — изруга той, когато се подхлъзна. — Вече огледахме.

— Е, очевидно убиецът не е избягал оттук — отсъдих, когато фенерът ми освети чакъл и увехнали плевели. — Никой не може да се скрие тук. А и повечето хора не знаят за това място.

— Хайде, ела — каза Марино нежно и докосна ръката ми.

— Мястото не е избрано случайно. Много малко хора дори знаят къде се намира. Това е бил човек, който твърде добре е знаел какво прави.

— Док — повтори Марино, — тук не е безопасно.

— Съмнявам се, че Дани е знаел за това място. Убийството е било грижливо обмислено и хладнокръвно изпълнено. — Гласът ми отекина по старите, тъмни стени.

Марино ме хвана за ръката и този път не се противопоставих.

— Хайде, ела. Тук не може да се направи нищо повече. Да вървим.

Кал заливаше ботушите ми и войнишките обувки на Марино, докато вървахме покрай изоставените линии. Изкатерихме се по обсипания с боклуци хълм, като внимателно заобикаляхме кръвта, проляна, когато тялото на Дани се бе търколило надолу по стръмния хълм. Голяма част от нея бе отнесена от зловещия вятър, предизвикан от хеликоптера. Един ден това щеше да е от значение, ако адвокатът на защитата решише така. Извърнах лице от камерите и проблясващите светкавици. Ние с Марино се оттеглихме, без да говорим с никого.

— Искам да си видя колата — казах, когато радиото му избръмча.

— Сто — лаконично съобщи Марино, като държеше радиото близо до устата си.

— Имаш връзка сто и седемнайсет — каза диспечерът на някого.

— Проверих и отзад и отпред, капитане — каза екип 117. — Няма и следа от колата, която ни описа.

— Разбрано — отвърна Марино и ме погледна раздражено. — Колата на Луси не е в офиса ти. Не разбирам — допълни той. — Всичко ми се вижда съвсем безсмислено.

Тръгнахме пеша към парк „Либи Хил“, защото не беше далеч, а и искахме да поговорим.

— Имам чувството, че Дани е качил някого — каза Марино и запали цигара. — Възможно е да има нещо общо с наркотици.

— Дани не би направил подобно нещо, докато кара колата ми — възразих, но знаех, че звучи наивно. — Не би качил никого.

Марино се завъртя към мен.

— Хайде де. Не знаеш това със сигурност.

— Никога не съм имала никаква причина да го смятам за безотговорен или за търговец на дрога, или каквото и да било друго.

— Е, според мен е ясно, че е водил двойствен живот, както казват хората.

— Въобще не знаем подобно нещо — казах изморена от разговора.

— Ще трябва бързо да научиш това, защото по теб има доста от кръвта му.

— В наши дни се безпокоя за кръвта, независимо чия е.

— Слушай, просто искам да кажа, че хората могат да те разочароват понякога.

Светлините на града се простряха пред нас.

— А понякога хората, които не познаваш много добре, са по-лоши от онези, които въобще не познаваш — продължи той. — Ти имаше доверие на Дани, защото го харесваше и смяташе, че добре си върши работата. Но извън службата той може да се е занимавал с какво ли не, а ти да нямаш никаква представа за това.

Не отговорих. Всичко казано беше вярно.

— Той е симпатично хлапе, хубаво момче. А сега кара такъв страхотен автомобил. Най-малкото може да се е изкушил да се поизфука, преди да върне колата на шефа си. Или пък е искал да си купи малко дрога.

Повече се тревожех дали Дани не е станал жертва на крадци на коли и напомних на Марино, че напоследък имахме доста подобни случаи.

— Възможно е — съгласи се Марино и в същия момент забеляза мерцедеса ми. — Но колата ти е още тук. Защо ще поразходиш някого по улицата, после ще го застреляш, а накрая ще оставиш колата на

мястото ѝ? Защо да не я откраднеш? Също така възможно е да става дума за гей-скандал. Замисляла ли си се върху това?

Стигнахме до мерцедеса ми. Репортерите се нахвърлиха върху нас с нови въпроси, като че ли това бе престъплението на века. Пренебрегнахме ги, отидохме до шофьорската врата и проверихме вътрешността на колата. Огледах дръжките, пепелниците, таблото и кожената тапицерия, но не видях нищо нередно. Нямаше следи от борба, но постелката от дясната страна беше мръсна. Забелязах оставени от обувки отпечатъци.

— Така ли я намерихте? — попитах. — С отворена врата?

— Ние отворихме вратата — отговори Марино. — Но не беше заключена.

— Никой ли не е влизал вътре?

— Никой.

— Това го нямаше преди — посочих към постелката.

— Какво?

— Виждаш ли отпечатъците и калта? — запитах тихо, за да не ме чуят журналистите. — На тази седалка не би трябвало да е седял човек. Нито докато Дани е шофирал, нито по-рано, когато я поправяха във Вирджиния Бийч.

— А Луси?

— Не. Тя не се е возила с мен напоследък. Мисля, че никой не е седял там, откак я почиствах за последен път.

— Не се тревожи, ще проверим всичко. — Марино отмести очи от мен и добави неохотно: — Знаеш, че ще се наложи да я задържим, док.

— Разбира се — съгласих се и се отправихме обратно към улицата близо до тунела, където бяхме паркирали.

— Чудя се дали Дани е познавал Ричмънд добре — каза Марино.

— И преди е идвал в службата ми — отговорих потиснато. — Всъщност, когато го назначихме, той стажува една седмица при нас. Не си спомням къде беше отседнал, но мисля, че ставаше дума за „Комфърт Ин“ на улица „Броуд“.

Повървахме мълчаливо известно време, после добавих:

— Очевидно е познавал добре района около службата.

— Да. Това включва и този район, тъй като службата ти се намира само на десетина пресечки оттук.

Внезапно се сетих нещо.

— Не знаем дали просто не е дошъл тук, за да си купи нещо за ядене, преди да се качи в автобуса на път за вкъщи. Как можем да сме сигурни дали не е бил зает с нещо толкова прозаично?

До колите ни бяха паркирани няколко полицейски автомобили и микробусът на криминалистите. Репортерите си бяха отишли. Отключих вратата на колата и се качих. Марино застана с ръце в джобовете и с подозрително изражение на лицето, тъй като ме познаваше добре.

— Няма да го аутопсираш тази вечер, нали? — запита той.

— Не.

Не беше необходимо да се извършва спешна аутопсия, затова не възнамерявах да се захващам с това тази вечер.

— А и не искаш да се прибереш у дома. Усещам го.

— Трябва да се свършат някои неща — казах. — Колкото повече чакаме, толкова повече можем да загубим.

— Къде искаш да опитаме? — запита Марино, защото знаеше как се чувстваш, когато някой от колегите ти бъде убит.

— Ами наоколо има няколко места, където можеш да се нахраниш. Например „Мили“.

— Не. Прекалено скъпо е. Същото е и при „Патрик Хенри“ и повечето места в „Слип“ и „Шокхоу Ботъм“. Не забравяй, че Дани не е имал много пари, освен ако е печелил от нещо, за което не знаем.

— Добре, да си представим, че не е имал пари от другаде — казах. — Да предположим, че е искал да се отбие някъде близо до службата и затова е останал на улица „Броуд“.

— Сещам се за „По“, което не е на „Броуд“, но пък е много близо до парк „Либи“. Също и кафенето, разбира се.

— И аз мисля така — съгласих се.

Влязохме в „По“, където управителят уреждаше сметката на последния клиент за вечерта. Изчакахме доста време само за да ни съобщят, че за вечеря е имало много малко хора и не е влизал никой, отговарящ на описанието на Дани. Върнахме се в колите и продължихме на изток по „Броуд“ до кафене „Хил“ на Двайсет и осма улица. Пулсът ми се ускори, когато осъзнах, че ресторантът се намира само една улица по-надолу от мястото, където бе намерен мерцедесът ми.

Известно с коктейлите си „Блъди Мери“ и великолепното си чили, кафенето се намираще на ъгъла и с течение на времето бе станало любимо място за срещи на ченгетата. Бях ходила там много пъти, обикновено с Марино. Мястото беше истински квартален бар и по това време масите бяха все още заети, във въздуха се виеше дим, а телевизорът предаваше шумно клипове на Хауи Лонг. Дейго сушеше чаши зад бара, когато ни забеляза и се ухили широко.

— Какво правите тук толкова късно? — запита тя, като че ли това не се бе случвало никога преди. — Къде бяхте по-рано, когато стана цялата шумотевица?

— Я ми кажи — започна Марино, — как беше бизнесът тази вечер в кафенето, където правят най-хубавите пържоли в града?

Той се премести по-близо до нея, за да го чуват останалите посетители. Дейго беше жилава чернокожа жена и в момента ме оглеждаше внимателно, като че ли ме бе виждала и преди.

— По-рано тук беше претъпкано — отговори тя. — Мислех, че ще припадна от умора. Мога ли да ви предложа нещо, капитане, а също и на приятелката ви?

— Може — отговори Марино. — Познаваш доктор Скарпета, нали?

Дейго се намръщи замислено, после се сети.

— Знаех си, че съм ви виждала тук и преди. С него. Вие двамата още ли сте женени? — засмя се тя, като че ли беше казала нещо адски смешно.

— Слушай, Дейго — продължи Марино. — Чудим се дали едно хлапе не е идвало тук днес по-рано. Бял, слаб, с дълга, тъмна коса. Наистина хубав. Бил е облечен в кожено яке, джинси, пуловер, маратонки и яркочервена шина на коляното. Около двайсет и пет годишен. Карал е нов черен мерcedes с много антени по него.

Очите ѝ се присвиха, а лицето ѝ помрачня, докато слушаше Марино. Ръката ѝ пусна кърпата. Подозирах, че полицаите са ѝ задавали въпроси в миналото за други неприятни неща. Изражението ѝ подсказваше, че презира мързеливи, лоши хора, които не чувстват нищо, когато съсипват живота на почтените хора.

— О, знам много добре кого имате предвид — каза тя. Думите ѝ имаха ефекта на изстрел. И двамата насочихме вниманието си към нея стреснати.

— Той дойде около пет. Така поне предполагам, защото беше още рано. Е, имаше няколко човека, които си пиеха бирата, както винаги. Но клиентите за вечеря още не бяха дошли. Той седна ей там.

Дейго посочи към празната маса под пълзящото растение в дъното на залата, където на тухлената стена имаше картина с петел. Вторачих се в масата, където Дани бе ял последната вечеря в живота си заради мен и го видях пред очите си. Беше жив и весел, с дълга, лъскава коса. После си го представих окървавен и окалян, проснат на тъмния хълм, обсипан с боклуци. Сърцето ме заболя и ми се наложи да отместя поглед. Просто трябваше да направя нещо с очите си.

Овладях се, обърнах се към Дейго и казах:

— Той работеше за мен. Казваше се Дани Уебстър.

Тя се загледа продължително в мен, осъзнала значението на думите ми.

— Ох — прошепна Дейго тихо. — Това е той. О, Господи, не мога да повярвам. Предаваха го по новините, а хората тук говореха за това цяла вечер, защото всичко е станало малко по-надолу по улицата.

— Да — потвърдих.

Тя погледна тъжно към Марино.

— Той беше само едно хлапе. Дойде тук, без да обръща внимание на никого. Просто седна, за да си изяде сандвича, а после някой го е убил. Казвам ви — тя вбесено започна да търка плота, — наоколо има прекалено много злоба. Прекалено много! Писна ми от това. Разбирате ли? Хората убиват, без да им мигне окото.

Няколко от седящите наблизо клиенти дочуха разговора ни, но продължиха своя, без да се вторачат в нас. Марино беше с униформа, а това очевидно подтикваше хората да си гледат собствените работи. Изчакахме Дейго да се поуспокои и си намерихме маса в най-тихия ъгъл на бара. Тя кимна към една от келнерките.

— Какво искаш, сладурче? — запита ме Дейго. Струваше ми се, че никога вече няма да мога да ям, затова си поръчах само билков чай, но тя не искаше и да чуе за това.

— Слушай сега — обърна се Дейго към келнерката, — донеси на докторката една порция от моя пудинг със сос „Джак Даниълс“. Не се тревожи, уискито се е изпарило — успокой ме тя. — И чаша силно кафе. Капитане? — погледна тя към Марино. — Искаш обичайното, нали, скъпи? Аха — кимна Дейго, преди той да отговори. — Това е

сандвич с пържола, не много изпечена, пържен лук, допълнителна порция пържени картофи. Капитанът обича кетчуп, горчица, майонеза. Без десерт. Искаме да запазим живота на този човек.

— Имаш ли нещо против? — запита ме Марино, вадейки цигарите си, като че ли днес се нуждаеше от още едно нещо, което да го убие.

Дейго също запали цигара и ни разказа всичко, което си спомняше. Не беше малко, защото кафе „Хил“ беше от онези барове, където хората забелязват непознатите. Каза ни, че Дани останал там по-малко от час. Пристигнал и си тръгнал сам. Не изглеждало да очаква някого. Очевидно се притеснявал за времето, защото често поглеждал часовника си. Поръчал си моряшки сандвич с пържени картофи и пепси. Последната вечеря на Дани Уебстър му бе струвала шест долара и двайсет и седем цента. Келнерката, която го обслужвала, се наричала Сиси. Оставил ѝ бакшиш един долар.

— И не видя никого в района, който да те настрои подозрително? По никое време днес? — запита Марино.

Дейго поклати глава.

— Не. Това, разбира се, не означава, че някое мръсно копеле не е висяло някъде из улицата. Защото там има много такива. Не е нужно да ходиш надалеч, за да ги намериш. Но ако е имало някой, не съм го видяла. А и никой от клиентите не сподели да се е натъкнал на подобен човек, когато е идвал насам.

— Добре, ще трябва да поговорим и с клиентите. С всички, които можем да открием — каза Марино. — Може да са забелязали някаква кола по времето, когато Дани си е тръгнал.

— Имаме разписки от кредитни карти — съобщи Дейго и подръпна косата си, която вече бе ужасно рошава. — Но бездруго познаваме повечето хора, които бяха тук.

Решихме да си ходим, но имаше още една подробност, която исках да узная.

— Дейго — запитах, — той взе ли си нещо за из път?

Тя ме изгледа озадачено и се надигна от масата.

— Чакай да попитам.

Марино загаси поредната си цигара. Лицето му беше доста зачервено.

— Добре ли си? — запитах.

Той изтри лицето си със салфетка.

— Тук е горещо като в ада.

— Взел си е пържените картофи — съобщи Дейго, когато се върна. — Сиси каза, че изял сандвича и салатата си, но му опаковала почти всичките картофи. А когато отишъл на касата, си купил пакетче с дъвки.

— Какъв вид? — попитах.

— Почти сигурна е, че са били „Дентин“.

Марино и аз излязохме навън. Той разхлаби яката и свали вратовръзката си.

— Мамка му, в някои дни ми се иска въобще да не бях напуснал отдела — изруга той, защото, докато бе командвал детективите, ходеше с цивилни дрехи. — Не ми пука кой ме гледа — промърмори той. — Имам чувството, че ще умра.

— Моля те, кажи ми, ако говориш сериозно.

— Не се тревожи, още не съм готов за някоя от масите ти. Просто ядох прекалено много.

— Да, така е — съгласих се. — А и пушиш прекалено много. Точно това подготвя хората за моите маси, по дяволите. Хич и не си мисли за умирање. Писна ми от мъртъвци.

Стигнахме до колата ми. Марино се вторачи в мен, търсейки нещо, което можех да крия от него.

— Добре ли си?

— Ти как мислиш? Дани работеше за мен — отговорих и усетих, че ръцете ми треперят, докато вадех ключовете си. — Изглеждаше свестен и почтен. Винаги се опитваше да направи това, което трябва. Караше колата ми от Вирджиния Бийч насам, защото аз го помолих за това, а сега половината му глава липсва. Как, по дяволите, мислиш, че се чувствам?

— Според мен се чувстваш така, като че ли ти си виновна за това.

— Може и така да е.

Стояхме в тъмнината и се гледахме.

— Не, не е — каза Марино. — Виновен е задникът, който е натиснал спусъка. Ти нямаш нищо общо с това. Но ако бях на твое място, сигурно и аз щях да мисля като теб.

— Господи — казах внезапно.

— Какво? — стресна се Марино и внимателно се огледа наоколо.

— Кесията с храната му. Какво е станало с нея? Нямаше я в мерцедеса ми. Там не се виждаше нищо подобно. Дори нямаше опаковка от дъвка.

— Права си, мамка му. Не видях нищо и на улицата, където беше паркирана колата ти. Нямаше нищо около трупа, нито на местопрестъплението.

Имаше едно място, където никой не бе оглеждал, и то се намираще точно тук при нас, на улицата до ресторанта. Ние с Марино отново извадихме фенерите си и започнахме да обикаляме. Огледахме внимателно улица „Броуд“, но открихме малката бяла кесия на Двайсет и осма улица, близо до бордюра. От съседния двор залая куче. Местоположението на кесията навеждаше на мисълта, че Дани бе паркирал колата ми колкото се може по-близо до кафенето в район, където сградите и дърветата хвърляха плътна, гъста сянка, а светеха малко лампи.

— Имаш ли моливи или химикалки — в чантата си? — запита Марино и клекна до това, което подозирахме, че са остатъците от вечерята на Дани.

Намерих химикалка и гребен с дълга дръжка и му ги подадох. Използвайки тези прости инструменти, Марино отвори кесията, без да я докосва с пръсти. Вътре имаше студени пържени картофи, опаковани във фолио, и пакетче дъвки „Дентин“. Видът им беше шокиращ и разказваше ужасна история. Очевидно Дани бе нападат, когато е отивал от кафенето към колата ми. Вероятно някой е изскочил от сянката и е извадил пистолет, докато Дани е отключвал вратата. Не знаехме със сигурност, но изглеждаше твърде вероятно да са го принудили да потегли, а после са го свалили от колата и са го завели до усамотения горист хълм, където бе умрял.

— Искане ми се това проклето псе да спре да лае — изруга Марино и се изправи. — Не отивай никъде. Ей сега ще се върна.

Той пресече улицата, отиде до колата си и отвори багажника. Когато се върна, носеше един от големите кафяви пликосе, които полицаите използват за събиране на улики. Задържах го отворен, а Марино премести кесията на Дани вътре, отново с помощта на химикалката и гребена.

— Знам, че трябва да занеса това в стаята за веществени доказателства, но там не обичат храните. Освен това нямат и хладилник.

Той сгъна плика и хартията изшумоля неприятно. Стъпките ни отекваха по смълчаната улица.

— По дяволите, тук е по-студено, отколкото във всеки хладилник — продължи Марино. — Ако въобще намерим някакви отпечатъци, то вероятно ще са неговите. Но все пак ще отида до лабораторията да проверя.

Той заключи плика в багажника си. Знаех, че и преди бе съхранявал там улики. Нежеланието на Марино да спазва правилата не се ограничаваше само до униформата му.

Огледах тъмната улица, очертана от паркираните коли.

— Каквото и да е станало, е започнало точно тук — казах.

Марино не отговори, а също се огледа. После запита:

— Мислиш ли, че е било заради мерцедеса? Това ли е бил мотивът?

— Не знам — отговорих.

— Е, може и да е кражба. Колата му е дала вид на доста по-богат човек, отколкото беше.

Отново ме завладя чувството за вина.

— Но все още смятам, че може да се е срещнал с човек, когото е искал да види.

— Може да е по-лесно, ако е имал лоши намерения — казах. — Наистина ще е по-лесно за всички нас, защото тогава ще обвиняваме самия него за смъртта му.

Марино ме изгледа внимателно, после каза:

— Прибери се у дома и поспи малко. Искаш ли да карам след теб?

— Благодаря. Ще се оправя.

Но всъщност не бях особено сигурна. Пътят беше по-дълъг и тъмен, отколкото го помнех, и се чувствах изненадващо неспособна да извърша и най-обичайните и елементарни действия. Трудно ми беше дори да сваля прозореца и да намеря дребни, за да платя пътната такса. После хвърлих жетона, който не уцели кошницата, а когато шофьорът зад мен натисна нервно клаксона си, подскочих. Бях толкова разстроена, че не можех да се сетя за нищо, което да ме успокои, дори

и чаша скоч. Стигнах до моя квартал към един часа. Пазачът, който ми отвори, беше мрачен. Вероятно бе чул новините и знаеше откъде идвам. Спрях пред къщи и забелязах с изненада, че колата на Луси бе паркирана на частния път.

Тя беше будна и седеше във всекидневната. Изглежда, напълно се бе съвзела. Огънят пламтеше весело, върху краката ѝ бе метнато одеяло, а от телевизионния екран Робин Уилямс размиваше публиката.

— Какво стана? — запитах и седнах на близкото кресло. — Как колата ти се озова тук?

Луси беше с очила и четеше някакъв бюлетин на ФБР.

— Обадиха се от службата за съобщения — отговори тя. — Момчето, което карало моята кола, пристигнало в службата ти, но помощникът ти не се появил. Как му беше името? Дани? Затова момчето с моя „Събърбан“ се обадило в работата ти и те веднага ми звъннаха. Посрещнах го при будката на пазача.

— Но какво е станало? — запитах отново. — Дори не знам кой е този човек. Трябваше да е някакъв приятел на Дани, а самият Дани караше моя мерцедес. Трябваше да паркират и двете коли зад службата ми.

Млъкнах и се вторачих в племенницата си.

— Луси, имаш ли представа какво става? Знаеш ли защо се прибирам толкова късно?

Тя взе дистанционното и загаси телевизора.

— Знам само, че са те извикали за някакъв случай. Ти ми го каза, преди да излезеш.

Информирах я за всичко. Обясних ѝ кой беше Дани, разказах ѝ за убийството и за мерцедеса. Съобщих ѝ всички подробности.

— Луси, знаеш ли кой бе човекът, който докара колата ти? — запитах.

— Не — отговори тя. — Някакво момче от испански произход, на име Рик. Имаше обица, къса коса и изглеждаше дващсет и две, дващсет и три годишен. Много учтив и любезен.

— Къде е сега? — попитах. — Не може да си прибрала колата си и да си го оставила на пътя?

— О, не. Закарах го до автогарата, към която ме насочи Джордж.

— Джордж?

— Дежурният пазач. На будката. Мисля, че беше към девет.

— Значи Рик се е върнал в Норфолк.

— Не знам — отвърна Луси. — Докато пътувахме към автогарата, ми каза, че Дани със сигурност щял да се появи. Вероятно няма представа какво е станало.

— Господи. Да се надяваме, че не знае, освен ако не го е чул по новините. Да се надяваме, че не е бил там.

Мисълта за Луси, сама в колата си с един непознат, ме изпълни с ужас. Видях главата на Дани пред очите си. Усетих разбитата кост под ръкавиците, хлъзгави от кръвта му.

— Рик заподозрян ли е? — изненадано запита Луси.

— В момента всеки е.

Взех телефона от бара. Марино тъкмо се бе прибрал, но преди да успее да кажа нещо, той заговори:

— Намерихме гилзата.

— Браво — възкликнах с облекчение. — Къде?

— Представи си, че се намираш на пътя и гледаш надолу към тунела. Беше в храстите, на около три метра вляво от пътеката, където започва кървавата следа.

— Значи мерникът му е биел надясно — казах.

— Да, освен ако и Дани, и убиецът са вървели надолу по хълма заднишком. А и онзи задник е бил със сериозни намерения. Калибърът е четиридесет и пети. „Уинчестър“.

— Зловещо.

— Точно така. Убиецът е искал да се увери, че Дани е мъртъв.

— Марино — прекъснах го, — тази вечер Луси се е срещнала с приятеля на Дани.

— Имаш предвид с човека, който е шофирал колата й?

— Да — отговорих и му обясних всичко.

— В това май има логика — каза той. — Двамата са се разделили някъде по пътя, но Дани не се е тревожил, защото е дал на приятеля си указания и телефонен номер.

— Възможно ли е някой да се опита да научи кой е Рик, преди той да изчезне? Да го пресрещне, когато слиза от автобуса?

— Ще се обадя на полицията в Норфолк. Бездруго ми се налага да го направя, защото някой трябва да отиде до дома на Дани и да съобщи на семейството му, преди да чуят историята по новините.

— Семейството му живее в Чесапийк.

Знаех, че след като чуе това неприятно съобщение, Марино също ще иска да поговори с тях.

— Мамка му — изруга той.

— Не говори с детектив Роше за това. А и не искам той въобще да се доближава до семейството на Дани.

— Не се тревожи. Но няма да е лошо да се свържеш с доктор Мант.

Опитах да звънна в апартамента на майка му в Лондон, но никой не отговори. Оставих спешно съобщение. Трябваше да се обадя на хиляди места, но се чувствах скапана. Седнах на канапето до Луси.

— Как си?

— Добре. Прегледах катехизиса, но мисля, че още не съм готова за причастие.

— Надявам се, че някой ден ще си.

— Имам главоболие, което упорито не желае да ме напусне.

— Заслужаваш си го.

— Права си — съгласи се тя и потърка слепоочията си.

— Защо го правиш след всичко, което преживя? — запитах.

— Не винаги знам защо. Вероятно защото вечно трябва да съм абсолютен сухар. Същото е и с много от другите агенти. Тичаме, вдигаме тежести и изпълняваме всичко чудесно. После изпускаме парата в петък вечер.

— Е, поне този път можеш да го правиш на безопасно място.

— Ти никога ли не губиш контрол над себе си? — попита тя и ме погледна любопитно. — Никога не съм те виждала да го правиш.

— Никога не съм искала да го видиш — отговорих. — Налагаше ти се да търпиш това с майка си, а имаше нужда от някой, с когото да се чувстваш сигурна.

— Не ми отговори на въпроса.

— Какво? Дали някога съм се напивала?

Луси кимна.

— Това не е нещо, с което да се гордееш. Лягам си — допълних и се надигнах.

— Повече от веднъж ли? — последва ме гласът ѝ.

Спрях до вратата и я погледнах.

— Луси, през дългия си, тежък живот съм правила почти всичко. А и никога не съм те съдила за това, което ти правиш. Тревожа се само, когато смятам, че поведението ти те поставя в опасност — казах кротко, отново омаловажавайки нещата.

— Сега тревожиш ли се за мен?

Усмихнах се.

— Ще се тревожа за теб до края на живота си.

Прибрах се в спалнята си и затворих вратата. Сложих браунинга до леглото и взех един бенадрил, защото иначе нямаше да мога да поспя през малкото часове, които оставаха. Събудих се на разсъмване и установих, че лампата ми свети, а последното издание на списанието на американските юристи лежи в скута ми. Станах и излязох в коридора. Забелязах с изненада, че вратата на Луси е отворена, а леглото ѝ оправено. Нямаше я на канапето във всекидневната и забързах към трапезарията в предната част на къщата. Погледнах през прозореца към замръзналите тухлени пътеки и тревата. Очевидно колата на Луси липсваше от доста време.

— Луси — измърморих ядосано, като че ли тя можеше да ме чуе.
— Дяволите да те вземат.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Закъснях с десет минути за служебното съвещание, което бе необичайно за мен, но, изглежда, на никого не му пукаше. Убийството на Дани Уебстър тегнеше във въздуха, като че ли трагедията можеше да се изсипе като дъжд върху всички нас. Хората ми се движеха бавно, като зашеметени, и никой не мислеше ясно. След всички изминали години Роуз ми донесе кафе, но бе забравила, че го пия черно.

Залата за конференции, ремонтирана наскоро, изглеждаше твърде уютна с тъмносиния си мокет, лъскавата дълга маса и тъмната ламперия. Но анатомичните модели по масите и човешкият скелет под найлоновото си покривало напомняха за страшната действителност, която обсъждахме тук. Разбира се, в стаята нямаше прозорци, а украсата се състоеше от портретите на бившите главни патолози, всичките мъже, които ни гледаха мрачно от стените.

Тази сутрин около мен седяха заместникът ми, главният администратор и шефът на токсиколозите от криминалния отдел. От лявата ми страна Филдинг ядеше кисело мляко с пластмасова лъжичка, а до него седяха заместник-шефът и новата ни колежка.

— Знам, че сте чули ужасните новини за Дани Уебстър — започнах сериозно от мястото си начело на масата, където винаги седях. — Не е нужно да казвам, че е невъзможно да се опише как подобна безсмислена смърт се отразява на всеки от нас.

— Доктор Скарпета — прекъсна ме заместникът. — Има ли нещо ново?

— В момента знаем следното — отвърнах и им разказах всичко, което знаех. — От огледа, направен снощи на местопрестъплението, личи, че има най-малко една рана от куршум в тила.

— Ами гилзите? — запита Филдинг.

— Полицаяте са намерили една в гората, недалеч от улицата.

— Значи е бил застрелян в „Шугър Ботъм“, а не близо до или в колата.

— Да, по нищо не личи да са го убили близо или в колата.

— В чия кола? — запита новата колежка, която бе отишла в медицинската академия в по-късна възраст и беше прекалено сериозна.

— В моята кола. Мерцедесът.

Тя загледа объркано, докато не повтори историята. После направи доста забележително изказване:

— Има ли някаква възможност вие да сте били набелязаната жертва?

— Господи — раздразнено каза Филдинг и остави чашата с мляко. — Не трябва дори да помисляш нещо такова.

— Действителността не винаги е приятна — отвърна колежката, която беше много умна и също толкова досадна.

— Просто мисля, че ако колата на доктор Скарпета е била паркирана пред ресторант, където тя е ходила няколко пъти преди, може някой да е чакал нея. Или пък някой е следвал колата, но не е знаел, че тя не е вътре, тъй като по времето, когато Дани е идвал насам, вече е било доста тъмно.

— Да продължим с другите сутрешни случаи — предложих и отпих от кафето на Роуз, подсладено със захарин и украсено с обезмаслена сметана.

Филдинг премести списъка пред себе си и започна да го чете с нетърпеливия си северняшки акцент. Освен Дани, имаше още три аутопсии. Едната беше смърт при пожар, втората — затворник със сърдечно заболяване, а третата — седемдесетгодишна жена със сърдечен стимулатор.

— Тя има история на дълбоки депресии, най-вече заради сърдечните ѝ проблеми — съобщи Филдинг. — Тази сутрин, около три часа, съпругът ѝ я чул да става от леглото. Очевидно е отишла във всекидневната и се застреляла в гърдите.

Следваше дълъг списък на други нещастници, които бяха починали през нощта от инфаркти и катастрофи. Отхвърлих възрастна жена, която явно бе станала жертва на рака, и беден човек, победен от инфаркт. Най-последно приключихме и аз слязох долу. Служителите ми се отнасяха с мен разбиращо и съчувстваха на мъката ми. Никой не заговори в асансьора, където стоях вторачена в затворената врата, а после в съблекалнята облякохме униформите и измихме ръцете си мълчаливо. Нахлузвах ръкавиците си, когато Филдинг се приближи до мен и заговори в ухото ми:

— Защо не ме оставиш аз да се погрижа за него? — запита той и ме погледна загрижено.

— Ще се справя — отговорих. — Благодаря ти.

— Доктор Скарпета, не се измъчвай с това. Аз не бях тук през седмицата, когато той караше стажа си. Никога не съм се срещал с него.

— Няма проблеми, Джак — повторих и се отдалечих. Не за първи път аутопсирах хора, които познавах, и повечето полицаи и дори другите лекари не винаги ме разбираха. Според тях резултатите бяха по-обективни, ако някой друг се занимаваше със случая, но това просто не бе вярно, стига да имаше свидетели на аутопсията. Разбира се, не познавах Дани отблизо или отдавна, но бе работил за мен и в известен смисъл бе загинал заради мен. Щях да отдам на случая му всичко, на което бях способна.

Той лежеше на количка, паркирана до първата маса, където обикновено работех. Тази сутрин видът му беше още по-страшен и ми поддейства прекалено разстройващо. Дани беше студен и напълно вкочанен, като че ли всичко човешко у него бе изчезнало през нощта. Лицето му бе изцапано със засъхнала кръв, устните му — разтворени, като че ли се бе опитвал да проговори, преди да умре. Очите гледаха с мътния поглед на мъртъвците. Видях червената му шина и си спомних как миеше пода само преди няколко дни. Представих си жизнерадостната му усмивка и тъжното изражение на лицето му, когато говореше за Тед Едингс и другите внезапно починали млади хора.

— Джак — магнах на Филдинг. Той бързо се приближи до мен.

— Да?

— Ще се възползвам от предложението ти — казах и започнах да слагам етикети по епруветките. — Ще се зарадвам на помощта ти, ако си сигурен, че нямаш нищо против.

— Какво искаш да направя?

— Да работим заедно върху него.

— Няма проблем. Искаш ли да записвам откритията?

— Трябва да го снимаме, но хайде първо да покрием масата с чаршаф.

Номерът на Дани беше ME-3096, което означаваше, че той е тридесетият случай в централния район на Вирджиния през новата

година. След прекараните в хладилника часове, не беше много лесно да се работи с него. Когато го вдигнахме на масата, ръцете и краката му се удариха шумно в неръждаемата стомана, като че ли протестиращи срещу това, което се готвехме да направим. Свалихме мръсните, окървавени дрехи. Едва измъкнахме ръцете от ръкавите, а и тесните джинси се оказаха доста упорити. Бръкнах в джобовете му и извадих двацет и седем цента и халка с ключове.

— Странно — казах, докато поставях предметите върху количката, покрита с хартиен чаршаф. — Какво ли е станало с ключовете от колата ми?

— От онези, закачени за дистанционното управление ли бяха?

— Да.

— Нямаше ги и на местопрестъплението, нали?

— Не ги намерихме. Не висяха от волана и предположих, че са у Дани — обясних, докато свалях дебелия спортни чорапи.

— Е, вероятно убиецът ги е взел или са се загубили.

Спомних си хеликоптера, създаде ужасна бъркотия.

Някой ми беше казал, че е видял Марино по новините. Размахвал юмруци и крещял вбесено, а аз съм стояла до него.

— Добре. Има татуировки — съобщи Филдинг и взе бележника.

На горната част на стъпалата на Дани бяха изрисувани чифт зарове.

— Змийски очи — каза Филдинг. — Сигурно е било доста болезнено.

Открих малък белег от операция на апандисит и друг на лявото коляно на Дани, който вероятно бе от нараняване в детските му години. На дясното му коляно се виждаха лилави белези от скорошната операция, а мускулите на крака бяха леко атрофирани. Взех проби от ноктите и косата му, но на пръв поглед нищо не показваше следи от борба. Не видях нищо, което да ме наведе на мисълта, че се е съпротивлявал на човека, на когото се е натъкнал пред кафе „Хил“, където бе изпуснал кесията с остатъците от вечерята си.

— Хайде да го обърнем — казах.

Филдинг го хвана за краката, а аз пъхнах ръце под мишниците му. Обърнахме го по корем. Взех лупата и насочих силната светлина, за да огледам тила му. Дългата тъмна коса бе сплъстена от съсирената кръв и различните частици. Палпирах скалпа му.

— Трябва да го обръснем, за да сме сигурни. Но, изглежда, имаме рана от изстрелян от упор куршум зад дясното ухо. Къде са филмите?

— Вече трябва да са готови — отговори Филдинг и се огледа.

— Трябва да реконструираме това.

— Мамка му.

Той ми помогна да съединим дълбоката звездообразна рана, която приличаше по-скоро на изход, защото беше огромна.

— Определено е вход — казах, докато внимателно бръсних тази част от скалпа с острието на скалпела. — Виж, тук има следа от цевта. Много слаба. Ето тук — очертах я с пръста на окървавената си ръкавица. — Това е адски разрушително. Почти като пушка.

— Четиридесет и пети?

— Дупка с диаметър един сантиметър — казах почти на себе си. — Да, определено отговаря на четиридесет и пети.

Започвах да свалям парчета от черепа, за да огледам мозъка, когато се появи техникът и постави рентгеновите снимки върху осветения екран. Ярката бяла форма на куршума беше заседнала във фронталния синус, на седем сантиметра от темето.

— Господи — измърморих, вторачвайки се в него.

— Какво, по дяволите, е това? — запита Филдинг. Приблжихме се, за да можем да го огледаме по-добре. Деформираният куршум беше огромен, с остри назъбени краища, прегънати назад като животински нокти.

— Хидра-шок не може да направи това — каза заместникът ми.

— Не, не може. Това е някакъв специален куршум.

— Може да е „Старфайър“ или „Голден Сейбър“?

— Нещо такова — съгласих се объркано, защото никога преди не бях виждала подобен куршум в моргата. — Мисля обаче, че е „Блек Талън“, защото намерената гилза не е „Ремингтън“ или РМС, а „Уинчестър“. „Уинчестър“ произвеждаха „Блек Талън“, преди да ги забранят.

— „Уинчестър“ прави и „Силвъртип“.

— Това определено не е „Силвъртип“ — отвърнах. — Виждал ли си някога „Блек Талън“?

— Само в списанията.

— Месингови, с черно покритие, с нащърбен кух връх, който цъфва по този начин. Виж остриетата — показах му на снимката. — Невероятно унищожителни. Минава през теб като електрически трион. Чудесни за полицаите, но истински кошмар, ако попаднат в лоши ръце.

— Господи — възкликна Филдинг развълнувано. — Прилича на проклет октопод.

Свалих гумените ръкавици и ги смених с плътни платнени, защото куршуми като „Блек Талън“ бяха опасни в моргата. Те представляваха по-голяма заплаха от убождане с игла, а аз не знаех дали Дани е имал хепатит или СПИН. Не исках да се порежа на назъбения метал, който го беше убил, така че убиецът да отнеме два живота вместо един.

Филдинг си сложи чифт сини уплътнени ръкавици, които бяха по-здрави от гумените, но не достатъчно.

— Можеш да ги носиш, докато водиш бележки — казах. — Но за нищо друго.

— Толкова ли е опасно?

— Да — отговорих и включих триона. — Ако си с тях и докоснеш куршума, със сигурност ще се порежеш.

— Това не ми прилича на кражба на кола. Изглежда, някой е бил доста сериозен.

— Така е — извиках силно, за да заглуша шума от триона. — По-сериозно не може и да бъде.

Историята, разказана от това, което лежеше под скалпа, беше още по-ужасна. Куршумът бе разбил теменната, тилната и предната кост на черепа. Всъщност, ако не беше изгубил ускорението си, счупвайки здравата слепоочна кост, изкривеният метал щеше да излезе, а ние щяхме да изгубим важна улика. Що се отнася до мозъка, пораженията, нанесени от „Блек Талън“, бяха ужасяващи. Експлозията от газа и разкъсванията, причинени от медта и оловото, бяха разорали зловеща пътека през чудотворното вещество, което бе правило Дани такъв, какъвто беше. Изплакнах куршума, после го почистих грижливо в слаб разтвор с белина, защото ликворът можеше да е инфектиран, а и е прочут с това, че окислява металните веществени доказателства.

Към обед прибрах всичко в найлонови пликове и го отнесох горе в оръжейната лаборатория, където оръжия от всички видове, с окачени

по тях етикети, лежаха по плотовете. Някои от тях бяха опаковани в кафяви хартиени пликосе. Имаше ножове, автомати и дори един меч. Хенри Фрост, наскоро пристигнал в Ричмънд, но известен в своята област, стоеше загледан в екрана на компютъра.

— Марино беше ли тук — запитах го, когато влязох. Фрост вдигна глава и фокусира погледа си, като че ли тъкмо пристигаше от някакво далечно място, където никога не бях ходила.

— Преди около два часа — отвърна той.

— Значи ти е дал гилзата — казах и се преместих по-близо до стола му.

— Точно по нея работя в момента. Доколкото знам, дали сте приоритет на този случай.

Фрост беше горе-долу на моята възраст, разведен поне два пъти. Беше привлекателен и спортен тип, с правилни черти и къса, черна коса. Според легендите, които хората винаги разправят за шефовете си, той пробягвал маратони, бил експерт по плуване със сал в буйни реки и можел да застреля муха от сто метра. Това, което знаех от личните си наблюдения, бе, че той обичаше занаята си повече от която и да било жена, и за нищо друго не би говорил с такова удоволствие, както за оръжия.

— Въведе ли данните за калибъра? — запитах.

— Не знаем със сигурност, че е свързан с престъплението, нали? — погледна ме той.

— Не — отговорих. — Не знаем със сигурност.

Открих в ъгъла стол на колелца и го придърпах насам.

— Гилзата беше намерена на около три метра от мястото, където смятаме, че е бил застрелян. В гората. Чиста е. Изглежда нова. А и имам това.

Бръкнах в джоба на престилката си и извадих плика с куршума.

— Уау! — каза Фрост.

— Съвпада ли с „Уинчестър“ четиридесет и пет?

— Мили Боже. Винаги има първи път — каза той, внезапно развълнуван, и отвори плика. — Ще премеря нарезите и жлебовете и след секунда ще ти кажа дали е четиридесет и пети калибър.

Той седна пред микроскопа и закрепил куршума с восък, за да не оставя по метала следи, които вече не са били там.

— Добре — заговори той, без да вдига поглед. — Имаме шест жлеба и нареза — събщи той и започна да измерва с микрометъра. — Жлебовете са нула-седем-четири, нарежите — нула-пет-три. Ще ги вкарам в ГОХ — допълни той, като имаше предвид компютърните Генерални оръжейни характеристики на ФБР. — Хайде сега да определим калибъра.

Докато компютърът преглеждаше информационната база, Фрост провери куршума с нониус^[1]. Не ни изненада това, че калибърът се оказа четиридесет и пети, а после ГОХ ни даде списък с дванайсет вида оръжия, които можеше да са го изстреляли. Всички, с изключение на „Зиг Зауер“ и няколко колта, бяха военни пистолети.

— Ами гилзата? — запитах. — Знаем ли нещо за нея?

— Имам всичко на видео, но още не съм го прегледал.

Фрост се върна на стола, където го бях намерила при влизането си, и започна да трака по компютъра, свързан с модем към системата за вещественни доказателства на ФБР, наречена „Дръгфайър“. Тя бе част от огромната Криминална мрежа на изкуствения интелект, позната като КАИН, която Луси бе създавала, а целта ѝ бе да открие връзката между престъпления с огнестрелно оръжие. Накратко казано, исках да науча дали оръжието, убило Дани, е убивало и преди, особено след като типът куршум навеждаше на мисълта, че нападателят не е бил новак.

Работната станция беше проста. Турбо компютър 486, свързан с видеокамера и микроскоп за сравнения, което даваше възможност да се уловят реални по време и цвят образи на петдесетсантиметров екран. Фрост влезе в ново меню и екранът внезапно се изпълни с шахматна дъска от сребристи дискове, представляващи други четиридесет и пет милиметрови гилзи, всяка с уникалните си отпечатъци. Видях следите, оставени от затвора, ударника, изхвъргача и другите метални части на оръжието, което бе изстреляло куршума в главата на Дани.

— Основната деформация е от лявата страна. — Фрост ми показва нещо, което приличаше на опашка, излизаща от кръглата дупка, оставена от ударника. — Ето още една следа, отново вляво. — Той докосна екрана с пръст.

— От изхвъргача? — попитах.

— Не. Според мен е от отката на ударника.

— Необичайно ли е?

— Просто бих казал, че за този вид оръжие е уникално — отговори той, загледан в него. — Можем да го проверим, ако искаш.

— Хайде.

Той отвори ново меню и вкара информацията, с която разполагахме — кръглия отпечатък, оставен в мекия метал от ударника, посоката на извъртане и успоредното набраздяване на задната част. Не въведохме нищо, отнасящо се за куршума, който бях извадила от мозъка на Дани, защото не можехме да докажем, че „Черният Талън“ и гилзата бяха свързани, независимо от подозренията ни. Проверката на тези две улики наистина беше различна, защото жлебовете и нарезите и отпечатъците от ударника са така различни, както отпечатъци от пръсти и обувки. Всичко, на което човек можеше да се надява, е, че историите, разказани от свидетелите, са еднакви.

Изненадващо, в този случай беше така. Фрост завърши проучването си и ни се наложи да изчакаме само една-две минути, преди „Дръгфайър“ да ни съобщи, че има няколко кандидати, вероятно съвпадащи с малкия, никелиран цилиндър, намерен на три метра от кръвта на Дани.

— Хайде да видим какво имаме тук — заговори Фрост сякаш на себе си и погледна първия номер в списъка. — Този е номер едно. — Посочи той с пръст. — Няма спор. Този е поне една глава напред.

— Четиридесет и пет калибров „Зиг“ Р-220 — отбелязах и го погледнах изненадано. — Гилзата е сравнена с оръжие, а не с друга гилза, така ли?

— Да. Проклет да съм, ако не е така. Мили Боже!

— Чакай да се уверя, че разбирам. Не можех да повярвам на очите си.

— Не можеш да имаш характеристиките на някое оръжие, вкарано в „Дръгфайър“, освен ако то не е било предадено в лабораторията. От полицията.

— Така се прави обикновено — съгласи се Фрост и започна да разпечатва сведенията. — Този четиридесет и пет калибров „Зиг“, вече вкаран в компютъра, се оказва същият, изстрелял гилзата близо до трупа на Дани Уебстър. В това поне сме напълно сигурни още в момента. Сега трябва да намерим истинската гилза от пробния

изстрел, направен, когато сме получили оръжието — допълни той и се надигна.

Не помръднах, а продължих вторачено да гледам списъка със символи и съкращения, които ни разказваха за пистолета. Беше оставил характерните си отпечатъци по всеки куршум, който бе изстрелял. Помислих си за вкочанения труп на Тед Едингс в ледените води на река Елизабет. Сетих се за мъртвия Дани, проснат близо до тунела, който вече не водеше наникъде.

— Значи по някакъв начин този пистолет се е озовал отново на улицата — казах.

Фрост стисна устни и отвори чекмеджето с досиетата.

— Така изглежда. Но всъщност не знам никакви подробности, като например кога въобще е бил вкаран в системата. — Той порови из чекмеджето и добави: — Според мен полицейският участък, който ни е предал оръжието, е от окръг Хенрико. Да видим... къде е СВА-5471? Мястото тук наистина е крайно ограничено.

— Бил е предаден миналата есен — забелязах датата на компютърния екран. — На двадесет и девети септември.

— Да. На тази дата трябва да е бил попълнен формулярът.

— Знаеш ли защо полицаите са предали оръжието?

— Не, ще трябва да им се обадиш.

— Хайде още сега да се обадим на Марино.

— Добра идея.

Звъннах на пейджъра на Марино, докато Фрост вадеше някаква папка. В нея имаше един от обикновените прозрачни найлонови пликосе, в които съхранявахме хилядите гилзи, пристигащи в лабораториите на Вирджиния всяка година.

— Ето — каза той.

— Има ли „Зиг“ Р-220?

— Един. Би трябвало да се намира на рафта заедно с другите четиридесет и пет калиброви.

Докато Фрост нагласяше гилзата от пробния изстрел на микроскопа, аз влязох в стаята, която приличаше на кошмар или на магазин за играчки, в зависимост от гледната точка. По стените бяха монтирани множество рафтове, отрупани с пистолети, револвери и полуавтоматични оръжия. Мисълта, колко много смъртни случаи бяха представлявани от оръжията в тази претъпкана стая, бе крайно

потискаща, особено за човек като мен, който бе работил върху повечето от тях. Зигзаурът Р-220 беше черен и толкова приличаше на девет милиметровите, носени от ричмъндската полиция, че на пръв поглед не можех да ги отлича. Разбира се, при по-внимателен оглед си личеше, че 45-калибровият е по-голям. Предполагах, че и следите от цевта му също са различни.

— Къде е тампонът? — запитах Фрост, който се бе навел над микроскопа и поставяше двете гилзи една до друга, за да може да ги сравни.

— В най-горното чекмедже на бюрото ми — отговори той и в същия момент телефонът звънна. — В задната му част.

Извадих малкото шишенце с мастило за отпечатъци и разгънах снежнобялото памучно парцалче. После го поставих върху тънката пластмасова подложка. Фрост вдигна телефона.

— Здравсти, приятелю. Получихме положителен отговор от „Дръгфайър“ — съобщи той.

Разбрах, че говори с Марино.

— Можеш ли да провериш нещо? — запита Фрост. Той разказа на Марино всичко, което знаеше, после затвори и се обърна към мен:

— Още сега ще провери в Хенрико. — Добре — съгласих се разсеяно.

Притиснах цевта на пистолета към мастилото, а после върху парцалчето.

— Тези са доста ясни — забелязах веднага, след като разгледах черните следи от цевта, които показваха ясно предната дясна страна на пистолета и формата на улея.

— Мислиш ли, че можем да идентифицираме този вид пистолет? — запита Фрост и отново надникна в микроскопа.

— Теоретично при рана от упор бихме могли — отговорих. — Проблемът е, че четиридесет и пет калибров, зареден с подобни куршуми, е толкова унищожителен, че не е твърде вероятно да откриеш достатъчно добра следа, особено върху главата.

Това беше абсолютно вярно в случая на Дани, дори и след като бях напрегнала всичките си умения в пластичната хирургия, за да възстановя входната рана, колкото се може по-добре. Но докато сравнявах отпечатъка върху парцалчето с диаграмите и снимките, които бях направила в моргата, не открих нищо, несъвпадащо с идеята

ми, че „Зиг“ Р-220 е бил оръжието на убийството. Всъщност дори ми се струваше, че мастиленият отпечатък отговаря напълно на следата в края на раната.

— Това е потвърждението ни — каза Фрост и нагласи фокуса на микроскопа за сравнения.

И двамата се обърнахме, когато чухме, че някой тича по коридора.

— Искаш ли да видиш? — попита той.

— Да.

Още някой, чиито ключове по колана дрънчаха силно, притича покрай вратата.

— Какво става, по дяволите? — изруга Фрост, като се надигна и се намръщи към вратата.

В коридора виковете се чуваха по-ясно. Хора бързаха в различни посоки. Ние с Фрост излязохме от лабораторията в момента, когато няколко от пазачите профучаха към участъка си. Учени в бели престилки стояха пред вратите на кабинетите си и се оглеждаха любопитно. Всеки питаше какво става. Внезапно пожарната аларма изви над главите ни и червените лампи по тавана заблестяха.

— Какво, по дяволите, е това? Тренировка за пожар? — извика Фрост.

— По график няма такава — отговорих и захрих с ръце ушите си.

— Да не би наистина да има пожар? — изненадано запита Фрост. Погледнах към пръскачките по тавана и казах:

— Трябва да изчезваме оттук.

Затичах се надолу и тъкмо бях преминала през вратата, водеща към коридора на моя етаж, когато страхотна бяла виелица от халон^[2] се изсипа от тавана. Стори ми се, че съм заобиколена от гигантски барабани, по които удряха милиони палки, докато тичешком влизах и излизах от стаите. Филдинг бе излязъл. Всички кабинети, които проверих, също се оказаха празни, евакуирани толкова бързо, че чекмеджетата на бюрата бяха оставени отворени, а микроскопите и компютрите работеха. Хладните облаци газ се залюляха над мен. Изпитах нереалното усещане, че по време на въздушно нападение ме е понесъл силен ураган. Влетях в библиотеката, тоалетните, и когато се уверих, че всички са напуснали сградата, изтичах по коридора и

излязох през предната врата. Спрях за момент, за да си поема дъх и да успокоя лудешкото биене на сърцето си.

Пожарните тревоги бяха така строго организирани, както и повечето други установени процедури в щата. Знаех, че ще открия колегите си на втория етаж на паркинга на „Монро Тауър“, точно срещу улица „Франклин“. До този момент всички служители на лабораториите, с изключение на началник-отделите и директорите, вече трябваше да са на определените си места. Изглежда, аз бях последната, излязла от службата, с изключение на административния директор, който отговаряше за сградата ни. Той бързо пресече улицата пред мен, стиснал под мишница шапката си. Извиках го, той се обърна и се намръщи, сякаш въобще не ме познаваше.

— Какво става, за бога? — попитах, когато го настигнах и се качихме на тротоара.

— Каквото и да става, надявам се, че не си поискала нищо допълнително за бюджета си тази година — отвърна той грубо.

Беше възрастен мъж, винаги добре облечен и крайно неприятен. Днес беше ужасно ядосан.

Погледнах към сградата, но не видях никакъв дим.

От съседните улици се чу виенето на пожарникарските сирени.

— Някакъв тъп задник е включил проклетата противопожарна система, която не спира да работи, докато не изхаби всички химикали — съобщи той и се вторачи гневно в мен, като че ли аз бях виновната. — Бях нагласил шибаното нещо да заработи със закъснение, така че да предотвратя точно това.

— Да, но то нямаше да помогне особено много, ако в някоя от лабораториите наистина бе избухнало нещо или бе станал пожар.

Не можах да се въздържа да не му посоча фактите, защото и повечето от другите му решения бяха не по-малко малоумни.

— Ако настъпи подобен момент, не би искал да има закъснение дори и само от трийсет секунди.

— Да, ама не стана нищо такова. Имаш ли представа колко ще струва това?

Замислих се за документите по бюрото си и другите важни предмети, които вероятно бяха разпилени и доста пострадали.

— Защо някой би искал да включи системата? — запитах.

— В момента не знам нищо повече от теб.

— Хиляди килограми химикал се изсипаха върху кабинетите, моргата и анатомическия отдел — казах, без да успея за сдържа гнева си, докато се качвахме по стълбите.

— Даже няма и да разбереш, че е имало химикали — грубо отхвърли забележката ми той. — Изпаряват се за нула време.

— Да, но са напръскали трупите, които аутопсираме, включително и няколкото жертви на убийства. Остава ни само да се надяваме, че някой адвокат няма да спомене това в съда.

— По-добре се надявай, че ще успеем някак си да платим за това. За да се напълнят отново резервоарите с халон, са нужни няколко хиляди долара. Това е мисълта, която трябва да те държи будна нощем.

Второто ниво на паркинга бе претъпкано със стотиците държавни служители, получили неочаквана почивка. Обикновено фалшивите аларми и тренировките ставаха повод за веселба и хората бяха в добро настроение, стига времето да беше хубаво. Но днес никой не се забавляваше. Беше студено и мрачно. Директорът тръгна забързано към един от хората си, а аз се огледах наоколо. Тъкмо бях забелязала хората си, когато усетих нечия ръка на рамото си.

— Какво, за бога, ти става? — попита Марино, когато подскочих. — Да не би да страдаш от посттравматичен стрес?

— Сигурно — отговорих. — Беше ли в сградата?

— Не, но бях наблизо. Чух за алармата по радиото и реших да проверя какво става.

Той повдигна полицейския колан с цялото му тежко оборудване и огледа тълпата.

— Имаш ли нещо против да ми обясниш какво, по дяволите, се е случило? Да не би най-последно да е станала експлозия?

— Не знам какво точно става. Казаха ми, че някой се е пошегувал с фалшива тревога, а алармата е включила противопожарната система в сградата. А ти защо си тук?

— Филдинг е ей там — кимна Марино. — И Роуз. Всички са заедно. Изглеждаш страхотно намръзнала.

— Така си е. Значи случайно си бил в района? — запитах, защото усетих нежеланието му да отговори на въпросите ми и разбрах, че има нещо.

— Чух проклетата аларма чак на улица „Броуд“ — каза той.

Внезапно ужасният шум на отсрещната страна на улицата спря. Пристъпих към перилата и погледнах натам. Тревожих се най-вече за това, което щяхме да намерим, когато ни позволят да се върнем в сградата. Пожарникарските коли бръмчаха по улицата, а самите пожарникари, издокарани в предпазните си облекла, влизаха в службата ми през различни входове.

— Когато видях какво става — продължи Марино, — се сетих, че ти ще си тук. Затова реших да се отбия да те видя.

— Правилно си се сетил — казах и забелязах, че ноктите ми посиняват. — Научи ли нещо за четиридесет и пет калибровата гилза в случая на Хенрико? Онази, която вероятно е била изстреляна от същия „Зиг“ Р-220, убил Дани? — попитах, все още облегната на бетонната стена и загледана към града.

— Какво те кара да мислиш, че мога да открия нещо толкова бързо?

— Всички се страхуват от теб.

— Е, така и трябва да бъде.

Марино пристъпи по-близо до мен. Облегна се на стената, но в другата посока, защото не обичаше да стои с гръб към хората, макар това да нямаше нищо общо с маниерите му. Повдигна колана си отново и скръсти ръце на гърдите си. Избягваше погледа ми и разбрах, че е ядосан.

— На десети декември — започна той — в Хенрико спрели шофьор нарушител. Когато полицаят доближил колата, онзи изскочил от нея и побягнал. Полицаят се затичал след него. Станало през нощта — поясни той и извади цигарите си. — Преследването продължило в града и в крайна сметка приключило в „Уиткомб Корт“.

Марино щракна запалката си и продължи:

— Никой не е абсолютно сигурен какво е станало, но по някое време полицаят очевидно е изгубил оръжието си.

Бяха ми нужни няколко секунди, за да си спомня, че преди няколко години полицейският участък в Хенрико смени деветмилиметровите си пистолети със „Зиг“ Р-220.

— И това ли е пистолетът, за който говорим? — запитах притеснено.

— Да — отговори Марино и издуха дима. — В Хенрико имат следната практика: всеки пищов се вкарва в „Дръгфайър“, в случай че

стане нещо подобно.

— Не го знаех.

— Така е. Ченгетата също губят оръжията си или им ги крадат, както и на всеки друг. Затова не е лошо да ги проследиш? След като вече са изчезнали, защото могат да бъдат използвани при извършване на някое престъпление.

— Значи пистолетът, убил Дани, е изгубеният от полицаия от Хенрико? — запитах, за да се уверя.

— Така изглежда.

— Бил е загубен преди цял месец — продължих. — А сега е използван при убийство. С него са застреляли Дани.

Марино се обърна към мен и изтърси пепелта от цигарата си.

— Поне не ти си била в колата пред кафе „Хил“.

Нямаше какво да кажа.

— Тази част на града не е далеч от „Уиткомб Корт“ и другите кофти квартали — каза той. — Може все пак да става дума и за кражба на кола.

— Не — отвърнах категорично, защото не бях съгласна с това. — Колата ми не изчезна.

— Възможно е да е станало нещо, което да е накарало мръсника да си промени решението.

Не отговорих.

— Може някой от съседите да е светнал лампата си. Да е чул виене на сирена отнякъде. Или нечия аларма да се е обадила. Може да се е стреснал, след като е застрелял Дани, и да не е довършил започнатото.

— Не е трябвало да го убива. Можеше да открадне мерцедеса ми още докато е бил паркиран пред кафенето. Защо ще взима Дани със себе си и ще го води в гората? — Гласът ми се повиши. — Защо ще правиш всичко това за кола, която накрая не взимаш?

— Всичко става — повтори Марино. — Не знам.

— Ами сервизът във Вирджиния Бийч? — попитах. — Някой провери ли при тях?

— Дани взел колата към три и половина. Точно времето, когато са ти казали, че ще бъде готова.

— Какво искаш да кажеш с това „казали са ти“?

— Нали това е часът, който са ти съобщили, когато си се обадила там?

Погледнах го и казах:

— Въобще не съм звъняла там.

Марино изчисти пепелта от палтото си.

— Те казаха, че си звъняла.

— Не — поклатих глава отрицателно. — Дани трябва да е звънял. Това беше негова работа. Той се е разправял с тях и със службата за съобщения.

— Е, все пак се обадил някой, който твърдял, че е доктор Скарпета. Възможно ли е да е Луси?

— Съмнявам се, че тя би се представила с името ми. Жена ли е звъняла?

Той се поколеба.

— Добър въпрос. Но вероятно трябва да попиташ Луси, за да се увериш, че не е била тя.

Пожарникарите излизаха от сградата. Знаех, че скоро ще ни позволят да се върнем в кабинетите си. Щяхме да прекараме остатъка от деня в проверка, чудейки се и оплаквайки се от бъркотията, с надеждата, че няма да имаме нови случаи.

— Всъщност това, което ме безпокои, е куршумът — каза Марино.

— Фрост ще бъде в лабораторията си до един час — съобщих, но, изглежда, на Марино не му пукаше.

— Ще му се обадя. Няма да влизам вътре в цялата тази лудница.

Долових нежеланието му да ме остави сама и разбрах, че мисли за друго освен гилзата.

— Нещо те тормози — казах.

— Да, док. Винаги е така.

— Какво има този път?

Той извади отново пакета „Марлборо“ и аз си помислих за майка ми, чийто постоянен придружител напоследък бе кислородната маска, защото в миналото и тя прекаляваше с цигарите като него.

— Не ме гледай така — предупреди ме той и извади запалката си.

— Не искам да се самоубиваш. А днес ми се струва, че сериозно си се заел с това.

— Всички ще умрем.

— Внимание — чу се глас от високоговорителя на пожарната. — Това е пожарникарският участък на Ричмънд. Тревогата свърши. Можете да влизате в сградата.

Монотонният механичен глас от записа продължаваше упорито:

— Внимание. Тревогата свърши. Можете да влизате в сградата...

— Аз лично — каза Марино, без да обръща внимание на суматохата — искам да пукна, докато пия бира, ям чипс и лютиво чили, пуша, глътвам по малко уиски и гледам футбол.

— Можеш да добавиш и секса — казах, без да се усмихна, защото не виждах нищо забавно в риска за здравето му.

— Дорис ме излекува от секса — сериозно отвърна Марино, замислен за жената, с която бе прекарал по-голямата част от живота си.

— Кога се чу с нея за последен път? — запитах, осъзнавайки, че вероятно това бе причината за лошото му настроение.

Той се отдръпна от стената и приглади оредяващата си коса. Подръпна отново тежкия колан, сякаш мразеше професионалното си снаряжение и пластове сланина, които грубо се бяха наслагали върху него. Бях виждала негови снимки от времето, когато бил ченге в Ню Йорк, яхнал кон или мотор. Слаб, но здрав, с гъста, тъмна коса и високи кожени ботуши. Сигурно е имало дни, когато Дорис е намирала Пит Марино за много хубав мъж.

— Снощи. Нали знаеш, че тя ми се обажда от време на време. Най-вече за да говорим за Роки.

Ставаше дума за сина му.

Марино наблюдаваше служителите, които започнаха да си проправят път надолу по стълбите. Протегна се, пое голяма глътка въздух и разтърка тила си. Хората излизаха от паркинга, намръзнали и нервни, потънали в мисли как да оправят съсипаното от фалшивата тревога.

— Какво иска Дорис от теб? — Почувствах се задължена да запитам.

Той отново се огледа наоколо.

— Ами, изглежда, се е омъжила — отговори той. — Това е основната новина на деня.

Останах като гръмната.

— Марино — казах, — ужасно съжалявам.

— Тя и онзи кретен с голямата кола с кожените седалки. Страхотно, нали? Тръгва си ей така един ден. После иска да се върне. След това спирам да се виждам с Моли, а Дорис изведнъж се омъжва, просто ей така.

— Съжалявам — повторих.

— Май ще е по-добре да се прибираш, преди да си пипнала пневмония — каза той. — Трябва да се върна в участъка и да звънна на Уесли, за да му съобщя какво става. Той ще иска да узнае за оръжието, а честно казано — той погледна към мен, — знам какво ще е мнението на Бюрото.

— Ще кажат, че смъртта на Дани е случайна.

— И аз не съм напълно убеден, че не е така. Все повече ми се струва, че Дани може да се е опитвал да си набави малко дрога или нещо подобно, но е попаднал на човек, случайно намерил полицейско оръжие.

— Не вярвам — казах.

Пресяхохме улица „Франклин“. Погледнах на север, към внушителната готическа гара и високата ѝ часовникова кула, която блокираше гледката към Чърч. Дани се бе отклонил съвсем леко от района, където трябваше да докара колата ми снощи. Не виждах нищо, което да навежда на мисълта, че е възнамерявал да купува дрога. При аутопсията не бях открила нищо, което да посочва, че е взимал наркотици. Разбира се, токсикологичните му резултати още не бяха готови, но знаех, че не е пил никакъв алкохол.

— Между другото — каза Марино, докато отключваше форда си, — отбих се до криминолозите на улица „Дювал“. Днес следобед ще ти върнат мерцедеса.

— Вече са го обработили?

— О, да. Свършихме работата още снощи и днес рано сутринта предадохме всичко в лабораторията. Обяснихме им, че трябва да действат експедитивно в този случай, а всичко друго да остане на заден план.

— Какво открихте? — запитах.

Едва можех да понеса мисълта за колата си и това, което бе станало в нея.

— Отпечатъци, но не знаем чии са. Прибрахме и разни дребни частици с прахосмукачката. Това е всичко — каза Марино, качи се в

колата и остави вратата отворена. — Ще им звънна отново, за да се уверя, че колата ти е тук, когато стане време да се прибираш.

Благодарих му, но знаех, че никога вече няма да карам тази кола. Никога. Струваше ми се, че няма да мога да отворя вратата и да седна вътре.

Клета почистваше пода на фойето с парцал, а секретарката забърсваше мебелите с кърпа. Съобщих им, че това не е необходимо. Търпеливо им обясних, че инертен газ като халона се използва, защото не поврежда хартия и чувствителни инструменти.

— Изпарява се и не оставя нищо след себе си — уверих ги. — Няма нужда да чистите. Просто трябва да изправите картините по стените, а и бюрото на Мейгън изглежда в ужасен безпорядък.

По пода в района на рецепцията бяха разпилени искания за дарения на органи и различни формуляри.

— Струва ми се, че мирише странно — каза Мейгън.

— Да, списанията. Те миришат, глупаче — обади се Клета. — Списанията винаги миришат странно.

После се обърна към мен и запита:

— Ами компютрите?

— Те въобще не би трябвало да са засегнати — успокоих я. — Това, което ме тревожи повече, са мокрите подове. Хайде да ги изсушим, преди някой да се е подхлъзнал.

Обзета от нарастващо чувство за безнадеждност, тръгнах предпазливо по хлъзгавите плочки, които Клета и Мейгън започнаха да подсушават. Стигнах до кабинета си, стегнах се и влязох вътре. Секретарката ми вече се бе захванала за работа.

— Добре — казах на Роуз. — Много ли е страшно?

— Няма проблем, като изключим това, че повечето ти документи са издухани къде ли не. Вече оправих плановете ти.

Роуз беше властна жена, достатъчно възрастна, за да се пенсионира, и сега ме гледаше строго над очилата си.

— Винаги си искала кошничките ти с входящи и изходящи документи да са празни. Е, сега са такива.

Накъдето и да погледнех, смъртни актове, графици и доклади от аутопсии бяха разпилени като есенни листа.

Лежах по пода, по рафтовете, а някои дори се бяха закачили по листата на фикуса.

— Според мен обаче не трябва да се успокояваш с мисълта, че щом не виждаш нещо, значи няма проблем. Затова си мисля, че би трябвало да проветрим всички документи. Ще опъна едно въже и ще ги закача по него с кламери.

Роуз говореше, без да спира работата си. От френската ѝ плитка се бяха подали няколко непослушни посивели кичура.

— Мисля, че не се нуждаем от това — казах и започнах отново старата реч. — Халонът се изпарява, след като изсъхне.

— Забелязах, че дори не си свалила каската си от рафта.

— Нямах време — отвърнах.

— Лошо е, че нямаме прозорци.

Роуз споменаваше това поне веднъж седмично.

— Всъщност трябва само да съберем нещата — казах. — Вие всички сте обзети от параноя.

— Някога преди обливал ли те е този газ?

— Не.

— Аха — кимна тя и остави купчината кърпи. — Значи не можем да сме прекалено предпазливи.

Седнах зад бюрото и отворих горното чекмедже, откъдето извадих няколко кутии с кламери. Отчаяние изпълни гърдите ми. Страхувах се, че няма да се съдържа и ще се скапя пред очите на персонала. Секретарката ми ме познаваше по-добре и от майка ми. Роуз забеляза изражението ми, но не спря работа. След дълго мълчание каза:

— Доктор Скарпета, защо не се прибереш у дома? Аз ще се погрижа за това.

— Роуз, двете ще се погрижим — отговорих упорито.

— Не мога да повярвам колко тъп е бил онзи пазач.

— Кой пазач? — спрях работата си и погледнах към нея.

— Онзи, който включил алармата, защото мислел, че долу има някакъв инцидент с радиоактивни материали.

Вторахих се в Роуз, която вдигаше смъртен акт от мокета и го закачаше с кламер на опънатия канап, докато аз продължавах да подреждам бюрото си.

— За какво говориш, по дяволите? — попитах.

— Това е всичко, което знам. Обсъждаха го на паркинга.

Секретарката ми притисна кръста си с ръка и се огледа наоколо.

— Не мога да повярвам колко бързо съхне това. Прилича на научнофантастичен филм — каза тя и закачи още един смъртен акт. — Смятам, че всичко ще се оправи без проблеми — добави тя.

Не отговорих. Отново се замислих за колата си. Наистина бях ужасена от мисълта, че ще трябва да я видя, и покрих лице с ръцете си. Роуз се обърка, защото никога преди не ме беше виждала да плача.

— Да ти донеса ли кафе? — запита тя.

Поклатих глава отрицателно.

— Сякаш страхотна буря е фучала тук, а утре няма да има и следа от нея — опита се да ме успокои тя.

Зарадвах се, когато чух, че Роуз излиза от стаята. Тя затвори тихо вратата, а аз се облегнах на стола си изтощено. Грабнах телефона и опитах номера на Марино, но не го намерих. После звъннах в магазина на „Мерцедес“, надявайки се, че Уилсън не е изчезнал нанякъде. Слава богу, не беше.

— Уилсън? Обажда се доктор Скарпета — казах без предисловия. — Моля те, можеш ли да дойдеш и да вземеш колата ми?

Замълчах за момент и добавих:

— Май ще трябва да ти обясня.

— Не е необходимо. Много ли е повредена? — запита той.

Очевидно бе гледал новините.

— За мен е напълно съсипана — отговорих. — За някой друг е чисто нова.

— Разбирам и не те обвинявам за чувствата ти. Какво искаш да направя?

— Можеш ли да я замениш с нещо, и то още сега?

— Имам почти същата, но е малко използвана.

— Колко?

— Едва. На жена ми е. S-500, черен с кожена тапицерия.

— Можеш ли да помолиш някой да го докара до паркинга тук и да разменим колите?

— Скъпа моя, веднага тръгвам.

Той пристигна в пет и половина. Навън вече бе тъмно, чудесният момент за един продавач да покаже използвана кола на отчаян човек като мен. Но всъщност познавах Уилсън от години и бих купила колата

и без да я видя, защото му имах пълно доверие. Той беше много изискан чернокож, с безукорни мустаци и късо подстригана коса. Обличаше се по-добре от повечето адвокати, които познавах, и носеше златна предупредителна гривна, защото бе алергичен към пчели.

— Наистина съжалявам за това — каза той, докато разчиствах багажника си.

— Аз също.

Не направих опит да се държа дружелюбно или да прикрия настроението си.

— Ето единия ключ. Смятай другия за загубен. Ако нямаш нищо против, бих искала да потегля още сега. Не искам да виждам как се качваш в колата ми. Просто искам да си тръгна. Ще се занимаем с радиото по-късно.

— Разбирам. Друг път ще навлизаме в подробности.

Въобщо не ми пукаше за подробностите. В момента не се интересувах от цената на сделката, която току-що бях извършила, нито пък дали тази кола наистина бе така добра, както старата. И бетоновоз да карах в момента, пак щях да съм доволна. Натиснах копчето за заключване на вратите и пъхнах пистолета си между седалките.

Подкарах на юг по Четиринадесета улица и завих по „Канал“ към магистралата, по която обикновено се прибирах у дома. След няколко отбивки слязох от магистралата и се обърнах. Исках да проследя маршрута, по който смятах, че Дани е минал снощи, а ако е идвал от Норфолк, трябва да е поел по 64-Запад. Най-логичната отбивка за него трябва да е била тази за медицинския колеж на Вирджиния, тъй като тя щеше да го доведе почти до службата ми, но не мислех, че е тръгнал по нея.

По времето, когато е достигнал до Ричмънд, Дани сигурно е бил доста гладен, а близо до офиса ми нямаше никакво място, което да го заинтересува. Вероятно е знаел това, защото бе прекарал известно време с нас. Подозирах, че е отбил по Пета улица, както и аз постъпих сега, и я е последвал до, „Броуд“. Беше вече съвсем тъмно, когато преминах покрай празните места и строежите, където скоро щеше да се намира Биомедицинският научноизследователски център на Вирджиния, а и службата ми един ден също щеше да бъде преместена там.

Няколко полицейски коли бавно минаха покрай мен. Спрях зад една от тях на светофара при хотел „Мариот“. Загледах се в полицая, който светна вътрешната лампичка и записа нещо в бележника си. Беше много млад, със светлоруса коса. Той взе микрофона на радиостанцията си и заговори. Виждах как устните му се движат, докато той гледаше към тъмната форма на участъка на ъгъла. Младежът остави микрофона и отпи от пластмасовата си чаша. Разбрах, че не е ченге отдавна, защото очевидно не бе наясно с това, което го заобикаляше. Въобще не бе забелязал, че го наблюдавам.

Продължих и завих наляво по „Броуд“, покрай стария универсален магазин „Милър и Роудс“, който завинаги бе затворил вратите си, тъй като вече много малко хора пазаруваха в този квартал. Старото кметство представляваше гранитна готическа крепост, разположена от едната страна на улицата, а отсреща се намираще медицинският колеж, добре познат на мен, но не и на Дани. Съмнявах се, че е знаел за „Черепи и костите“, където ядяха студенти и преподаватели от колежа. Също така се съмнявах, че е знаел къде наоколо би могъл да паркира колата ми.

Струваше ми се, че Дани е постъпил така, както би направил и всеки друг на негово място, който не познава достатъчно добре града и шофира скъпата кола на шефа си. Щеше да продължи право напред и да спре до първото свястно място, което намери. А това бе кафе „Хил“. Заобиколих откъм съседната улица, както вероятно бе постъпил и той, за да паркира на юг, където бяхме намерили кесията с остатъците от вечерята му. Спрях под великолепната магнолия, излязох от колата и пъгнах пистолета в джоба на палтото си. Силният лай зад телената ограда започна веднага. Кучето звучеше като голямо животно, изпълнено с омраза към света. На втория етаж в малката къщичка на собственика му светна лампа.

Пресякох улицата и влязох в кафенето, което, както обикновено, бе оживено и шумно. Дейго разбъркваше уиски със сода и не ме забеляза, докато не седнах на бара.

— Изглеждаш така, като че ли се нуждаеш от нещо силно, скъпа — каза тя и пусна по една череша и резенче портокал във всяка чаша.

— Така е, но съм на работа — отговорих.

Силният кучешки лай спря.

— Това е проблемът при теб и капитана. Вечно работите — каза тя и махна на единия келнер.

Той дойде и взе питиетата, а Дейго започна да приготвя следващата поръчка.

— Познаваш ли кучето на отсрещната страна на улицата? — запитах тихо.

— Сигурно говориш за Престъпника. Поне аз така го наричам това гнусно псе. Имаш ли представа колко клиенти ми е прогонил този помияр? — Тя ме погледна и ядосано срязва един лимон. — Той е половин овчарка и половин вълк — продължи тя, преди да успее да отговоря. — Уплаши ли те?

— Не, просто лаят му е адски силен и свиреп. Чудех се дали може да е лаел снощи, след като Дани си тръгна. Особено при положение, че колата е била паркирана под магнолията, която е в двора на кучето.

— Ами това проклето куче лае през цялото време.

— Значи не помниш. Е, не бих очаквала...

Тя отвори бутилка бира и ме прекъсна по средата на изречението.

— Разбира се, че помня. Както вече ти казах, той лае непрекъснато. Не беше различно и с този нещастен младеж. Престъпника залая като луд, когато той си тръгна. Проклетото псе лае и по вятъра.

— А преди Дани да си тръгне? — запитах.

Тя се замисли за момент, после погледът ѝ се оживи.

— Сега, след като го спомена, ми се струва, че шумът беше почти постоянен през по-голямата част от вечерта. Всъщност толкова се бях ядосала, че мислех да звънна на собственика на дяволското животно.

— А другите клиенти? — попитах. — Влязоха ли много хора, докато Дани беше тук?

— Не — убедено отговори Дейго. — Преди всичко, той дойде рано. Освен вечните клиенти тук нямаше никой, когато той пристигна. В действителност не помня някой да е идвал преди седем. А тогава той вече си бе тръгнал.

— Колко време лая кучето, след като той си отиде?

— Ами спираше и започваше от време на време, както прави винаги.

— Но не постоянно, нали?

— Никой не би понесъл това за постоянно — отвърна тя и ме погледна разбиращо. — Чудиш се дали псето не е нервничило, защото някой е чакал това момче навън — отсъди Дейго и насочи ножа към мен. — Не мисля така. Боклуците, които се навъртат наоколо, щяха да побягнат като луди, когато чуят кучето. Затова го държат. Собствениците му. — Тя отново посочи с ножа си.

Отново се замислих за откраднатия „Зиг“, с който бе застрелян Дани, и за мястото, където полицаят го бе загубил. Знаех точно какво имаше предвид Дейго. Обикновеният уличен престъпник би се уплашил от голямото шумно куче и вниманието, което лаят му може да привлече. Благодарих ѝ и излязох навън. За момент застанах на тротоара и огледах бледите светлини от газовите фенери, разположени далеч един от друг по тесните тъмни улици. Местата между къщите бяха в гъста сянка и всеки би могъл да чака там, без да го видят.

Погледнах към новата си кола и малкия двор зад нея, където чакаше кучето. В момента мълчеше и аз тръгнах на север по тротоара, за да видя как ще реагира. Престъпника не изглеждаше заинтересуван, докато не наближих двора му. Тогава чух ниско, зловещо ръмжене, от което косата ми настръхна. Докато стигна до колата и я отключи, той вече стоеше изправен на задните си крака, лаеше и тресеше оградата.

— Ти просто си охраняваш дома, нали, куче? — казах. — Искат ми се да можеш да ми кажеш какво си видял снощи.

Погледнах към малката къща. Един от прозорците на горния етаж внезапно се отвори.

— Бозо, млъкни! — извика рошав мъж. — Млъкни, тъп помияр такъв!

Прозорецът се затръшна.

— Добре, Бозо — обърнах се към кучето, което все пак не се казваше Престъпник, колкото и подходящо за него да бе това име. — Оставям те — допълних, като се огледах още веднъж и се качих в колата.

Пътят от ресторанта на Дейго до реставрирания район на „Франклин“, където полицаите бяха намерили бившата ми кола, бе кратък от три минути, ако човек караше с определената скорост. Завих при хълма, водещ към „Шугър Ботъм“, защото да шофираш там, особено мерцедес, беше чиста лудост. Тази мисъл ме наведе на друга.

Зачудих се защо убиецът е решил да чака в реставрирания район, където имаше съседски комитет за наблюдение на квартала, широко рекламиран като този тук. Чърч Хил публикуваше свой собствен бюлетин, а обитателите му поглеждаха през прозорците си и не се колебаеха да повикат ченгета, особено след като са чули изстрел. За него щеше да е по-безопасно просто да отиде до колата ми и да я подкара.

И все пак убиецът не бе постъпил така. Помислих си дали е възможно да е познавал квартала, но не и обичаите му, защото не е бил оттук. Зачудих се дали не се е отказал от мерцедеса ми, защото неговата собствена кола е била наблизо, а не се е интересувал от моята. Не му е била необходима, защото не се е нуждаел от пари, за да се измъкне. Тази теория беше логична, ако Дани е бил проследен, а не случайно нападнат. Възможно е убиецът да е паркирал, докато Дани е вечерял, после да се е върнал пеша до кафето и да е чакал в тъмнината до мерцедеса ми, докато кучето е лаело.

Минавах покрай службата си на „Франклин“, когато пейджърът ми се обади. Извадих го и светнах лампата, за да видя номера. Нямах нито радио, нито телефон все още, затова реших да спра на служебния паркинг. Минах през страничния вход, набрах кода на алармата и влязох в моргата. Качих се горе с асансьора. Следите от фалшивата тревога през деня бяха изчезнали, но смъртните актове, закачени на канапа, представляваха малко зловеща гледка. Седнах зад бюрото си и набрах номера на Марино.

— Къде си, по дяволите? — запита той.

— В службата — отговорих и погледнах часовника.

— Мисля, че това е последното място, където би трябвало да се намираш в момента. Обзалагам се, че си сама. Вечеря ли вече?

— Какво искаш да кажеш с това, че службата е последното място, където би трябвало да се намирам?

— Хайде да се видим и ще ти обясня.

Решихме да отидем до ресторант „Линдън Роу“, който се намираше в центъра. Беше спокойно и приятно място. Не бързах, защото Марино живееше от другата страна на реката, но той успя да ме изпревари. Когато стигнах до ресторанта, той седеше на маса до огъня и пиеше бира. Барманът беше възрастен особняк, издокаран с черна папионка. Пълнеше голяма кофа с лед.

— Какво има? — запитах и седнах. — Какво е станало?

Марино беше облечен в черна риза за голф. Шкембето му опъваше мекото трико и се разливаше над колана на джинсите му. Пепелникът вече бе пълен с фасове и подозирах, че бирата, която пиеше, не е нито първата, нито последната.

— Искаш ли да чуеш историята на фалшивата тревога днес, или някой вече ти е разказал? — запита той и вдигна чашата към устата си.

— Никой не ми е казвал абсолютно нищо. Чух само някакъв слух за радиоактивни химикали.

Барманът се появи до нас с плодове и сирене в ръка.

— Пелегрино с лимон, моля — поръчах.

— Очевидно не е било само слух — каза Марино.

— Какво? — намръщих се озадачено. — Откъде може да знаеш повече от мен за нещо, станало в моята служба?

— Ами просто защото тази радиоактивна история е свързана с уликите по едно убийство — обясни той и отпи глътка бира. — Поточно казано, убийството на Дани Уебстър.

Марино ми отпусна няколко секунди, за да схвана чутото, но мозъкът ми не желаше да се размърда.

— Да не би да намекваш, че тялото на Дани е било радиоактивно? — възкликнах, сякаш смятах Марино за луд.

— Не. Но частиците, които събрахме от пода на колата ти, очевидно са. Мога да ти кажа, че момчетата, които обработваха колата ти, са ужасно изплашени. Аз също не съм много щастлив, защото и аз се рових из мерцедеса. Радиацията е ужасен проблем за мен, както са змиите и паяците за някои хора. Също като онези момчета, които били изложени на влиянието на напалма във Виетнам, а сега знаят, че умират от рак.

Изражението на лицето ми бе озадачено.

— Говориш за предната дясна седалка на мерцедеса ми, нали?

— Да. Ако съм на твое място, никога вече не бих се качил в него. Не знаеш дали тази свинщина няма да ти подейства след известно време.

— Вече няма да карам тази кола. Не се тревожи. Но кой ти каза, че частиците са радиоактивни?

— Жената, която работи със СЕМ.

— Имаш предвид сканиращия електронен микроскоп, нали?

— Да. Гайгеровият брояч полудял, защото усетил следи от уран. Казаха ми, че никога преди не се е случвало подобно нещо.

— Сигурна съм, че е така.

— Та след това част от охраната се паникьосала, а те, както знаеш, се намират вдясно по коридора — продължи Марино. — Един от пазачите решил да евакуира сградата. Само дете забравил, че когато счупи стъклото на малката червена кутия и дръпне ръчката, това ще включи и противопожарната система.

— Доколкото знам — казах, — тя никога не е била използвана. Не е чудно, че някой може да забрави. Всъщност той може въобще да не е знаел за това.

Сетих се за административния директор. Знаех как ще реагира на новината.

— Мили Боже! Всичко това е станало заради колата ми. Може да се каже — заради мен.

— Не, док — отговори Марино и ме изгледа строго. — Всичко е станало, защото някакъв изрод е пречукал Дани. Колко пъти трябва да ти го повтарям?

— Струва ми се, че бих пийнала чаша вино.

— Престани да се самообвиняваш. Знам какво правиш със себе си.

Огледах се за бармана. Огънят ми се стори прекалено силен. Близо до нас седяха четири човека, които си говореха за „омагьосаната градина“ в двора на ресторанта, където Едгар Алън По си играел в детските си години в Ричмънд.

— Писал е за нея в една от поемите си — каза една жена.

— Казват, че тук приготвят чудесни раци — обади се друга.

— Не ми харесва да те виждам такава — каза Марино, наведе се напред и посочи с пръст към мен. — Знам, че ще тръгнеш да действаш самостоятелно, а аз няма да мога да мигна кой знае колко време.

Барманът ме забеляза и се доближи до нас. Промених си решението за шардонето и си поръчах скоч. После свалих сакото си и го закачих на съседния стол. Потях се неприятно и се чувствах крайно неудобно в собствената си кожа.

— Дай ми една цигара — обърнах се към Марино. Той се вторачи в мен шокирано с увиснало чене.

— Моля те — добавих и протегнах ръка.

— О, не, няма — решително отвърна той.

— Ще ти предложи една сделка. Аз ще изпуша една, ти също, а после и двамата ще престанем.

Марино се поколеба.

— Не говориш сериозно.

— Съвсем сериозна съм, по дяволите.

— Не виждам аз каква полза ще имам от това.

— Ще останеш жив. Ако вече не е прекалено късно.

— Благодаря. Но не съм съгласен на сделката.

Той взе пакета, извади две цигари и задържа запалката си в ръка.

— Колко време мина, откак не си пушила?

— Не знам. Май около три години.

Цигарата беше безвкусна, но усещането, че я държа в устата си беше чудесно, сякаш устните бяха създадени точно за това. Първата глътка проряза дробовете ми като с нож и веднага ми се зави свят. Почувствах се както когато на шестнайсет години бях изпушила първата си „Кемъл“. Никотинът обви мозъка ми, както преди много години, светът се завъртя по-бавно, а мислите ми се успокоиха.

— Господи, колко ми липсваше това — отбелязах и изтърсих пепелта.

— Престани тогава да ме тормозиш.

— Някой трябва да го прави.

— Хей, това не е марихуана или нещо подобно.

— Не съм пушила марихуана. Но ако не беше незаконно, вероятно днес щях да го направя.

— Мамка му. Почваш да ме плашиш.

Дръпнах за последен път и загасих цигарата. Марино ме наблюдаваше със странно изражение на лицето. Винаги леко се паникьосваше, когато се държах по непонятен за него начин.

— Слушай — заговорих делово. — Мисля, че снощи Дани е бил проследен. Смъртта му не е била случайна, мотивирана от кражба, разправия между гейове или наркотици. Мисля, че убиецът го е чакал, вероятно около час, после се е изправил срещу него, когато Дани се е върнал до колата ми, паркирана в гъстата сянка на магнолията на Двайсет и осма улица. Нали знаеш онова куче, което живее там? Според Дейго, то е лаело през цялото време, докато Дани е седял в кафе „Хил“.

Марино ме изглежда мълчаливо.

— Виждаш ли, точно това имах предвид преди малко. Ходила си в кафето тази вечер.

— Да.

Мускулите на челюстта му потръпнаха и той погледна встрани.

— Точно това имах предвид.

— Дейго си спомня, че кучето не е спряло да лае.

Марино не проговори.

— Отидох там по-рано и установих, че кучето не лае, докато не се приближиш до двора му. Тогава побеснява. Разбираш ли какво искам да кажа?

Той най-после погледна към мен.

— Кой би стоял там цял час, когато кучето се държи така?

— Не и обикновен престъпник — отговорих и забелязах доволно, че питието ми се е появило. — Точно това искам да ти кажа.

Изваках бармана да ни обслужи. След като ни напусна, казах:

— Мисля, че убийството на Дани е било професионално.

— Добре — съгласи се Марино и допи бирата си. — Защо? Какво, по дяволите, е знаело това хлапе? Освен ако не е участвало в търговия с дрога или някоя друга дейност на организираната престъпност.

— Просто е бил в Тайдуотър — отвърнах. — Живял е там. Работил е в офиса ни. Участваше в случая на Едингс, а знаем, че който и да е убил Едингс, е бил доста способен. Неговото убийство също беше предумишлено и грижливо планирано.

Марино замислено разтърка лицето си.

— Значи си убедена, че има връзка?

— Мисля, че някой не иска ние да узнаем за нея. Смятам, че който и да стои зад това, е решил да представи случката като обикновена кражба на кола, завършила с убийство, или някакво друго улично престъпление.

— Да, и всички наистина мислят така.

— Не всички — погледнах го в очите. — Категорично не всички.

— Ти си убедена, че Дани е бил планираната жертва. Твърдиш, че това е професионално убийство.

— Може и аз да съм била. Да са го убили, за да ме сплашат — казах. — Може и никога да не узнаем.

— Получи ли вече токсикологичните резултати на Едингс? — запита той и махна на бармана.

— Знаеш как мина денят днес. Надявам се утре да науча нещо. Каж ми какво става в Чесапийк.

Марино сви рамене.

— Нямам представа.

— Как може да нямаш представа? — запитах нетърпеливо. — Те имат поне триста полицаи. Никой ли не се занимава със смъртта на Тед Едингс?

— Съвсем без значение е дали имат триста полицаи или не. Само един от отделите да не е наред, и край. Проблемът ни е, че детектив Роше все още се занимава със случая.

— Не разбирам — казах.

— А и все още възнамерява да се занимава и с теб.

Не слушах внимателно, защото Роше не заслужаваше да си губя времето с него.

— Ако съм на твое място, ще бъда доста внимателен — каза Марино и ме погледна в очите. — Знаеш какви клюкарки са ченгетата. Чух един слух, че си сваляла Роше, и затова шефът му ще се опита да накара губернатора да те уволни.

— Хората могат да клюкарстват колкото си искат — казах нетърпеливо.

— Да, но част от проблема е, че виждат колко млад е Роше, и някои хора наистина си представят, че може да си го харесала.

Марино се поколеба и замълча за момент. Разбрах какво презрение и омраза изпитва към Роше. Знаех, че му се иска поне да го пребие.

— Неприятно ми е да ти го кажа — добави Марино, — но за теб щеше да е доста по-леко, ако онзи кретен не беше хубав.

— При сексуалния тормоз не става дума за това как изглеждат хората. Но Роше не може да ме засегне, затова не се тревожа за него.

— Важното е, че иска да ти навреди, док, и доста усилено се опитва да го направи. Стига да може, ще те прецака по някакъв начин.

— Може да се нареди на опашка заедно с всички други, които искат да постъпят като него.

— Човекът, който се е обадил в сервиза във Вирджиния Бийч и се е представил за теб, е бил мъж — сериозно ме изгледа Марино. —

Просто те информирам.

— Дани не би направил това — казах.

— И аз не мисля така. Но Роше би.

— Какво ще правиш утре?

Марино се прозя.

— Май няма да има време да ти разкажа.

— Може да се наложи да отидем до Шарлътсвил.

— Защо? — намръщи се той. — Не ми казвай, че Луси пак се държи откачено.

— Не, не е за това. Но може да се отбием да я видим, докато сме там — отговорих.

[1] Вид измерващо устройство. — Б.пр. ↑

[2] Гач, използван при гасене на ножари. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

На следващата сутрин тръгнах да проверя уликите. Първата ми спирка беше лабораторията със сканиращия електронен микроскоп, където открих криминоложката Бетси Еклис да обработва квадратно парче от автомобилна гума. Седеше с гръб към мен. Загледах я как поставя пробата на платформата, която после щеше да влезе във вакуумираната стъклена камера, за да бъде покрита с атоми злато. Забелязах среза в средата на гумата и си помислих, че изглежда познат, но не бях сигурна.

— Добро утро — поздравих.

Тя се завъртя и обърна гръб на внушителното си работно място, изпълнено с електронни устройства и дигитални микроскопи, които представяха образите като снимки, а не прости линии по мониторите. Слаба, с посивяла коса, облечена в бяла престилка, днес тя изглеждаше по-разтревожена от обикновено.

— Добро утро, доктор Скарпета — отвърна тя и постави пробата в камерата.

— Нарязани гуми? — запитах.

— От оръжейния отдел ме помолиха да направя пробата колкото се може по-бързо. Не ме питайте защо.

Не беше особено доволна от спешната си задача, защото това наистина беше необичайно за случай, който не се считаше сериозно престъпление. Не разбирах защо са дали приоритет на задачата днес, когато лабораториите бяха претрупани с работа, но не бях дошла тук за това.

— Дойдох да поговорим за урана — обясних.

— За първи път виждам нещо подобно — каза Бетси и отвори найлонов плик. — За цели двацет и две години.

— Трябва да знаем с кой изотоп на урана си имаме работа — казах.

— Съгласна съм, но тъй като никога преди не съм имала подобен случай, не знам къде трябва да се изследва. Знаем само, че аз не съм в

състояние да го извърша тук.

Използвайки двойна лепенка, тя започна да монтира нещо, приличащо на парченца кал, върху малък шип, който щеше да отиде във флакон за съхранение. Бетси получаваше веществени доказателства всеки ден и едва намогваше на огромното количество работа.

— Къде се намира радиоактивната проба сега? — попитах.

— Там, където я оставих. Не съм отваряла камерата оттогава, а и май нямам желание да го направя.

— Мога ли да видя с какво разполагаме?

— Разбира се.

Тя се премести до следващия дигитален микроскоп, включи монитора и той се изпълни с черна мъглявина, по която бяха разпилени звезди с различни размери и форми. Някои бяха ярки и бели, други — неясни, а всичките бяха невидими за невъоръжено око.

— Увеличавам до три хиляди пъти — обясни тя. — Искате ли да го увеличи повече?

— Мисля, че това ще свърши работа — отговорих.

Загледахме се в нещо, което приличаше на астрономическа снимка. Металните сфери изглеждаха като триизмерни планети, заобиколени от по-малки звезди и луни.

— Това е от колата ви — съобщи тя. — Ярките частици са уран. По-матовите са железен окис, какъвто се намира в почвата. Освен това има алуминий, който в наши дни се използва навсякъде. Също така и силиций, или пясък.

— Типично за това, което човек може да носи по подметките си — отбелязах. — С изключение на урана.

— Ще ви покажа и още нещо — продължи тя. — Уранът има две форми. Кълбовидна, която е резултат от някакъв процес, при който уранът е бил разтопен. Но тук — посочи тя — има неправилни форми с остри краища, което означава, че са получени от машинен процес.

— ОЕ вероятно използват уран за атомните електроцентрали.

Говорех за Областното електроснабдяване, което доставяше електричество на цяла Вирджиния и части от Северна Каролина.

— Да, възможно е.

— Има ли и други служби, които може да използват уран? — попитах.

Бетси се замисли за момент.

— Наоколо няма нито мини, нито преработвателни заводи. Има ядрен реактор в университета, но мисля, че го използват най-вече за обучение.

Продължавах да оглеждам малката вселена от радиоактивен материал, вкаран в колата ми от убиеца на Дани. Припомних си куршума „Блек Талън“ със зловещите му назъбени краища и странното телефонно обаждане в Сандбридж, последвано от човека, който бе прескочил оградата и влязъл в двора на доктор Мант. Вярвах, че някак си Едингс е общото звено, а всичко е станало заради интереса му към „Новите ционисти“.

— Вижте — обърнах се към Еклис, — само защото гайгеровият брояч е заработил, това не означава, че радиоактивността е опасна. Всъщност уранът не е вреден.

— Проблемът е, че никога преди не сме имали подобен случай — отговори тя.

Обясних търпеливо:

— Много е просто. Този материал е улика в разследване на убийство. Аз съм съдебният лекар в този случай, който е в юрисдикцията на капитан Марино. Това, което трябва да направите, е да предадете частиците на Марино и мен. Ние ще ги закараме до университета и ще помолим ядрените физици да определят кой изотоп е.

Разбира се, това не можеше да се постигне без телефонно обсъждане, включващо директора на Бюрото по криминалистика и здравния инспектор, който беше прекият ми началник. Те се тревожеха за вероятен сблъсък на интереси, защото уранът беше намерен в колата ми, а и Дани бе работил за мен. Когато ги уверих, че не съм заподозряна по случая, те се успокоиха, и в крайна сметка бяха облекчени, че радиоактивната проба ще бъде предадена в други ръце.

Върнах се в лабораторията и Еклис отвори плашещата я камера, докато аз нахлувах памучни ръкавици. Свалих внимателно лепенката от пробата и я сложих в найлонов плик, който запечатах и надписах. Преди да напусна етажа, се отбих до оръжейния отдел, където Фрост седеше пред микроскоп за сравнения и оглеждаше стар войнишки щик. Попитах го за срязаната гума, която бе поискал да изследват.

— Имаме вероятен заподозрян за срязването на гумите ти — съобщи ми той и нагласи фокуса на микроскопа.

— Този щик? — запитах, макар да бях сигурна в отговора.

— Точно така. Тази сутрин ни го донесоха.

— Кой? — попитах с нарастващо подозрение.

Фрост погледна към сгънатата хартиена кесия, оставена на масата. Видях номера на случая, датата и фамилията „Роше“.

— Чесапийк — отговори Фрост.

— Имаш ли представа откъде са го взели? Почувствах ужасен гняв.

— От багажника на някаква кола. Това поне ми казаха. По някаква причина бързат ужасно много с това.

Качих се горе до Токсикологията, защото я бях определила за последната си спирка. Настроението ми беше отвратително и ни най-малко не се развеселих, когато най-после открих някой, който да потвърди, че носят ми ме бе ориентирал правилно в моргата в Норфолк. Доктор Ратбоун беше едър, възрастен мъж, с много черна коса. Намерих го зад бюрото му, където подписваше лабораторните резултати.

— Тъкмо ти звънях — вдигна поглед към мен той. — Как изкара Новата година?

— Нова и различна. А ти?

— Имам син в Юта и ходихме при него. Заклевам се, бих се преместил там, стига да успея да си намеря работа, но ми се струва, че мормоните не се интересуват много от моя занаят.

— Мисля, че занаятът ти е добър навсякъде — казах, после добавих: — Предполагам, че вече имаш резултат в случая на Едингс.

— Концентрацията на цианид в кръвта му е 0,5 милиграма на литър, което е смъртоносно, както знаеш — отвърна той и продължи да пише.

— А всмукателният клапан на мундщука и маркучите?

— Не е ясно.

Не се изненадах, но и бездруго беше без значение, защото вече нямаше съмнение, че Едингс е бил отровен с цианид, а смъртта му със сигурност е убийство. Познавах прокуратурата в Чесапийк и реших да се отбия в кабинета си и да ѝ звънна, защото смятах, че тя ще подтикне полицаите да си свършат работата както трябва.

— Нямахте нужда да ми звъниш за това — каза тя.

— Права си.

— Не мисли повече по въпроса.

Гласът ѝ звучеше ядосано.

— Каква банда идиоти! ФБР вече включи ли се?

— Чесапийк твърди, че не се нуждае от помощта им.

— Аха. Сякаш непрекъснато се занимават с убийства с отровен газ при гмуркане.

— Надали е така.

— Ще ти се обадя по-късно.

Затворих, взех палтото и чантата си и излязох навън. Беше чудесен ден. Колата на Марино беше паркирана на улица „Франклин“. Той седеше вътре, беше смъкнал прозореца си, а двигателят работеше. Тръгнах към него, а той отвори вратата и отключи багажника.

— Къде е? — попита.

Подадох му кафявия плик, а той ме изгледа шокирано.

— Това ли е всичко? — възкликна Марино с ококорени очи. — Мислех, че поне ще го сложиш в една от онези метални кутии.

— Не ставай смешен — отвърнах. — Можеш да държиш уран с голи ръце и пак няма да ти навреди.

Затворих плика в багажника.

— Защо тогава гайгеровият брояч се е включил? — продължи да спори Марино, докато се качвах в колата. — Включил се е, защото тази шибана свинщина е радиоактивна, нали?

— Няма спор, че уранът е радиоактивен. Но сам по себе си не много, защото се разлага адски бавно. Освен това пробата в багажника ти е съвсем малка.

— Според мен изразът „слабо радиоактивен“ прилича на „малко бременна“ или „леко умрял“. А и ако не си разтревожена, защо продаде мерцедеса?

— Не поради тази причина.

— Не желая да бъда облъчен дори и на теб да ти е все едно — раздражено каза той.

— Няма да бъдеш облъчен. Не успях да го спра.

— Не мога да повярвам, че излагаш мен и колата ми на радиация.

— Марино — опитах отново, — много от пациентите ми идват в моргата със зловещи заболявания като туберкулоза, хепатит, менингит,

СПИН. Ти си присъствал на аутопсиите им и винаги си бил в безопасност с мен.

Той караше бързо по магистралата, изпреварвайки останалите коли.

— Според мен вече би трябвало да знаеш, че никога не бих те изложила нарочно на опасност — добавих.

— Нарочно е правилната дума. Може да си попаднала на нещо, което не разбираш напълно. Кога за последен път имаше случай с радиоактивност?

— Преди всичко — обясних — самият случай не е радиоактивен. Само микроскопическите частици, свързани с него, са. Освен това съм напълно наясно с радиоактивността. Знам всичко за рентгеновите лъчи, изотопи като кобалт, йодин и разни други, използвани при лечението на болни от рак. Лекарите научават доста неща, включително и за лъчевата болест. Мога ли да те помоля най-последно да намалиш и да си избереш една от лентите?

Загледах го разтревожено. По челото му бе избила пот, която се спускаше на струйки по слепоочията. Лицето му беше кървавочервено. Челюстите му бяха стиснати, ръцете му държаха здраво волана, а дишането му бе затруднено.

— Спри — наредих.

Той не отговори.

— Марино, спри! Веднага! — Повторих с тон, на който знаех, че не може да се възпротиви.

Банкетът беше широк и асфалтиран в тази част на 64 магистрала. Без да кажа и дума, изскочих от колата и отидох до неговата врата. Махнах му да излезе и той се подчини. Гърбът на униформата му бе подгизнал от пот и очертаваше долната му фланелка.

— Май се разболявам от грип — каза той.

Нагласих седалката и огледалата.

— Не знам какво ми става — продължи Марино и избърса лицето си с кърпа.

— Имаш атака на силна паника — обясних. — Поемай дълбоко дъх и се опитай да се успокоиш. Наведи се и докосни пръстите на краката си. Отпусни се.

— Ако някой забележи, че караш полицейска кола, ще ми съдерат задника — каза Марино и закопча колана си.

— В момента шефовете ти трябва да са доволни, че не шофираш ти. В подобен случай не би трябвало да управляваш никаква машина. Всъщност вероятно би трябвало да седиш в кабинета на психиатъра.

Хвърлих му бегъл поглед и долових смущението му.

— Не знам какво ми има — промърмори той, загледан през прозореца.

— Още ли се тормозиш заради Дорис?

— Не знам дали някога съм ти разказвал за един от най-големите ни скандали, преди тя да ме напусне — започна той и отново избърса лицето си. — Заради проклетите чинии, които бе купила при една разпродажба. Тя отдавна говореше, че трябвало да купи нови прибори. И една вечер аз се прибирам от работа и виждам сервиз яркооранжеви чинии, разположени на масата в трапезарията. Той замълча за момент и погледна към мен.

— Чувала ли си някога за сервизите „Фиеста“?

— Смътно.

— В гланца на този определен модел имаше нещо, което караше гайгеровия брояч да заработи.

— Казах ти, че не е нужно много, за да се включи броячът — повторих.

— Е, за тези сервизи бяха писали разни работи, а после ги магнаха от пазара — продължи той. — Дори не пожела да ме изслуша. Мислеше, че реагирам прекалено остро.

— Вероятно така е било.

— Виж сега, някои хора изпитват ужас от паяци и змии. Аз имам фобия от радиация. Знаеш колко мразя да влизам в рентгена с теб, а когато включа микровълновата печка, излизам от кухнята. Та затова събрах всички чинии и ги изхвърлих, без да кажа на Дорис къде.

Той замълча и отново избърса лицето си. После прочисти гърлото си и каза:

— Месец по-късно тя ме напусна.

— Слушай — казах с по-мек глас, — и аз не бих искала да ям от тези чинии, макар да съм наясно по въпроса. Разбирам страха, а той не винаги е логичен.

— Да, док, но в моя случай може и да е логичен — каза той и откряна прозореца си. — Страхувам се от смъртта. Всяка сутрин ставам и мисля за нея. Всеки ден се питам дали няма да получа

инфаркт или да ми кажат, че съм болен от рак. Неприятно ми е да си лягам вечер, защото се страхувам, че ще умра насън.

Марино отново замълча, после смутено добави:

— Ако искаш да знаеш, това е истинската причина, поради която Моли престана да се вижда с мен.

— Не е твърде основателна причина — казах раздразнено, защото това откровение наистина ме нарани.

— Е — смути се той още повече, — тя е много по-млада от мен. А и напоследък не ми се иска да се напругам с нищо.

— Значи се страхуваш от секса.

— Мамка му — изруга той. — Защо просто не ми го напишеш на челото?

— Марино, аз съм лекар. Просто искам да ти помогна.

— Моли ми довери, че я карам да се чувства отхвърлена — продължи той.

— И вероятно е било така. Откога имаш този проблем?

— Не знам. Май някъде от Деня на благодарността.

— Тогава случи ли се нещо?

Марино отново се поколеба.

— Ами нали разбираш, бях спрял лекарството си...

— Кое лекарство? За кръвното ли? Не знаех това.

— Е, така постъпих.

— Защо направи такава дивотия?

— Защото, когато го взимам, нищо не става като хората — избърбори той. — Спрях да го взимам, когато започнах да се виждам с Моли. После започнах отново около Деня на благодарността, след като ходих на преглед и се оказа, че кръвното ми е доста високо, а и простатата ми не е добре. Уплаших се.

— Някоя жена не заслужава да умреш за нея — казах. — Всъщност тук става дума за депресия, за която ти си идеален кандидат.

— Да, наистина е потискащо да не можеш да го направиш. Ти не разбираш.

— Глупости. Разбирам абсолютно всичко. Потискащо е, когато тялото ти те провали, когато остаряваш и имаш и други стресове в живота си, като например промяната. А през последните години ти преживя доста промени.

— Не, потискащото е, когато не можеш да го вдигнеш — каза той с висок глас. — А пък понякога ти става и не иска да спадне. Не можеш да се изпикаеш, когато ти се иска, а пък друг път го правиш, без да искаш. Освен това съществува и проблемът да не си в настроение за секс, а да имаш приятелка, достатъчно млада, за да ти бъде дъщеря.

Марино ме изгледа гневно, а вените по врата му изпъкнаха.

— Да, потиснат съм. Шибано потиснат, мамка му!

— Моля те, не се ядосвай на мен.

Той отмести поглед встрани, като дишаше тежко.

— Искам да си определиш час при кардиолога и уролога — казах.

— Ъ-ъ. В никакъв случай — поклати глава той. — Новият шибан здравен план ми е определил жена уролог. Не мога да отида при една жена и да ѝ разкажа за цялата тази свинщина.

— Защо? Току-що разказа на мен.

Той замълча и се загледа през прозореца. После хвърли поглед в страничното огледало и каза:

— Между другото някакъв кретен в златист „Лексус“ ни следва още от Ричмънд.

Погледнах в огледалото за обратно виждане. Колата беше нов модел, а шофьорът говореше по телефона.

— Мислиш ли, че ни следи? — попитах.

— Не знам, по дяволите. Но не искам аз да съм този, който ще плаща проклетата му телефонна сметка.

Намирахме се близо до Шарлътсвил и нежният пейзаж, който бяхме оставили зад себе си, отстъпи пред западните хълмове, покрити с вечнозелени дървета. Въздухът стана по-хладен и имаше повече сняг, макар че магистралата беше суха. Помолих Марино да изключи радиостанцията, защото ми бе писнало да слушам бърборенето на ченгетата, и поех по 29 Север към университета на Вирджиния.

В продължение на няколко километра преминавахме покрай голи скали и дървета, разпръснати между гората и пътя. После достигнахме външните граници на университетското градче. Улиците бяха претъпкани с пицарии и ресторанти за бърза закуска, магазини и бензиностанции. Университетът все още си караше коледната ваканция, но племенницата ми не беше единствената в света, която

игнорира този факт. При стадион „Скот“ завих по авеню „Мори“, където по пейките седяха студенти или караха колелата си, вървяха с раници на гърба или носеха папки, които изглеждаха пълни с писмени работи. Имаше и много коли.

— Някога идвала ли си тук на мач? — запита Марино.

— Не.

— Е, това е направо противозаконно. Племенницата ти е в този университет, а ти никога не си гледала „Хус“? Какво правиш, когато дойдеш тук? Имам предвид, какво правите двете с Луси?

Всъщност не бяхме правили почти нищо. Обикновено прекарвахме времето си в дълги разходки из градчето или в разговори в стаята ѝ. Разбира се, бяхме вечеряли по ресторанти като „Лозата“ и „Главата на глигана“, бях се запознавала с професорите ѝ и дори бях ходила на лекции. Но не познавах малкото ѝ приятели. Те, също като местата, където Луси се виждаше с тях, не бяха споделяни с мен.

Осъзнах, че Марино все още говори.

— Никога няма да забравя играта, в която той участваше — казваше той.

— Извинявай.

— Можеш ли да си представиш какво е да си висок два и двайсет? Нали знаеш, той сега живее в Ричмънд.

— Хайде да видим — казах и погледнах към сградите, покрай които минавахме. — Търсим техническия институт, който започва оттук. Но на нас ни трябва сградата по ядрено инженерство.

Намалих, когато видях ниската тухлена постройка и знака пред нея. Намерихме си място за паркиране с лекота, но с доктор Алфред Матюс нямахме същия успех. Беше ми обещал да се видим в кабинета му в единайсет и половина, но очевидно бе забравил.

— Къде, по дяволите, може да е отишъл? — запита Марино, който все още се тревожеше за плика в багажника на колата му.

— При реактора — отговорих и се върнах в колата.

— Страхотно.

Всъщност мястото, подслоняващо реактора, се наричаше „Физическа енергийна лаборатория“ и се намираще на върха на хълма заедно с обсерваторията. Ядреният реактор на университета представляваше огромен тухлен силос. Беше заобиколен с гори и огради. Марино отново бе обзет от фобията си.

— Хайде, ще видиш, че е интересно — казах и отворих вратата си.

— Въобще не се интересувам от това.

— Добре. Стой тук тогава, а аз ще вляза.

— Няма да споря — отговори той.

Извадих пробата от багажника и отидох до главния вход на сградата. Позвъних и някой ми отключи. В малкото фоайе съобщих на един младеж с очила, че търся доктор Матюс. Той провери някакъв списък и ме уведоми, че шефът на отдела по физика, когото познавах съвсем слабо, се намира до басейна на реактора. После младежът ми подаде пропуск за посетители и детектор за радиация. Закачих ги на сакото си, а той ме поведе през тежката стоманена врата, над която светеше червен знак, предупреждаващ, че реакторът работи.

Залата беше без прозорци, с високи, облицовани с плочки стени. Всеки предмет вътре бе обозначен с яркожълт етикет за радиация. В единия край на осветения басейн радиацията караше водата да блести с фантастичен син цвят, докато нестабилни атоми спонтанно се разграждаха в горивното отделение седем метра по-надолу. Доктор Матюс говореше с един студент, който, доколкото разбрах от разговора им, използваше кобалт вместо автоклав, за да стерилизира микропипети, използвани за оплождане „ин витро“.

— Мислех, че ще дойдете утре — обърна се към мен ядреният физик с притеснено изражение на лицето.

— Не, ставаше дума за днес. Но ви благодаря много, че въобще се съгласихте да се видите с мен. Нося пробата със себе си — казах и му посочих плика.

— Добре, Джордж — обърна се той към младежа. — Ще се справиш ли?

— Да, господине, благодаря.

— Хайде — каза ми Матюс. — Ще отидем долу и още сега ще започнем да действаме. Знаете ли какво точно е количеството?

— Не.

— Ако има достатъчно, можем да направим проверката още докато сте тук.

Зад тежката врата завихме наляво и спряхме пред висок уред, който отчете радиацията по ръцете и краката ни. Минахме през

яркозелени цветове и се качихме по стълбите, които водеха към лабораторията за радиография. Тя се намираше в мазе, пълно с работилници, електрокари и големи черни варели, съдържащи ядрени отпадъци, които чакаха да бъдат изнесени. На почти всеки завой имаше оборудване за аварии и спешни случаи и контролна стая, разположена в нещо като клетка. В най-далечния край се намираше стаята за тестове. Построена от дебел бетон, без стъкла, тя бе натъпкана с огромни цилиндри с течен азот, детектори и усилватели, и тухли, направени от олово.

Процесът за идентифициране на пробата ми бе изненадващо прост. Матюс, облечен само в бяла престилка и ръкавици, без никакво предпазно оборудване, постави лепенката в туба, която после вкара в дълъг около петдесет сантиметра алуминиев контейнер, съдържащ германиев кристал. Най-накрая подреди оловни тухли от всяка страна, за да закрие пробата от външна радиация.

За да се задейства процесът, бе нужна проста компютърна команда. Брояч, поставен върху цилиндъра, започна да отчита радиоактивността, за да ни съобщи кой е изотопът. Това бе доста странна гледка за мен, защото бях свикнала със сложни инструменти като сканиращи електронни микроскопи и газови хроматографи. Този детектор приличаше на безформена оловна къщичка, охлаждавана от течен азот, и не изглеждаше способен на интелигентна мисъл.

— Сега ще ви помоля само да подпишете този формуляр за веществени доказателства и ще ви оставя да работите на спокойствие — казах.

— Може да отнеме час-два. Трудно е да се каже — отговори той.

После доктор Матюс подписа формуляра и аз му оставих единия екземпляр.

— Ще мина да се видя с Луси и по-късно ще се отбия тук.

— Добре, ще ви изпратя, за да се уверя, че няма да имате никакви проблеми. Как е Луси? — запита той, след като преминахме през детекторите с лекота. — Намери ли време и за техническия университет?

— Миналата есен беше там на стаж — отговорих. — По роботика. Знаете ли, тя е тук отново. Поне за месец.

— Не знаех. Чудесно. И какво учи?

— Мисля, че ставаше дума за виртуална реалност.

Матюс изглеждаше озадачен.

— Струва ми се, че тя изкара този курс, докато учеше тук.

— Вероятно този е за по-напреднали.

— Сигурно — усмихна се той. — Искан ми се да имах по една като нея във всеки випуск.

Вероятно Луси бе единствената студентка в университета, изкарала курс по ядрена физика за развлечение. Излязох навън. Марино стоеше, облегал на колата, и пушеше.

— И какво сега? — запита той, все още много мрачен на вид.

— Мислех да изненадам Луси и да я заведа на обяд. Надявам се и ти да се присъединиш към нас.

— Ще се отбия до бензиностанцията, за да използвам обществения телефон — каза той. — Трябва да направя няколко обаждания.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Марино ме закара до Ротондата, брилянтно бяла на слънчевата светлина. Това бе любимата ми сграда от създадените от Томас Джеферсън. Тръгнах по старинните тухлени пътеки под вековните дървета, където федералните павилиони образуваха двете редици престижни общежития, познати като „Моравата“.

Да живееш тук, означаваше, че си бил награден за академични постижения, макар някои да го смятаха за съмнителна чест. Душовете и тоалетните се намираха в друга сграда отзад, а спартански мебелираните стаи не бяха особено комфортни. Все пак никога не бях чула Луси да се оплаква, защото тя наистина обичаше живота в университета.

В момента Луси живееше в западната част на „Моравата“, в павилион номер три, чиито коринтски колони от карарски мрамор бяха направени в Италия. Дървените капаци на стая 11 бяха спуснати, а сутрешният вестник лежеше на изтривалката. Изненадано си помислих, че Луси още не е станала. Почуках по вратата няколко пъти и чух някой да се раздвижва.

— Кой е? — обади се племенницата ми иззад вратата.

— Аз съм — отговорих.

Последва кратка пауза, после се чу изненадано:

— Лельо Кей?

— Няма ли да отвориш вратата?

Настроението ми се развали, защото по гласа на Луси не личеше да ми се радва.

— Изчакай една секунда. Идвам.

Вратата се отвори.

— Здравсти — каза Луси и ме въведе вътре.

— Надявам се, не съм те събудила — казах и ѝ подадох вестника.

— О, Т. С. получава това — отвърна тя.

Очевидно имаше предвид приятелката си, на която в действителност принадлежеше стаята.

— Тя забрави да отмени абонамента си, преди да замине за Германия. Аз никога не успявам да го прочета.

Влязох в апартамента, който не беше много по-различен от мястото, където бях посещавала племенницата си миналата година. Пространството беше малко, с легло и мивка вътре и претъпкани с книги шкафове. Дъсченият под не беше постлан, а по белите стени нямаше никакви картини с изключение на един плакат на Антъни Хопкинс. Техническите занимания на Луси бяха заели масите, бюрото и дори няколко стола. Другото оборудване — факса и нещо, което приличаше на робот — беше сложено направо на пода.

Бяха инсталирани допълнителни телефонни линии, свързани с модеми, които проблясваха със зелена светлина. Но не останах с впечатлението, че племенницата ми живее тук сама, защото на мивката имаше две четки за зъби и разтвор за контактни лещи, каквито тя не носеше. И двете страни на голямото легло бяха разхвърляни, а върху него лежеше куфар, който също ми бе непознат.

— Заповядай — каза Луси, като вдигна принтера от стола и го премести по-близо до огъня. — Съжалявам, че е такава лудница.

Луси беше облечена в яркооранжев пуловер с емблемата на университета и джинси. Косата ѝ беше мокра.

— Мога да затопля малко вода — добави тя разсеяно.

— Ако предлагаш чай, ще го приема с удоволствие — отвърнах.

Наблюдавах я внимателно, докато пълнеше чайника с вода и го включваше. Наблизо, върху нощното шкафче, лежах документите ѝ от ФБР, ключове за кола и пистолет. Забелязах папки и страници, изписани с бележки, и непознати дрехи, закачени в гардероба.

— Разкажи ми за Т. С. — казах. Луси отвори кутията с чая.

— Учи немски. Ще прекара следващите шест седмици в Мюнхен и затова каза, че мога да живея тук.

— Много любезно от нейна страна. Искаш ли да ти помогна да опаковаме нещата ѝ и да освободим място за твоите?

— Няма нужда да вършиш нищо тук. Погледнах към прозореца, защото чух, че идва някой.

— Още ли пиеш черен чай? — запита Луси.

Огънят пламтеше жизнерадостно, дървата пращяха, а аз не се изненадах, когато вратата се отвори и влезе една жена. Но не очаквах да видя Джанет, а и тя не бе предполагала, че ще ме види.

— Доктор Скарпета — каза тя изненадано и погледна към Луси.
— Чудесно е, че се отбихте да ни видите.

Джанет носеше принадлежностите си за баня, а над мократа си, дълга до раменете коса бе нахлупила бейзболна шапка. Облечена в анцуг и маратонки, тя имаше красив и здрав вид и също като Луси изглеждаше по-млада, вероятно защото отново се намираше в университета.

— Ела при нас — каза ѝ Луси и ми подаде чашата с чай.

— Ходихме да тичаме — усмихна ми се Джанет, която все още бе леко нервна в мое присъствие. — Съжалявам, че косата ми е в такъв вид. Е, какво ви води тук? — запита тя и си придърпа стол.

— Нуждая се от помощ за един случай — казах. — И вие ли посещавате онзи курс по виртуална реалност?

— Да — отговори Джанет. — Ние с Луси сме тук заедно. Както сигурно знаете, миналата година ме прехвърлиха в офиса във Вашингтон.

— Да, Луси ми спомена за това.

— Възложиха ми да работя върху интелигентни престъпления — продължи тя. — Най-вече свързаните с нарушения с ПИБ.

— Кое е? — попитах.

Луси отговори вместо нея:

— Проникване в информационни бази. Ние имаме единствената група в страната, чиито експерти могат да се справят с тези случаи.

— Значи Бюрото ви е изпратило тук на стаж заради групата — опитах се да разбера. — Но май не мога да разбера какво общо има виртуалната реалност с хакерите, проникващи в големи информационни бази — добавих.

Джанет замълча, свали кепето и среса косата си, загледана в огъня. Усещах, че се чувства неудобно, и се зачудих дали смущението ѝ се дължи на случилото се в Аспен по време на празниците. Племенницата ми се премести до огъня и седна с лице към мен.

— Не сме тук на стаж, лелю Кей — сериозно каза тя. — Така трябва да изглежда в очите на хората. Ще ти разкажа всичко, макар да не трябва да го правя, но вече е късно за повече лъжи.

— Няма нужда да ми казваш — прекъснах я. — Разбирам.

— Не — напрегнато ме изгледа тя. — Искам да разбереш какво става. Ще ти предам историята накратко. Миналата есен Областното

електроснабдяване започнало да си има проблеми с някакъв хакер, който започнал да прониква в компютърната им система. Правел го доста често — понякога по три-четири пъти на ден. Не постигнали успех в установяване на самоличността му, докато той не оставил следи в контролния дневник, след като изпечатал някаква информация за сметките на клиентите им.

Тогава ни се обадиха и ние успяхме да проследим натрапника до университета.

— Значи още не сте го хванали — казах.

— Не — отговори Джанет. — Разпитвахме студента, чиято идентификация бе използвана, но той със сигурност не е нашият човек. Имаме причини да сме убедени в това.

— Важното е — обади се Луси, — че оттогава на някои от студентите им бяха откраднати картите за самоличност, а хакерът се опита да проникне в ОЕ едновременно чрез компютъра на университета и един компютър в Питсбърг.

— Опитва се? — попитах.

— Всъщност напоследък е доста кротък и точно това затруднява работата ни — каза Джанет. — Преследваме го основно чрез университетския компютър.

— Точно така — намеси се Луси. — Не сме го откривали в компютъра на ОЕ от повече от седмица. Решихме, че е заради празниците.

— Защо някой въобще би се захванал с това? — запитах. — Имате ли някаква теория?

— Иска власт, дори и да няма полза от нея — простичко отвърна Джанет. — Може да е решил да изключва осветлението във Вирджиния и Каролина. Кой го знае?

— Все пак смятаме, че който и да е той, се намира в университета и успява да проникне чрез ИНТЕРНЕТ и още една мрежа, наречена „ТЕЛНЕТ“ — каза Луси и добави убедено: — Ще го пипнем.

— Имаш ли нещо против да попитам защо беше цялата тази тайнственост? — обърнах се към племенницата си. — Не можеше ли просто да ми съобщиш, че се занимаваш с някакъв случай, който не би трябвало да обсъждаш?

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Ти си член на факултета тук, лелю Кей.

Това беше вярно, но никога не би ми дошло наум. Макар да бях само лектор по патология и съдебна медицина, смятах, че Луси е права. Не я обвинявах, че не ми се е доверила и по друга причина. Тя искаше независимост, особено тук, където всички знаеха, че сме роднини.

Погледнах я.

— Заради това ли изчезна от Ричмънд толкова неочаквано?

— Повикаха ме.

— Аз — намеси се Джанет. — Пристигах от Аспен, но полетът ми закъсня. Луси ме взе от летището и дойдохме тук.

— Имаше ли нови опити за проникване по време на празниците?

— Няколко. Системата е под непрестанен надзор — отговори Луси. — Не сме сами в тази история. Просто ни възложиха работа под прикритие тук, за да можем да проведем разследване на място.

— Защо не ме изпратите до Ротондата — казах и се надигнах от стола. — Марино вече трябва да се е върнал.

Прегърнах Джанет. Косата ѝ ухаеше на лимон.

— Пази се и идвай на гости по-често — казах ѝ. — Аз наистина те смятам за член от семейството. А и определено вече е време някой да ми помага в грижите за тази дама — усмихнах се и прегърнах и Луси.

Слънчевият ден бе достатъчно топъл, за да излезеш само по пуловер. Искаше ми се да можех да остана по-дълго. Луси вървеше забързано по време на кратката ни разходка и усетих, че няма голямо желание да я виждат с мен.

— Също като в старите дни — казах весело, за да прикрия обидата си.

— Какво имаш предвид? — запита тя.

— Нежеланието ти да те видят с мен.

— Не е вярно. Преди се гордеех с това.

— Но вече не — казах иронично.

— Може пък да искам ти да се гордееш, че те виждат с мен — отвърна тя. — А не винаги да е обратното. Това имах предвид.

— Гордея се с теб и винаги съм се гордяла, дори когато беше нагло хлапе, което понякога ми се искаше да заключа в мазето.

— Струва ми се, че това се нарича „тормоз на деца“.

— Не, всеки съд би гласувал за „тормоз над леля“ в твоя случай. Повярвай ми. Радвам се, че вие с Джанет се разбирате толкова добре. Чудесно е, че тя се върна от Аспен и пак сте заедно.

Племенницата ми спря и ме погледна, мръщейки се от слънцето.

— Благодаря ти за това, което ѝ каза. Особено сега това е от голямо значение за нея.

— Казах истината, това е всичко. Може някой ден и семейството ѝ най-после да я разбере.

Наближихме колата на Марино. Той седеше вътре и както обикновено, пушеше. Луси застана до вратата му.

— Здравсти, Пит — поздрави тя. — Трябва да си измиеш возилото.

— Няма нужда — измърмори той, хвърли цигарата и излезе от колата.

Огледа се наоколо внимателно. Гледката, която представляваше Марино, вдигащ панталона си и инспектиращ колата, беше страхотна. Ние с Луси не можахме да се сдържим и се разсмяхме. Марино се опита да остане сериозен, но всъщност тайничко се радваше, когато го закачахме. Посмяхме се още малко, после Луси си тръгна в момента, когато последен модел златист „Лексъс“ със затъмнени стъкла мина покрай нас. Същият, който видяхме на пътя по-рано, но шофьорът бе скрит от силния блясък.

— Това започва да ми действа на нервите — каза Марино и проследи колата с поглед.

— Май няма да е лошо да му провериш регистрационния номер — предложих.

— Вече го направих.

Марино запали двигателя и потегли на заден ход.

— ОПС не работи.

ОПС беше компютърът на Отдела за превозни средства. Изглежда, доста често се разваляше. Отправихме се отново към ядрения реактор, а когато стигнахме дотам, Марино отново отказа да влезе вътре. Оставих го на паркинга и този път младежът в контролната стая ми съобщи, че мога да вляза без придружител.

— Докторът е долу в мазето — каза той, без да сваля поглед от компютърния екран.

Намерих Матюс долу, седнал пред компютъра, загледан в черно-бялата мъглявина.

— О, здрасти — каза той, когато осъзна, че съм до него.

— Изглежда, си имал късмет — казах. — Макар да не съм много сигурна какво точно виждам. Май дойдох прекалено рано.

— Не, не, въобще не си подранила. Тези вертикални линии показват енергиите на установените гама-лъчи. Една линия отговаря на една енергия. Но повечето линии, които виждаш, са от околната радиация — посочи той към екрана.

— Нали разбираш, дори оловните тухли не могат да я ограничат напълно.

Седнах до него.

— Просто се опитвам да ти покажа, че пробата, която донесе, не излъчва гама-лъчи с висока енергия, когато се разлага. Ако погледнеш към този енергиен спектър, изглежда, че характеристиките на гама-лъчите са за уран 235. — Той почука по стъклото.

— Добре — казах. — Какво означава това?

— Добър материал — отговори той и ме погледна.

— Като използвания в ядрените реактори.

— Точно така. Ние го използваме за производство на горивни прътове и сачми. Но както вероятно знаеш, само 0,3 процента от урана е 235. Останалият е необогатен.

— Да. Останалият е 238 — потвърдих.

— Е, това е, което имаме тук.

— Ако той не излъчва гама-лъчи с висока енергия, как можеш да определиш това по енергийния спектър? — запитах.

— Германиевият кристал установи уран 235. А тъй като процентът му е много нисък, това показва, че пробата, с която работим, трябва да е необогатен уран.

— Значи не може да е преработено от реактор гориво — замислих се на глас.

— Не може — потвърди той. — В пробата ти няма разделен материал. Няма стронций, йодин, барий. Тях щеше да ги видиш още при теста със СЕМ.

— Не се появиха такива изотопи — съгласих се. — Само уран и други незначителни елементи, каквито можеш да очакваш по калта, донесена от нечии подметки.

Погледнах върховете и долините на екрана, които приличаха на ужасяваща кардиограма. Матюс си водеше някакви бележки.

— Ще искаш ли разпечатка от това? — запита той.

— Да, моля. За какво се използва необогатеният уран?

— Като цяло е безполезен — отговори той и натисна няколко клавиша.

— Ако не е от ядрена електроцентрала, откъде тогава се е появил?

— Най-вероятно от някакво място, където разделят изотопи.

— Например Оук Ридж, Тенеси — предположих.

— Те вече не се занимават с това. Но го правеха в продължение на години и сигурно имат складове с ураниев метал. Освен тях има и заводи в Портсмут, Охайо и Падука, Кентъки.

— Доктор Матюс — казах, — по всичко изглежда, че някой, който е имал ураниев метал по подметките си, го е вкарал в колата. Можеш ли да ми дадеш логично обяснение как или защо може да е станало това?

— Не — изгледа ме той озадачено. — Не мога.

Помислих си за назъбените и кълбовидни форми, които електронният микроскоп бе разкрил, и опитах отново:

— Защо някой би разтопявал уран двеста тридесет и осем? Защо биха го оформяли машинно?

Докторът продължаваше да ме гледа объркано.

— Използва ли се въобще за нещо? — попитах.

— Едрата промишленост не използва ураниев метал — отговори той. — Дори не и при ядрените електроцентрали, защото в тях горивните прътове или сачми са ураниев окис.

— Значи по-правилно е да запитам, за какво на теория би могъл да се използва ураниевият метал — уточних.

— По едно време в Министерството на отбраната се чудеха дали да не го използват за нанасяне на метално покритие върху танковете. Предполагаха, че от него могат да се правят и куршуми или разни видове снаряди. Чакай да си помисля. Май единственото друго нещо, за което става, е за предпазване на радиоактивен материал.

— Какъв вид радиоактивен материал? — запитах и усетих как адреналинът ми се покачва. — Например устройства за отработено гориво?

— Това щеше да е идеята, ако знаехме как да се отървем от ядрените отпадъци — отвърна той. — Нали разбираш, ако можехме да ги заровим на триста метра под планина Юка в Невада, тогава уран 238 щеше да се използва за уплътняване на транспортните контейнери.

— С други думи — казах, — ако отработеното гориво от някоя ядрена електроцентрала трябва да се премести, то ще трябва да се постави в нещо, а необогатеният уран е по-добра защита от оловото.

Той потвърди, че точно това е имал предвид, и ми върна пробата, защото тя представляваше улика, която щеше да се озове в съда някой ден. Нямах начин да я оставя тук, макар да знаех как ще се чувства Марино, когато я върна в багажника му. Намерих го във вратата, със слънчеви очила на носа.

— Сега какво? — запита той.

— Отвори багажника.

Той се протегна, дръпна ръчката и каза:

— Предупреждавам те още отсега, че това нещо няма да влезе в стаята за вещественни доказателства в моя участък. Никой няма да ти сътрудничи дори ако ги помоля за това.

— Трябва да се складира някъде — казах простиичко. — Тук има дванайсет бири.

— За да не ми се налага после да спирам някъде.

— В някой от близките дни ще се набуташ в солидни неприятности — казах и затворих багажника на полицейската кола.

— Защо не прибереш урана в твоята служба? — запита той заядливо.

— Няма проблем — отговорих. — Ще го направя.

— Е, какво стана?

Разказах му накратко, като му спестих научните подробности.

— Значи искаш да кажеш, че някой е вкарал ядрени отпадъци в мерцедеса ти? — попита озадачено той.

— Така изглежда. Трябва да се отбием отново до стаята на Луси. Искам да поговоря с нея.

— Защо? Тя какво общо има с това?

— Не знам дали въобще има нещо общо, но на мен ми дойде страхотна идея.

— Ужасявам се от страхотните ти идеи.

Джанет ме изгледа разтревожено, когато отново ме видя пред вратата, при това този път с Марино.

— Всичко наред ли е? — запита тя и ни направи път.

— Мисля, че се нуждаем от помощта ви — казах. — По-скоро ние двамата се нуждаем от помощта ви.

Луси седеше на леглото, с портативен компютър на коленете. Тя погледна към Марино.

— Давай. Но да знаеш, че взимаме пари за консултация.

Марино седна до огъня, а аз се настаних на стола до него.

— Този човек, който е проникнал в компютъра на ОЕ — започнах. — Знаете ли дали е проникнал и в нещо друго освен сметките на клиентите?

— Не може да се каже, че знаем всичко — отговори Луси. — Но за сметките сме сигурни, а информацията за клиентите е обща.

— Това пък какво означава? — попита Марино.

— Означава, че информацията за клиентите включва адреси, телефони, специално обслужване, разход на енергия, а някои клиенти участват в акционерна програма...

— Да поговорим за акционерната програма — прекъснах я. — Аз също участвам в нея. Част от месечния ми чек купува акции в ОЕ. Следователно компанията има някаква финансова информация за мен, включително банковата ми сметка и номера на социалната осигуровка.

Спрях за момент и се замислих, после запитах:

— Възможно ли е подобни неща да са важни за този хакер?

— Теоретически е възможно — отговори Луси. — Не забравяй, че огромна информационна база, като тази на ОЕ, не е разположена само на едно място. Те имат и други системи с входове, водещи към тях, което вероятно обяснява и интереса на хакера към компютъра в Питсбърг.

— Може на теб и да ти обяснява нещо — намеси се Марино, който винаги се дразнеше от компютърната терминология на Луси, — но аз нищичко не загревам.

— Ако си представиш входовете като големи коридори по една карта — например шосе 1–95 — обясни тя търпеливо, — тогава, ако отидеш от единия до другия, теоретически можеш да започнеш да

обикаляш из цялата мрежа. Можеш да влезеш навсякъде, където си пожелаеш.

— Например къде? — запита той. — Дай ми пример, който да мога да разбера.

Луси остави компютъра в скута си и сви рамене.

— Ако аз проникна в компютъра в Питсбърг, следващата ми спирка ще бъде „АТ&Т“^[1].

— Този компютър е вход към телефонната система, така ли? — запитах.

— Един от входовете. Ние с Джанет заподозряхме точно това, че хакерът се опитва да намери начини да краде електричество и телефонно време.

— Разбира се, в момента това е само теория — намеси се Джанет. — Засега не разполагаме с нищо определено, което да ни покаже какви са мотивите на хакера. Но от гледна точка на ФБР, тези прониквания са противозаконни. Това е важното.

— Знаете ли в кои досиета на клиенти на ОЕ е проникнал вашият човек? — попитах.

— Знаем, че има достъп до всички клиенти — отговори Луси. — Става дума за милиони. Що се отнася до личните досиета, които знаем, че са били преглеждани по-подробно, те са само няколко. Имаме ги.

— Чудя се дали мога да ги видя — казах.

Луси и Джанет се замислиха.

— Защо? — запита Марино, вторачен в мен. — Накъде биеш, док?

— Имам предвид, че уранът захранва ядрени електростанции, а ОЕ има две ядрени електростанции във Вирджиния и една в Делауеър. Някой е проникнал в компютъра им. Тед Едингс е звънял в офиса им и е задавал въпроси за радиоактивност. В домашния му компютър има различни файлове за Северна Корея и подозрения, че корейците се опитвали да произведат оръжеен плутоний в ядрен реактор.

— А веднага щом започнахме да се вглеждаме в нещата в Сандбридж, и някой нахълта в двора — добави Луси.

— След това ни разрязаха гумите, а детектив Роше започна да те заплашва. После Дани Уебстър пристигна в Ричмънд и го убиха, а очевидно убиецът е внесъл уран в колата ти.

Тя ме погледна загрижено.

— Каж ми какво искаш да видиш.

Не исках пълен списък на клиентите, защото това означаваше цяла Вирджиния, включително и моята служба, а и самата аз. Интересувах се от всички подробни досиета със сметки, в които беше влизано. Това, което ми показаха, беше любопитно, но кратко. От петте имена не познавах само едно.

— Някой знае ли кой е Джошуа Хайс? Има пощенска кутия в Съфолк — запитах.

— Това, което сме научили досега — каза Джанет, — е че е фермер.

— Добре — продължих, — виждам и Брет Уест, който е някакъв началник в ОЕ. Не мога да си спомня титлата му — казах и погледнах разпечатката.

— Изпълнителен вицепрезидент по производството — отговори Джанет.

— Живее в един от онези тухлени замъци, близо до твоята къща, док — обади се Марино. — В „Уиндзор Фармс“.

— Живял е. Ако погледнеш адреса, където му изпращат сметките, ще видиш, че е променен миналия октомври. Изглежда, се е преместил в Уилиямсбърг.

Имаше още двама директори в ОЕ, чиито досиета бяха преглеждани подробно от човека, проникнал незаконно в компютъра. Единият беше генералният директор, другият — президентът. Но това, което наистина ме уплаши, бе самоличността на петата жертва на електрониката.

— Капитан Грийн — промърморих и се вторачих объркано в Марино.

Той ме изгледа изненадано.

— Нямам представа за кого говориш.

— Радвахме се на компанията му в дока, докато вадехме трупа на Едингс от водата — казах. — Той е от следствената служба на военноморските сили.

— Разбирам — отвърна Марино с помрачняло лице. Случаят с компютърното пиратство, върху който работеха Луси и Джанет, се промени неочаквано.

— Вероятно не е изненадващо, че хакерът се интересува от ръководните личности на компанията, в която е проникнал, но не

виждам какво общо има това със ССВС — каза Джанет.

— Не съм убедена, че въобще имам желание да науча това — казах. — Но ако това, което Луси каза за входовете, е вярно, тогава е възможно последната спирка на хакера да са телефонните досиета на определени хора.

— Защо? — запита Марино.

— За да провери на кого са се обаждали — отговорих.

— От такъв вид информация би се заинтересувал един репортер.

Станах от стола и се заразхождах, обзета от страх. Помислих си за отровения Едингс, за зловещия „Блек Талън“ и урана. Спомних си, че фермата на Джоуъл Хенд се намира някъде в Тайдуотър.

— Онзи човек — Дуейн Шапиро, на когото е била намерената в дома на Едингс библия — обърнах се към Марино. — Смята се, че той е убит при кражбата на колата му. Имаме ли допълнителна информация по случая?

— В момента не.

— Смъртта на Дани можеше да бъде отписана по същия начин.

— Естествено. Особено като се има предвид каква е колата. Или пък, ако е било професионален удар, може убиецът да не е знаел, че доктор Скарпета е жена — каза Джанет.

— Може да е бил прекалено самоуверен и да е знаел само каква кола шофирате.

Спрях пред огъня, а тя продължи мисълта си:

— Или пък убиецът не е осъзнал, че не сте вие, а Дани, докато не е станало прекалено късно. А тогава вече му се е наложило да се справи с Дани.

— Защо да убиват мен? — запитах. — Какъв мотив могат да имат?

Луси беше тази, която отговори:

— Очевидно е. Смятат, че знаеш нещо.

— Те?

— Възможно е да са „Новите ционисти“. А причината да е същата, поради която убиха и Тед Едингс. Мислели са, че е знаел нещо и ще го съобщи на света.

Погледнах към племенницата си и Джанет и тревогата ми още повече се усили.

— За бога — казах развълнувано. — Не се занимавайте повече с това, докато не поговорите с Бентън или някой друг. По дяволите! Не искам да си помислят, че и вие знаете нещо.

Знаех си обаче, че поне Луси няма да ме послуша. В момента, когато затворех вратата, щеше да се захване с компютъра с подновен ентузиазъм.

— Джанет?

Приковах поглед в очите на единствената си надежда за безопасността им.

— Твърде вероятно е вашият хакер да е свързан с убийствата.

— Разбирам, доктор Скарпета — отвърна тя.

Ние с Марино напуснахме университета и забелязахме златистия „Лексът“, който вече бяхме видели на два пъти по пътя си от Ричмънд насам. Марино караше, без да сваля поглед от огледалата. Потеше се и се ядосваше, защото компютърът на ОПС още не работеше, и от регистрационния номер, който бе съобщил, още нямаше резултати. Шофьорът зад нас беше бял и млад. Носеше тъмни очила и бейзболна шапка.

— Не му пука дали ще разбереш кой е — казах. — Ако се притесняваше, нямаше да е толкова нагъл. Това е просто още един опит за сплашване.

— Да бе. Сега ще видим кой кого ще уплаши — закани се Марино и намали.

Загледа се в огледалото за обратно виждане, намали още повече и колата се приближи. Внезапно Марино натисна спирачката. Не знаех кой бе по-шокиран — онзи, който ни следеше, или аз. Спирачките на златистия „Лексът“ изскърцаха, клаксонът му изсвири пронизително, а колата удари задницата на форда на Марино.

— Ох — каза той. — Май някой току-що удари полицаи. Марино излезе от колата и разкопча кобура си.

Вторах се в него невярващо. Измъкнах пистолета си и го пъхнах в джоба на палтото. Реших да изляза от колата, защото нямаше представа какво можеше да стане. Марино застана до вратата на шофьора, като наблюдаваше движението по шосето и говореше по радиостанцията.

— Дръж ръцете си така, че да мога да ги виждам непрекъснато — нареди той с висок, авторитетен глас. — Сега ми дай шофьорската

си книжка. Бавно.

Заставах от другата страна на колата. Видях кой е нахалникът, преди Марино да разгледа документите и снимката му.

— Добре, детектив Роше — каза Марино, надвиквайки шума от движението. — Странно е, че налетяхме на вас. Или по-скоро е обратното — допълни той строго. — Излез от колата. Веднага. Имаш ли оръжие?

— Между седалките е. Вижда се ясно — отговори Роше спокойно.

После бавно излезе от колата. Беше висок и слаб, облечен в анцуг, дънково яке и ботуши. Носеше голям водолазки часовник. Марино го завъртя и му нареди отново да държи ръцете си пред погледа му. Стоях и ги наблюдавах, а Роше бе фокусирал върху мен тъмните си очила, с изкривена усмивка на лицето.

— Е, я ми кажи, детектив Роше — започна Марино, — за кого шпионираш днес? Възможно ли е да си говорил по телефона с капитан Грийн? Сигурно си му разказал къде ходихме днес и какво правихме, да не говорим за това колко ни уплаши, когато те забелязахме да ни следиш, а? Или си толкова очебиен само защото си тъпо копеле?

Роше не отговори, само го изгледа ледено.

— И с Дани ли постъпи по същия начин? Обадил си се в сервиза, представил си се за доктор Скарпета и си поискал да научиш нещо за колата си. После си предал информацията нататък по линията, но за твое съжаление докторката не шофираше колата си онази нощ. А сега на хлапето му липсва половината глава, защото някой тъп наемник не е знаел, че доктор Скарпета е жена или пък е объркал Дани с главния съдебен лекар.

— Не можеш да докажеш нищо — каза Роше с подигравателна усмивка.

— Ще видим какво може да се докаже, когато се снабдя с телефонните ти сметки — отвърна Марино и се премести по-близо до Роше, така че големият му корем почти докосваше детектива. — А когато открия нещо, ти ще започнеш да се притесняваш за нещо повече, отколкото за шофьорско нарушение. Ще закова хубавия ти задник най-малко за съучастие в убийство. Това ще ти донесе около петдесет годинки. А междувременно — посочи Марино с дебелия си пръст към лицето му — по-разумно ще е да не ми се мяркаш наоколо.

Не ти препоръчвам да се доближаваш и до доктор Скарпета. Не си я виждал, когато е ядосана.

Марино взе радиото си и повтори заповедта да изпратят полицаи на мястото. Още докато говореше, на шосето се появи полицейска кола. Тя спря зад нас и униформена полицайка от Ричмънд излезе от нея. Тръгна към нас бързо, а ръката ѝ дискретно покриваше пистолета ѝ.

— Добър ден, капитане — поздрави тя и нагласи звука на радиото си. — Какъв е проблемът?

— Е, сержант Шрьодер, изглежда, този човек ме следеше през по-голямата част от деня — отговори Марино. — За съжаление бях принуден да натисна спирачката, защото едно бяло кученце тичаше пред колата ми, а този ме удари отзад.

— Онова същото бяло куче ли беше? — запита сержантът без следа от усмивка.

— Да, изглеждаше съвсем като онова, с което си имахме проблеми преди.

Те продължиха с най-старата полицейска шега. Винаги, когато ставаше дума за подобни катастрофи, неизбежно виновникът за тях беше бялото куче. То тичаше пред колите, после изчезваше безследно и накрая се появяваше пред следващия слаб шофьор.

— Има поне един пистолет в колата — добави Марино с най-сериозния си полицейски тон. — Искам да бъде претърсен подробно, преди да го вкараме вътре.

— Добре, господине, разкратете се и разперете ръцете си — нареди Шрьодер.

— Аз съм ченге — рязко отвърна Роше.

— Да, господине, значи знаете какво правя — спокойно отговори тя.

Полицайката го опипа и откри кобур, закачен на глезена на левия му крак.

— О, това не е приятно — каза Марино.

— Господине — обади се сержантката с по-висок глас, когато цивилна кола спря до нас, — ще ви помоля да извадите пистолета от кобура и да го оставите в колата.

От цивилната кола излезе заместник-шериф, издокаран в официална униформа. Не изглеждаше особено доволен от

повикването, но това бе задължителна процедура, когато някой капитан участваше в инцидент, независимо колко дребен бе той. Полицаят се загледа мълчаливо в Роше, който извади колта калибър 38 от черния найлонов кобур, заключи го в колата си и после, зачервен от ярост, седна в патрулната кола. Сержантката и заместник-шерифът разпитаха него и Марино, докато аз чаках в ударения форд.

— Сега какво ще стане? — запитах, когато Марино се върна.

— Ще го обвинят, че не е спазвал дистанция, и ще го освободят, връчвайки му официална призовка — отговори Марино доволно и закопча колана си.

— Това ли е всичко?

— Да. Освен съда. Хубавата новина е, че му скапах деня. Похубавата е, че сега имаме какво да разследваме. Дори евентуално можем да успеем да изпратим хубавия му задник в Мекленбърг, където ще има доста приятелчета, какъвто е сладък.

— Знаеше ли, че е той, преди да ни удари? — попитах.

— Не, нямах представа.

Включихме се в движението.

— Какво каза, когато го разпитваха?

— Каквото се очакваше — че съм спрял неочаквано.

— То така си беше.

— Да, и по закон имам право.

— А за следенето? Даде ли някакви обяснения?

— Каза, че цял ден обикалял да върши работа и да разглежда забележителности. Нямам идея за какво говорим.

— Ясно. Щом отиваш по работа, задължително трябва да носиш поне два пистолета.

— Можеш ли да ми кажеш, как, по дяволите, той си е позволил да купи подобна кола? — погледна ме Марино. — Вероятно изкарва половината от моята заплата, а този „Лексус“ е около петдесет бона.

— Колтът, който носеше, също не е евтин — отвърнах. — Получава пари отнякъде.

— Доносниците винаги получават.

— Само за такъв ли го смяташ?

— Да, най-вече. Мисля, че върши мръсната работа на Грийн.

Внезапно радиото ни прекъсна с висок сигнал за тревога. Новините надминаваха всичко, от което се бяхме страхували.

— На вниманието на всички полицаи. Току-що получихме телекс от щатската полиция, който дава следната информация — събщи диспечерът. — Ядрената електроцентрала в Олд Пойнт е била завзета от терористи. Водена е престрелка и има смъртни случаи.

Шокът бе толкова силен, че не можех да проговоря. Радиото продължи:

— Шефът на полицията нареди отделът да се заеме с аварийен план А. До ново нареждане всички дежурни полицаи да останат по местата си. Следват нови заповеди. Всички началници на отдели да се явят веднага в полицейската академия.

— Не, по дяволите — изруга Марино и натисна педала за газта до пода. — Отиваме в офиса ти.

[1] Най-голямата комуникационна компания в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Нападението над ядрената електроцентрала в Олд Пойнт бе извършено светкавично и ужасяващо. Заслушахме се в новините невярващо, докато Марино фучеше бясно из града. Не издадохме и звук, докато един почти истеричен репортер, изпратен на местопрестъплението, бърбореше с глас, няколко октави по-висок от обикновеното.

— Ядрената електроцентрала в Олд Пойнт е завзета от терористи — повтори той. — Това е станало преди около четиридесет и пет минути. От автобус скочили най-малко двайсет човека, представящи се за служители на ОЕ, и нападнали главната административна сграда. Смята се, че поне трима цивилни са мъртви.

Гласът на репортера трепереше. Чуваше се звук от хеликоптери над главата му.

— Виждам полицейски коли и пожарни навсякъде, но не могат да се доближат. О, Господи, това е ужасно...

Марино паркира на улицата до службата ми. Известно време не помръднахме, заслушани в същата информация за пореден път. Не изглеждаше реална, защото тук, в Ричмънд, само на около сто километра от Олд Пойнт, денят беше чудесен. Движението беше нормално. Хората вървяха из улиците, сякаш нищо не се бе случило. Седях вторачена пред себе си, без да мога да фокусирам погледа си. Мислите ми препускаха, планирайки нещата, които трябваше да свърша.

— Хайде, док — каза Марино и изключи двигателя. — Да влезем вътре. Трябва да използвам телефона и да хвана някой от лейтенантите. Трябва да задвижа нещата, в случай че осветлението в Ричмънд изгасне или стане нещо по-лошо.

Аз също трябваше да задвижа нещата. Събрах персонала в залата за конференции и обявих тревога за извънредни обстоятелства в целия щат.

— Всеки район трябва да е готов да изпълни своята част от плана за бедствия — съобщих на присъстващите. — Ядрена катастрофа може да засегне всички райони. Очевидно Тайдуотър е най-заплашен и най-слабо покрит. Доктор Филдинг — обърнах се към заместника си, — искам вие да отговорите за Тайдуотър. Вие ще сте действащият главен лекар, когато аз не мога да присъствам там.

— Ще направя най-доброто, което мога — смело отговори той, макар че никой нормален човек не би желал задачата, която му поставих.

— Не знам къде ще се наложи да бъда през цялото време — казах на разтревожените лица около себе си. — Работата тук ще си продължи както обикновено, но искам всички трупове да бъдат докарвани тук. Имам предвид всички трупове от Олд Пойнт, като започнем с жертвите на стрелбата.

— Ами другите случаи от Тайдуотър? — запита Филдинг.

— Другите случаи ще се работят както винаги. Разбрах, че имаме нов техник по аутопсиите, който ще запълни мястото, докато намерим постоянен.

— Възможно ли е някои от труповете, които искате тук, да са заразени? — запита администраторът, който винаги се тревожеше прекалено.

— Засега говорим само за жертви от престрелка.

— И не могат да са заразени.

— Не.

— Ами по-късно? — продължи той.

— Лекото, заразяване не е проблем — отговорих. — Просто измиваме телата и изхвърляме сапунената вода и дрехите. Друг въпрос е острото излагане на радиация, особено ако труповете са лошо изгорели и по тях има изгорели частици, както беше в Чернобил. Те ще трябва да се приберат в специален хладилен камион, а всички, които работят с тях, ще носят подплатени с олово костюми.

— Ще ги кремираме ли?

— Да, така бих препоръчала. Точно затова трябва да дойдат тук, в Ричмънд. Можем да използваме крематориума на анатомичния отдел. Марино показва глава в залата за съвещания.

— Док? — повика ме той.

Станах и излязох в коридора.

— Бентън ни иска веднага в Куантико.

— Не може веднага — отговорих.

Погледнах към залата. През вратата видях, че Филдинг обяснява нещо, а един от другите лекари изглеждаше ужасно притеснен и нещастен.

— Имаш ли чанта с необходимите принадлежности тук? — продължи Марино, който знаеше, че винаги държа в службата си чанта с багаж.

— Наистина ли е необходимо? — запитах.

— Щях да ти кажа, ако не беше.

— Дай ми петнайсет минути да приключа събранието.

Поуспокоих тревогата и страховете, доколкото можех, и съобщих на колегите си, че ще отсъствам, защото току-що са ме призовали в Куантико. Казах им, че винаги, когато пожелаят, могат да се свържат с мен, защото нося пейджъра си.

После се качих с Марино в моята кола, защото той вече бе дал неговата в сервиза, за да оправят удареното от Роше. Забързахме по шосе 95. Радиото работеше, но бяхме чули историята толкова пъти, че я знаехме не по-зле от репортерите.

През изминалите два часа никой в Олд Пойнт не бе умрял. Поне не се знаеше за смъртен случай, а терористите бяха пуснали дузини хора да си отидат. Щастливците получили разрешение да се оттеглят по двама-трима, а медицинският персонал, щатската полиция и ФБР ги поели за прегледи и разпити.

Пристигнахме в Куантико към пет. Морски пехотинци, облечени в камуфлажни униформи, се опитваха да изпреварят бързото приближаване на нощта. Седяха плътно притиснати в камионите, закрити от торби с пясък. Минахме покрай една група, застанала до пътя, и сърцето ми се сви при вида на младите им лица. Взех завоя и внезапно високите тухлени сгради се издигнаха над дърветата. Комплексът не приличаше на военен. Човек можеше да го помисли дори за университет, ако не бяха покритите с антени покриви. Пътят към него спираше пред входа, където бяха поставени шипове, за да спират шофьори, поели по погрешен път.

Въоръжен пазач излезе от будката, усмихна се, защото ни позна, и ни пушна да влезем. Спряхме на големия паркинг срещу най-високата сграда, наречена „Джеферсън“, която изпълняваше ролята на център на

академията. Вътре се намираха пощата, закритото стрелбище, трапезарията, а на горните етажи се помещаваха общежитията, включително и обезопасените апартаменти за свидетели под закрила и шпиони.

Млади агенти в които и тъмносино почистваха оръжията си в оръжейната. Изпитах чувството, че цял живот съм усещала миризмата на препаратите за чистене на оръжия, и можех да чуя компресирания въздух, свистящ през цевите и другите части, винаги, когато пожелаех. Животът ми бе тясно свързан с това място. Едва ли имаше и един ъгъл, който да не извиква емоциите ми, защото тук бях обичала и бях идвала заради най-ужасните си случаи. Бях преподавала в класните стаи и без да искам, им бях дала и племенницата си.

— Бог знае в какво се набутваме — каза Марино, когато се качихме в асансьора.

— Ще караме по-спокойно, стъпка по стъпка — отвърнах.

Младите агенти изчезнаха зад затворените стоманени врати. Марино натисна копчето за долното ниво, което в минали години бе бомбеното укрытие на Хувър. Отделът по профилиране, както все още го наричаха, се намиреше на двайсет метра под земята, без прозорци или друго облекчение от ужасите, с които работеха. Честно казано, никога не бях успявала да разбера как Уесли понася това година след година, а когато ми се налагаше да стоя тук повече от един ден, направо се побърквах. Исках да се разхождам или да шофирам, да избягам надалеч.

— По-спокойно? — повтори Марино, когато асансьорът спря. — Стъпка по стъпка? Нито стъпка, нито километър могат да ни помогнат. Вече сме закъснели. Започваме да сглобяваме мозайката, след като играта вече е свършила.

— Още не е свършила — казах.

Минахме покрай секретарката и тръгнахме по коридора към кабинета на шефа на отдела.

— Да бе, поне можем да се надяваме всичко да не приключи с гръм. Мамка му! Само да се бяхме усетили по-рано.

Марино вървеше бързо и ядосано.

— Не можех да знаем. Нямахме как.

— Мисля си, че трябваше да се усетим по-рано. Например още в Сандбридж, когато ти получи онова странно телефонно обаждане и

всичко друго.

— О, за бога — казах раздразнено. — Как един телефонен разговор може да ни подсказе, че терористи възнамеряват да завземат ядрена електроцентрала?

Секретарката на Уесли беше нова. Не можех да си спомня името й.

— Добър ден — поздравих я. — Вътре ли е той?

— Мога ли да му съобщя кои сте? — усмихнато запита тя.

Казахме й и търпеливо я изчакахме да му звънне. Не говориха дълго.

Тя погледна към нас и каза:

— Можете да влезете.

Уесли седеше зад бюрото си. Изправи се, когато влязохме. Както винаги, изглеждаше преуморен и сериозен в сив костюм и вратовръзка в черно и сиво.

— Можем да седнем в залата за съвещания — каза той.

— Защо? — запита Марино и се настани на единия стол. — И други хора ли ще идват?

— Да — отговори Уесли.

Стоях на мястото си търпеливо. Не исках да го гледам в очите по-дълго, отколкото налагаше учтивостта.

— Добре — премисли той. — Можем да останем тук. Почакайте — добави Уесли и отиде до вратата. — Емили, можеш ли да намериш още един стол?

Настанихме се, а секретарката донесе стола. Очевидно Уесли изпитваше затруднение да взема решения, без да се откъсва от мислите си. Знаех добре какъв става, когато е претрупан и изнервен.

— Знаете какво е положението — започна той.

— Знаем това, което всички знаят — отговорих. — Чухме новините по радиото поне сто пъти.

— Затова хайде да започнем от самото начало — предложи Марино.

— ОЕ има областен офис в Съфолк — започна Уесли. — Поне двайсет пуши са тръгнали оттам днес следобед с автобус, уж за да поправят някаква повреда в контролната зала в електроцентралата в Олд Пойнт. Мъже, бели, трийсет до четиридесетгодишни.

Представили се за служители, като очевидно не са били такива. Успели да проникнат в главната сграда, където се намира контролната зала.

— Били са въоръжени — казах.

— Да. Когато дошло време да минат през рентгена и другите оръжейни детектори в сградата, извадили полуавтоматични оръжия. Както знаете, има убити. Според нас са загинали най-малко трима служители на ОЕ, включително и един ядрен физик, който случайно решил да се отбие там днес и се оказал във фойето в неподходящ момент.

— Какви са исканията им? — запитах и се зачудих колко знаеше Уесли и откога. — Съобщиха ли какво искат?

Той ме погледна в очите.

— Това е, което най-много ни притеснява. Не знаем какво искат.

— Но пускат хората да си ходят — намеси се Марино.

— Знам. И това също ме тревожи — отвърна Уесли. — По принцип терористите не действат така.

Телефонът звънна и Уесли вдигна слушалката.

— Да — каза той. — Добре. Пусни го да влезе.

Генерал-майор Линуд Сешънс, облечен в униформата на военноморските сили, влезе в стаята и се ръкува с всеки от нас. Беше чернокож, най-много на четиридесет и пет, и доста хубав. Не свали самото си, дори не разкопча и едно копче, а седна официално и постави дипломатическо куфарче до себе си.

— Благодаря ви, че дойдохте, генерале — каза Уесли.

— Искане ми се да бях тук по по-весел повод — отвърна генералът и извади папка и бележник.

— Всички го искаме — потвърди Уесли. — Това са капитан Пит Марино от Ричмънд и доктор Кей Скарпета, главният съдебен лекар на Вирджиния — представи ни той и задържа погледа си върху мен. — Те работят с нас. Доктор Скарпета всъщност е съдебният лекар в случаите, които според нас са свързани със случилото се днес.

Генерал Сешънс кимна, без да проговори. Уесли се обърна към нас с Марино:

— Ще ви кажа какво още знаем. Имаме причина да смятаме, че корабите в затворения док се продават на страни, които не би трябвало да ги притежават. Това включва Иран, Ирак, Либия, Северна Корея, Алжир.

— Какъв вид кораби? — запита Марино.

— Най-вече подводници. Също така подозираме, че този док купува кораби от страни като Русия и ги препродава.

— Защо никой не ни е казал нищо досега? — попитах. Уесли се поколеба за момент, после отговори:

— Нямахме доказателства.

— Тед Едингс се е гмуркал там преди смъртта си. Беше близо до една от подводниците.

Никой не проговори. После генералът каза:

— Той е бил репортер. Смяташе се, че може да е търсил реликви от Гражданската война.

— А какво е правил Дани?

Премерих думите си внимателно, защото бях ужасно ядосана.

— Изследвал е исторически тунел в Ричмънд, така ли?

— Трудно е да се каже с какво се е занимавал Дани Уебстър — отговори той. — Доколкото знам, полицаите от Чесапийк са намерили в багажника на колата му щик, който съвпада със следите, оставени по разрязаните ви гуми.

Загледах се в него за доста време.

— Не знам откъде черпите информацията си, но ако това, което казвате, е вярно, предполагам, че детектив Роше е предал тази улика.

— Май че той донесе щика, да.

— Мисля, че можете да се доверите на всички в тази стая — казах, без да отмествам поглед от очите му. — Ако стане ядрена катастрофа, аз съм упълномощена от закона да се погрижа за мъртвите. А вече в Олд Пойнт има няколко мъртъвци.

Замълчах за момент, после добавих:

— Генерал Сешънс, смятам, че трябва да ни кажете истината.

Генералът заговори:

— От известно време насам КВС са загрижени за този док.

— КВС? Какво, по дяволите, е това? — запита Марино.

— Командване на военноморските системи — обясни генералът. — Работата им е да се уверят, че докове като този спазват подходящите стандарти.

— Във факса на Едингс бе програмиран инициал КВС — казах. — Той поддържал ли е връзка с тях?

— Беше задавал въпроси — отговори генерал Сешънс. — Знаехме за господин Едингс. Но не можехме да му дадем отговорите, които искаше. Точно както не можехме да отговорим и на вас, доктор Скарпета, когато ни изпратихте факс с въпроса кои сме ние — добави той с безизразно лице. — Сигурен съм, че ни разбирате.

— А какво е МСО от Мемфис? — запитах.

— Още един номер на факс, на който Едингс бе звънял, също като вас — отговори той. — Маркетингова служба на отбраната. Те се занимават с продажбите, които са одобрени от КВС.

— Логично — казах. — Разбирам защо Едингс се е свързал с тези хора. Усетил е какво става в дока и по-точно, че стандартите са били нарушавани по доста шокиращ начин. И е изучавал историята.

— Разкажете ни още нещо за тези стандарти — обади се Марино. — На какво точно са длъжни да се подчиняват?

— Ще ви дам един пример. Ако Джаксънвил иска да получи „Саратога“ или някой друг самолетonosач, тогава КВС се уверява, че извършената работа отговаря на стандартите на флотата.

— По какъв начин?

— Например градът трябва да има пет милиона, за да го поправи, и по два милиона годишно за поддръжка. А водата в пристанището трябва да е дълбока поне десет метра. От друга страна, на мястото, където е закотвен корабът, човек от КВС, вероятно цивилец, се появява веднъж месечно и проверява работата, която се върши по кораба.

— И това е ставало в затворения док? — попитах.

— Ами в момента не сме сигурни в цивилния, който се е занимавал с това — отговори генералът и ме погледна в очите.

Уесли се намеси:

— Точно това е проблемът. Навсякъде има цивилни. Някои от тях са наемници, които биха купили и продали всичко, без въобще да обръщат внимание на националната сигурност. Както знаете, затвореният док е ръководен от цивилна компания. Тя инспектира кораби, които се продават на различни градове или са определени за бракуване.

— Ами подводницата, която е там в момента — „Експлойтър“? — запитах. — Видях я, когато вадехме тялото на Едингс.

— Това е подводница клас „Зулу 5“ с насочващи се ракети. Десет торпеда плюс две ракети. Произведена в периода 1955–1957 — отговори генерал Сешънс. — От шейсетте години насам всички подводници, построени в САЩ, са с ядрена енергия.

— Значи тази, за която говорим, е стара — каза Марино. — Не е ядрена.

Генералът отговори:

— Няма начин да е ядрена. Но можете да й поставите всеки тип бойна глава на ракетата или торпедото.

— Искате да кажете, че подводницата, до която се гмурках, може да бъде заредена с ядрени оръжия? — запитах, осъзнавайки зловещата заплаха.

— Доктор Скарпета — отвърна генералът и се наведе към мен, — ние не смятаме, че тази подводница е била презаредена тук, в САЩ. Било е нужно само да се изпрати в открито море, където да я посрещне някой, който не би трябвало да я притежава. Работата може да се свърши и там. Това, което Ирак или Алжир не могат да направят сами, е да произведат оръжеен плутоний на тяхна земя.

— А той откъде идва? — запита Марино. — Това не е нещо, което можеш да вземеш от една ядрена електроцентрала. А ако терористите са на друго мнение, тогава вероятно си имаме работа с банда тъпи селяндури.

— Да, би било изключително трудно, ако не и невъзможно да се получи плутоний в Олд Пойнт — съгласих се.

— Анархист като Джоуъл Хенд не мисли за това колко трудна е работата — намеси се Уесли.

— А и е възможно — добави Сешънс. — Около два месеца след като новите горивни прътове са били поставени в реактора, има прозорец, от който може да се получи плутоний.

— Колко често се подменят тези прътове? — запита Марино.

— Олд Пойнт подменя една трета на всеки петнадесет месеца. Това са осем комплекта, или около три атомни бомби, ако затвориш реакторите и извадиш устройствата през този двумесечен прозорец.

— Значи Хенд е знаел разписанието — казах.

— О, да.

Спомних си телефонните записи на директорите на ОЕ, в които някой като Едингс можеше да е проникнал незаконно.

— Значи някой се е занимавал с това — отсъдих.

— Смятаме, че знаем кой. Всъщност е един доста високопоставен служител — отвърна Сешънс. — Човек, който солидно е повлиял на решението офиса на ОЕ да бъде разположен в имот, съседен на фермата на Хенд.

— Фермата, която принадлежи на Джошуа Хейс?

— Да.

— Мамка му! — изруга Марино. — Хенд вероятно е планирал това с години. А и сигурно получава доста мангизи отнякъде.

— Няма спор и по двете — съгласи се генералът. — Нещо подобно трябва да се планира с години, а и някой плаща за него.

— Не трябва да забравяме, че фанатик като Хенд — обади се Уесли — мисли, че участва в религиозна война от изключително значение. Той може да си позволи да проявява търпение.

— Генерал Сешънс — казах, — ако подводницата, за която говорим, е предназначена за далечно пристанище, КВС може ли да знае това?

— Абсолютно.

— Как? — запита Марино.

— Различни начини — отговори генералът. — Например, когато корабите се съхраняват в затворения док, тръбите за ракети и торпеда се покриват със стоманени плочи. Заварява се валът на кораба. Очевидно всички оръжия и средства за комуникация са свалени.

— А това означава, че нарушението на някои от тези правила може да бъде установено откън — казах. — Можете да го установите, ако се вгледате в кораба, докато сте близо до него във водата.

Генералът ме изгледа внимателно и осъзна значението на думите ми.

— Да, може да се разбере.

— Можете да се гмурнете и да откриете, че например торпедата не са запечатани. Може дори да видите, че валът не е заварен.

— Да — потвърди той отново. — Можете да установите всички тези неща.

— Точно това е правил Едингс.

— Страхувам се, че е така — обади се Уесли. — Водолазите извадиха фотоапарата му. На филма имаше само три кадъра. Всичките

представяваха замъглени образи на вала на „Експлойтър“. По това личи, че не е бил от дълго време във водата, преди да умре.

— Къде се намира подводницата сега? — попитах. Генералът се поколеба.

— Може да се каже, че я преследваме.

— Значи е изчезнала.

— Страхувам се, че е напуснала пристанището по същото време, когато са нападнали ядрената електростанция.

Погледнах тримата мъже.

— Е, аз определено мисля, че знаем защо Едингс е станал такъв параноик по отношение на самозащитата си.

— Някой го е набутал в капан — каза Марино. — Не може просто в последната минута да решиш да отровиш някого с цианид.

— Това е било предумишлено убийство, извършено от човек, на когото Едингс е имал доверие — каза Уесли. — Надали е разправял на много хора с какво възнамерява да се занимава през нощта.

Спомних си друго съкращение във факса на Едингс. КПТ можеше да е съкратено от „капитан“. Споменах им името на капитан Грийн.

— Едингс трябва да е имал поне един вътрешен източник за историята си — бе коментарът на Уесли. — Някой му е давал информация и подозирам, че същият този някой го е набутал в капана или поне е помогнал за това. — Той погледна към мен и добави: — От телефонните му сметки знаем, че през последните няколко месеца е поддържал връзка с Грийн, по телефона и факса. Изглежда, връзката е започнала миналата есен, когато Едингс е писал съвсем обикновен очерк за дока.

— А после е започнал да се рови твърде дълбоко — казах.

— Всъщност любопитството му беше доста полезно за нас — обади се генерал Сешънс. — Ние също започнахме да се ровим по-надълбоко. Разследваме това положение повече време, отколкото смятате.

Той замълча за момент и леко се усмихна.

— Всъщност, доктор Скарпета, в някои моменти вие не бяхте така сама, както си мислехте.

— Надявам се, че ще благодарите от мое име на Джеръд и Кай Су — казах, тъй като предположих, че те са неговите хора.

Уесли отговори вместо генерала:

— Ти можеш да го направиш лично следващия път, когато посетиш ЕСЗ.

— Генерал Сешънс — прехвърлих се на по-належащото, — имате ли представа дали бракуваните кораби имат проблеми с плъхове?

— Плъховете са проблем при всички кораби — отговори той.

— Едно от нещата, за които се използва цианидът, е унищожението на плъхове в трюмовете на кораби — казах. — Сигурно в затворения док имат запас от цианид.

— Както вече ви казах, отдавна се занимаваме с капитан Грийн — отговори генералът, който добре разбра въпроса ми.

— Във връзка с „Новите ционисти“ ли?

— Не — отново го изпревари Уесли. — Той е връзката. Според мен Грийн е директната връзка на „Новите ционисти“ с всичко военно, като например дока, а Роше е просто негов слуга. Детектив Роше е онзи, който досажда, шпионира и доносници.

— Той не е убил Дани — казах.

— Дани е убит от психопат, който се слива достатъчно добре с нормалното общество и затова не е привлякъл ничие внимание към себе си, докато е чакал пред кафе „Хил“. Бих го определил като бял, между трийсет и четиридесетгодишен, опитен в работа с оръжия и лов.

— Звучи като гнусния образ на кретените, които нападнаха Олд Пойнт — отбеляза Марино.

— Да — съгласи се Уесли. — Убийството на Дани, независимо дали той е бил нарочената жертва, или не, е било ловна задача, като застрелването на глиган. Човекът, който го е извършил, вероятно е купил четиридесет и пет милиметровия „Зиг“ от същата изложба на оръжия, откъдето е взел и куршумите „Блек Талън“.

— Доколкото си спомням, ми казахте, че пистолетът е принадлежал на ченге — напомни му генералът.

— Точно така. Но се е озовал на улицата и впоследствие е бил продаден.

— На един от последователите на Хенд — намеси се Марино. — Същият тип идиот, който е очистил Шапиро в Мериленд.

— Точно същият.

— Въпросът ми е какво според тях знаете вие? — запита ме генералът.

— Мислих много за това, но не се сещам за нищо — отговорих.

— Трябва да мислиш като тях — обърна се Уесли към мен. — Според тях ти знаеш нещо, което другите хора не знаят. Какво може да е то?

— Може да смятат, че библията е у мен — казах, защото нищо друго не ми идваше наум. — Очевидно за тях тя е свещена като индианска местност за погребения.

— В нея има ли нещо, за което не биха искали да се разчуе? — запита Сешънс.

— Струва ми се, че най-опасното за тях разкритие е планът, който вече осъществиха — отговорих.

— Разбира се. Не биха го направили, ако някой ги беше предупредил.

Уесли ме погледна. Долових хиляди въпроси в очите му.

— Какво знае доктор Мант? — запита ме той.

— Не съм имала възможност да го запитам. Не отговаря на обажданията ми, макар да му оставих няколко съобщения.

— Не мислиш ли, че това е доста странно?

— Убедена съм, че е странно — отговорих. — Но смятам, че нищо не е станало с него, защото иначе щяхме да научим. Мисля, че просто е уплашен.

Уесли се обърна към генерала и обясни:

— Доктор Мант е съдебният лекар, отговорен за район Тайдуотър.

— В такъв случай вероятно би трябвало да поговорите с него — предложи генералът.

— Предвид обстоятелствата, пред които сме изправени, това не изглежда най-подходящият момент — отговорих.

— Напротив — възрази генералът. — Смятам, че това е идеалният момент.

— Може и да си прав — съгласи се Уесли. — Всъщност единствената ни надежда е да проникнем в мислите на онези хора. Може доктор Мант да има информация, която да ни помогне. Възможно е да се крие точно по тази причина.

Генерал Сешънс се размърда на стола си.

— Аз лично гласувам за това — каза той. — Бездруго имаме основания да се тревожим, че същото може да се случи и там, както вече си говорихме. Значи тази работа така или иначе нас чака, нали? Няма да е трудно да тръгне още един човек, при положение че британските авиолинии нямат нищо против.

Генералът се усмихна мрачно и добави:

— А ако имат, просто ще ми се наложи да звънна в Пентагона.

— Кей — обърна се Уесли към мен, докато Марино го гледаше ядосано, — не знаем дали случилото се в Олд Пойнт не става вече и в Европа, защото тази история не е станала за една нощ. Разтревожени сме за всички големи градове по света.

— Да не би да искаш да кажеш, че тези идиоти — „Новите ционисти“ — имат хора и в Англия? — запита Марино, готов да избухне.

— Не знаем нищо определено, но, уви, съществуват доста откачени като тях — отговори Уесли.

— Е, и аз имам мнение — погледна ме Марино обвиняващо. — Изправени сме пред възможна ядрена катастрофа. Не мислите ли, че трябва да действваме тук?

— И аз предпочитам това.

Генералът се обади с разумна забележка:

— Надявам се, че ако помогнете, въобще няма да се наложи да стоите тук, защото няма да има с какво да се занимавате.

— Разбирам — съгласих се. — Никой не вярва в предпазните мерки повече от мен.

— Ще успееш ли? — запита Уесли.

— Хората ми са готови да се справят с положението — отговорих. — Другите лекари знаят какво да правят. А вие знаете, че съм готова да помогна по всякакъв начин.

Наложил се да успокоим Марино.

— Не е безопасно — каза той и се вторачи в Уесли. — Не можеш просто да изпратиш Кей, господ знае къде, когато не знаем кой е срещу нас и какво иска.

— Прав си, Пит — каза Уесли замислено. — Няма да постъпим така.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Вечерта се прибрах у дома, защото се нуждаех от дрехи, а и паспортът ми беше в касата. Събрах багажа си с треперещи ръце, очаквайки пейджърът ми да иззвъни. Филдинг ми се обаждаше всеки час, за да ми съобщи новините и да изрази тревогите си. Трупове в Олд Пойнт бяха по местата, където убийците ги бяха оставили, и не знаехме колко от работниците в електроцентралата са все още затворени вътре.

Спах неспокойно, охранявана от полицейска кола, паркирана на улицата. Будилникът ме стресна в пет часа. Скочих и час и половина по-късно един „Лиърджет“ ме чакаше на терминала в област Хенрико, където богатите бизнесмени от района паркираха частните си самолети. Уесли и аз бяхме учтиви, но въздържани, когато се срещнахме. Трудно ми беше да повярвам, че ще летим над океана заедно. Но още преди да ми предложат да замина за Лондон, неговото посещение в посолството там бе планирано, а и генерал Сешънс не знаеше нищо за връзката ни. Или поне аз така си представях положението, което бе извън контрола ми.

— Не съм сигурна, че се доверявам на мотива ти — обърнах се към Уесли, когато реактивният самолет потегли.

— Ами това? — добавих и се огледах наоколо. — Откога Бюрото използва лиърджети, или Пентагонът го е уредил?

— Използваме това, от което се нуждаем — отговори той. — ОЕ ни предостави всичките си ресурси, за да му помогнем в кризата, а самолетът е техен.

Белият реактивен самолет беше много красив, с високи седалки от зелена кожа, но вътре бе толкова шумно, че не можехме да говорим тихо.

— Не се ли притесняваш, че използваш нещо тяхно? — запитах.

— Те са в същото положение като всички нас. Доколкото знаем, с изключение на една-две гнили ябълки ОЕ няма никаква вина. Всъщност то и служителите му са истински жертви.

Загледахме се напред към пилотската кабина и двамата хубави пилоти, облечени в костюми.

— Освен това пилотите са наши — добави Уесли. — Проверихме всеки болт и гайка на самолета, преди да излетим. Не се тревожи. А що се отнася до идването ми с теб — изглежда ме той, — ще ти кажа отново: всичко, което става в момента, е работа. Прехвърлиха топката на ЕСЗ. Аз ще бъда нужен, когато терористите установят връзка с нас и поне можем да ги идентифицираме. Но мисля, че това няма да се случи в следващите няколко дни.

— Откъде можеш да знаеш? — запитах и сипах кафе. Уесли пое чашата си от ръката ми и пръстите ни се докоснаха.

— Знам го, защото са заети. Искат да се сдобият с онези устройства, а могат да получат само няколко на ден.

— Реакторите затворени ли са?

— Според компанията терористите затворили реакторите веднага след като завзели електроцентралата. Значи знаят какво искат и сериозно са се заели с него.

— И са двайсет човека.

— Приблизително толкова са отишли на така наречения семинар в контролната зала. Но всъщност не сме сигурни колко са в момента.

— Кога е била определена тази обиколка? — запитах.

— Компанията твърди, че са я определили през декември. Била е насрочена за края на февруари.

— Значи са изтеглили датата напред.

Не бях особено изненадана, като се има предвид случилото се напоследък.

— Да — потвърди той. — Внезапно променили датата, няколко дни преди Едингс да бъде убит.

— Звучат като отчаяни хора, Бентън.

— Да, вероятно и неспокойни и не напълно готови — съгласи се той. — Това е и добро, и лошо за нас.

— Ами заложниците? Според теб дали е възможно да ги пуснат всичките?

— Не знам за всички — отговори Уесли и се загледа през прозореца.

Лицето му имаше сериозен и мрачен вид в светлината на меките странични лампи.

— Господи — казах. — Ако се опитат да се освободят от горивото, може да стане национално бедствие. Не разбирам как мислят, че могат да успеят. Онези устройства вероятно тежат по няколко тона и са толкова радиоактивни, че могат да те убият веднага, ако се приближиш. И как възнамеряват да ги изнесат от Олд Пойнт?

— Електроцентралата е заобиколена от вода с цел да се охлажда реакторите. А наблизно, в река Джеймс, е закотвен голям шлеп, който смятаме, че е техен.

Спомних си думите на Марино за шлеповете, които доставяли огромни сандъци в лагера на „Новите ционисти“, и запитах:

— Не можем ли да го превземем?

— Не. Не можем да превзимаме шлепове, подводници или каквото и да е друго в момента. Не и докато не освободим заложниците.

Уесли отпи замислено от кафето си. Хоризонтът се оцвети в бледозлатисто.

— Тогава най-добрият сценарий ще бъде те да си вземат това, което искат, и да си тръгнат, без да убият някой друг — предположих, макар да не мислех, че това може да се осъществи.

— Не. Най-добрият сценарий е да ги спрем там — отвърна Уесли и ме погледна. — Не искаме шлеп, пълен с радиоактивни материали, да плава из реките на Вирджиния или в открито море. Какво можем да направим тогава? Да ги заплашим, че ще го потопим? Освен това смятам, че ще вземат заложници със себе си. — Той замълча за момент и добави: — А накрая ще застрелят всички заложници.

Не можех да не си представя онези нещастни хора, шокирани и обзети от ужас във всеки момент, когато си поемаха дъх. Познавах физическото и психическото отражение на страха прекалено добре. Образите бяха зловещи и ме накараха да потреперя. Почувствах да ме залива вълна от омраза към хората, които се наричаха „Нови ционисти“. Стиснах юмруци.

Уесли забеляза побелелите ми кокалчета и реши, че съм се уплашила от полета.

— Само още няколко минути — успокои ме той. — Започваме да се спускаме.

Кацнахме на летище „Кенеди“, където ни чакаше друг самолет. Други двама мъже, облечени в костюми и в отлична физическа форма,

ни поведоха напред. Не разпитвах Уесли за тях, защото вече знаех. Единият ни въведе в терминала на британските авиолинии, които любезно се бяха съгласили да сътрудничат на Бюрото или може би на Пентагона, осигурявайки две места на полета с „Конкорд“ до Лондон. Застанахме до гишетото, където дискретно показахме документите си и заявихме, че не носим оръжие. Агентът, отговарящ за безопасността ни, ни придружи до чакалнята. Следващия път, когато го потърсих с поглед, той седеше и преглеждаше купчина вестници.

Ние с Уесли се настанихме пред огромните прозорци, гледащи към пистата, където свръхзвуковият самолет стоеше като гигантска бяла чапла, която хранеха с гориво чрез дебелия маркуч, закачен от едната ѝ страна. Конкордът приличаше повече на ракета, отколкото на обикновен самолет, но изглежда, повечето от пътниците му вече не се впечатляваха от него. Те си сервираха сладкиши и плодове, а някои дори бъркаха коктейли „Мимоза“ и „Блъди Мери“.

Говорихме съвсем малко и постоянно оглеждахме тълпата, като държахме пред себе си вестници, също като пословичните шпиони или бегълци от правосъдието. Усетих, че вниманието на Уесли е привлечено най-вече от арабите, докато аз се притеснявах повече за хората, които изглеждаха като нас, защото си спомних онзи ден в съда, когато бях видяла Джоуъл Хенд и го бях сметнала за хубав и привлекателен. Ако в този момент той седнеше до мен и не го познавах, щях да си помисля, че е много по-подходящ за луксозната чакалня, отколкото ние с Бентън.

— Как си? — запита Уесли и отпусна вестника си.

— Не знам — отговорих раздразнено. — Е, кажи ми, сами ли сме, или приятелят ти е още тук?

В очите му проблесна смях.

— Не виждам нищо забавно.

— Значи мислиш, че тайните служби са наоколо. Или агенти под прикритие.

— Разбирам. Предполагам, че онзи човек, който ни доведе тук, е от служителите на британските авиолинии.

— Ще ти отговоря така, Кей: ако не сме сами, няма да ти кажа.

Изглеждахме се сериозно за момент. Никога не бяхме пътували в чужбина заедно, а моментът сега не изглеждаше особено подходящ за това. Уесли носеше тъмносин костюм, почти черен, и обичайната бяла

риза и консервативна вратовръзка. Аз бях облечена по подобен делови начин, а и двамата носехме очила. Помислих си, че изглеждаме като партньори от някоя адвокатска фирма, а когато огледах другите жени из залата, забелязах, че това, на което никак не приличам, е нечия съпруга.

Чу се шумолене на хартия, когато Уесли сгъна вестника и погледна часовника си.

— Мисля, че това е за нас — каза той и се надигна, когато повториха повикването за полет номер 2.

Конкордът събираше сто човека, разпределени в две отделения с по две седалки от всяка страна на пътеката. Украсата се състоеше от сив мокет и кожа, а прозорчетата бяха толкова малки, че не можеше да се гледа навън. Стюардесите бяха типично любезни англичанки и ако знаеха, че ние сме двамата пътници от ФБР, ЦРУ или някоя друга подобна агенция, не го показаха по никакъв начин. Единствената им грижа бяха питиетата ни. Поръчах си уиски.

— Не е ли малко рано? — запита Уесли.

— В Лондон не е — отговорих. — Там е четири часа по-късно.

— Благодаря. Ще си оправя часовника — отвърна той сухо, като че ли никога никъде не беше пътувал. — Аз ще пия бира — съобщи той на стюардесата.

— Добре, сега, когато сме в правилния часови пояс, е по-лесно да се пие — казах заядливо, без да успея да сдържа хапливостта си.

Уесли се обърна към мен и ме погледна в очите.

— Май си ядосана.

— Нали се занимаваш с изготвяне на профили, лесно можеш да определиш нещо подобно.

Той се огледа дискретно наоколо, но срещу нас нямаше никой, а и на мен почти не ми пукаше кой седи отзад.

— Не можем ли да говорим разумно? — тихо запита Уесли.

— Трудно ми е да се държа разумно, Бентън, когато винаги искаш да говориш след факта.

— Не съм сигурен, че те разбирам. Струва ми се, че има някакво разминаване или съм пропуснал нещо.

Реших да му обясня.

— Всички с изключение на мен знаят за раздялата ти с Кони — казах. — Луси ми съобщи новината, защото я чула от другите агенти.

Просто ми се искаше поне веднъж да ме включиш истински във връзката ни.

— Господи, иска ми се да не се разстройваш толкова.

— Не го искаш и наполовина колкото мен.

— Не ти казах, защото не исках да се повлияя от теб.

Говорехме тихо, наведени напред, така че рамената ни се докосваха. Въпреки мрачните обстоятелства усещах всяко негово движение и докосване до мен. Долавях аромата на вълненото му сако и любимия му одеколон.

— Не можеш да бъдеш включена в решението за брака ми — продължи той, когато питиетата ни пристигнаха. — Сигурен съм, че го разбираш.

Не бях свикнала да пия уиски по това време и ефектът му беше бърз и силен. Веднага започнах да се отпускам и затворих очи по време на излитането, докато реактивният самолет гърмеше във въздуха. После светът под нас изчезна и от прозорците не се виждаше абсолютно нищо. Шумът на двигателите остана силен и ни принуди да седим плътно един до друг, докато продължавахме напрегнатия си разговор.

— Знам твърде добре какво изпитвам към теб — каза Уесли. — Знам го от дълго време.

— Нямах право — отвърнах. — Никога не си имал право.

— А ти? Ти имаше ли право да постъпиш така, Кей? Или аз бях сам в стаята?

— Аз поне не съм омъжена. Дори нямам приятел. Но наистина не трябваше да го правя.

Уесли все още пиеше бирата си и никой от нас не се интересува от ордьоврите и хайвера, които вероятно щяха да се окажат първата съблазън в дълга гастрономическа игра. Замълчахме за малко, преглеждайки вестници и професионални списания, както правеха почти всички останали в кабината. Забелязах, че хората в конкорда не си говореха много, и реших, че да си богат и известен или пък кралска особа, е доста скучно.

— Е, предполагам, че сме решили въпроса — започна Уесли отново и се наведе към мен.

— Кой въпрос?

Оставих вилицата, защото се хранех с лявата ръка, а той ми пречеше.

— Знаеш. За това какво трябва и какво не трябва да правим.

Ръката му докосна гърдите ми и остана там, сякаш всичко, което си бяхме казали, бе забравено.

— Да — казах.

— Да? — любопитно запита той. — Какво искаш да кажеш?

— Отговарям с „да“ на казаното от теб.

Поех си дъх и усетих как тялото ми се приближава към неговото.

— Съгласна съм с разрешаването на проблемите.

— Значи точно това ще направим.

— Разбира се — съгласих се, без да съм убедена с какво точно.

— И още нещо — добавих. — Ако някога се разведеш и искаме да се виждаме, ще започнем отначало.

— Абсолютно. Това е адски разумно.

— Междувременно оставаме колеги и приятели.

— И аз това искам — потвърди той.

В шест и половина хвърчахме по „Парк Лейн“. Седяхме мълчаливо на задната седалка на един „Роувър“, шофиран от полицаи. Наблюдавах прелитащите покрай нас лондонски светлини. Бях учудващо оживена, макар и за губила чувство за ориентация. „Хайд Парк“ приличаше на море от тъмнина, с мъгляви лампи по извитите си пътеки.

Апартаментът, където отседнахме, се намираше близо до хотел „Дорчестър“. Тази вечер около великолепния стар хотел се бяха струпали множество пакистанци, които оживено протестираха срещу посещението на техния министър-председател. Встрани имаше стотици полицаи и кучета, но нашият шофьор изглеждаше абсолютно спокоен.

— На вратата има портиер — каза полицаят и спря пред висока сграда, която изглеждаше сравнително нова. — Просто влезте и му се представете. Той ще ви настани по стаите. Имате ли нужда от помощ за багажа?

Уесли отвори вратата си и отговори:

— Благодаря. Можем да се справим сами.

Влязохме в малкото фоайе, където възрастен мъж ни се усмихна иззад полираното си бюро.

— Добре. Очаквах ви — казах той. После стана и взе багажа ни. — Просто ме последвайте към асансьора.

Качихме се на петия етаж, където той ни въведе в тристаен апартамент с големи прозорци, ярки дамаски и африкански украси. Стаята ми беше удобна, с типичната английска вана, достатъчно голяма, за да се удавиш в нея, и клозет с казанче с верига. Мебелировката беше викторианска, с дъсчени подове, покрити с поовехтели турски килими. Отидох до прозореца и включих радиатора на най-силно. Загасих лампите и се загледах към преминаващите коли и тъмните дървета в парка, полюлявани от вятъра.

Стаята на Уесли се намираше в далечния край на коридора. Не го чух да влиза, докато не заговори:

— Кей?

Беше застанал до вратата. Чух леко потропване на лед.

— Който и да живее тук, си е направил чудесен запас от скоч. Казах ми, че можем да се възползваме от него.

Уесли влезе и остави чашите на перваза на прозореца.

— Да не се опитваш да ме напиеш? — попитах.

— В миналото никога не се е налагало да го правя.

Той застана до мен. Пиехме и гледахме през прозореца, облегнати един на друг. В продължение на дълго време говорихме тихо и спокойно. После той погали косата ми и ме целуна по ухото. Аз също го докоснах и усетих как страстта ни се задълбочава все повече.

— Толкова много ми липсваше — прошепна той, когато се съблякохме.

Любихме се, защото не можехме да се въздържим. Това беше единственото ни извинение, макар да знаех, че в съда не биха го уважили. Раздялата ни беше адски трудна, затова сега цяла нощ не можехме да се наситим един на друг. Заспах на разсъмване, а когато малко по-късно се събудих, той беше изчезнал, сякаш всичко бе само сън. Лежах под пухения юрган, а пред очите ми се въртяха бавни, лирични образи. Под клепачите ми танцуваха светлини и ми се струваше, че ме люлеят, сякаш отново бях малко момиченце, а баща ми не умираше от болест, която не можех да разбера.

Никога не успях да се съвзема от смъртта му. Предполагам, че отношенията ми с останалите мъже бяха силно повлияни от това. Те напомняха на танц, в който се движех бавно и изведнъж се озовавах в тиха, празна стая, съвсем сама. Осъзнах колко много си приличаме ние с Луси. И двете обичахме тайно и не искахме да говорим за болката.

Облякох се и излязох от спалнята. Намерих Уесли във всекидневната. Пиеше кафе и гледаше навън към облачния ден. Беше облечен в костюм и не изглеждаше ни най-малко уморен.

— Кафето е готово — каза той. — Да ти сипя ли?

— Благодаря, аз ще си взема — казах и влязох в кухнята. — Отдавна ли стана?

— Преди малко.

Той правеше много силно кафе. Сетих се, че не знам почти нищо за домашните му навици. Не бяхме готвили заедно или ходили на почивка, макар да знаех, че има доста неща, които и двамата харесваме. Върнах се във всекидневната и оставих чашата си на перваза, защото исках да погледам парка.

— Как си? — запита Уесли и ме погледна.

— Чудесно. А ти?

— Не изглеждаш чудесно.

— Винаги казваш подходящото нещо.

— Изглеждаш, сякаш не си спала много. Това имах предвид.

— Всъщност може да се каже, че въобще не съм спала, но ти си виновен за това.

Той се усмихна.

— Аз и умората от полета.

— Умората, причинена от вас, специален агент Уесли, е пострашна.

Навън движението вече бе доста оживено. От време на време улиците се огласяха от оглушителния вой на английските клаксони. В ранното студено утро хората вървяха забързано по тротоарите, а някои тичаха. Уесли се надигна от стола си.

— Тръгваме след малко — каза той, погали ме по врата и ме целуна. — Трябва да си намерим нещо за ядене. Чака ни дълъг ден.

— Бентън, не ми харесва да живея по този начин — отвърнах и затворих вратата.

Тръгнахме по „Парк Лейн“ към хотел „Дорчестър“, където все още стояха няколко пакистанци. После поехме по улица „Моунт“ към „Саут Одли“, където намерихме отворен малък ресторант, наречен „Ришо“. Вътре видяхме екзотични френски сладкиши и шоколади, достатъчно красиви, за да бъдат представени на изложба. Хора, облечени в делови костюми, седяха и четяха вестници до малките масички. Пих портокалов сок и огладнях. Сервитьорката — филипинка, изглеждаше озадачена от факта, че Уесли закусва само препечени филийки, докато аз си поръчах бекон с яйца, гъби и домати.

— Ще си разделите ли омлета? — запита тя.

— Не, благодаря — усмихнах се.

Малко преди десет продължихме по „Саут Одли“ към „Гросвенър Скуеър“, където се намираще американското посолство, мрачен гранитен блок в архитектурния стил на петдесетте години, украсен с огромен бронзов орел на покрива. Охраната беше солидна, навсякъде сновяха енергични пазачи. Показахме паспортите и препоръките си и ни снимаха. Най-после ни заведоха до втория етаж, където трябваше да се срещнем със старшия аташе на ФБР, или както го наричаха в Англия — „легат“. Ъгловият офис на Чък Олсън разкриваше великолепна гледка към хората, които чакаха на дълга опашка за визи и зелени карти. Той самият беше набит мъж в тъмен костюм, а късо подстриганата му коса беше почти толкова побеляла, колкото тази на Уесли.

— Радвам се да се запознаем — каза той и се ръкува с нас. — Моля, седнете. Бихте ли искали кафе?

Уесли и аз седнахме на канапето срещу бюрото, което бе абсолютно голо, с изключение на бележник и няколко папки. Върху корково табло зад главата на Олсън бяха забодени рисунки, които вероятно бяха изработени от децата му, а над тях висеше голяма емблема на ФБР. Виждаха се няколко рафта с книги и дипломи, но останалата част от офиса представляваше семпло работно място на зает човек, който не се впечатлява от работата или от себе си.

— Чък — започна Уесли, — сигурен съм, вече знаеш, че доктор Скарпета е нашият консултант съдебен лекар. Тук е по определена нейна работа, но ако се наложи, можем да я повикаме по-късно.

— Дано не се налага — отвърна Олсън, който знаеше, че ако някъде в Англия или Европа стане ядрена катастрофа, щяха да ме

викнат, за да помагам в справянето с хиляди мъртъвци.

— Чудех се дали ще можеш ясно да й обясниш тревогите ни — продължи Уесли.

— Ами ето това е очевидното — обърна се Олсън към мен. — Около една трета от електричеството в Англия се произвежда с ядрена енергия. Тревожим се от подобен терористичен удар, защото не знаем дали вече не е планиран от същите хора.

— Но корените на „Новите ционисти“ са във Вирджиния — възразих. — Да не би да смятате, че имат международни връзки?

— Те не са движещата сила в този случай — отговори той. — Не са хората, които искат плутоний.

— Кой тогава го иска? — запитах.

— Либия.

— Мисля, че това отдавна се знае.

— Да, но сега става — намеси се Уесли. — Става в Олд Пойнт.

— Както без съмнение знаете — продължи Олсън, — Кадафи иска ядрени оръжия от дълго време, но всичките му опити бяха провалени. Изглежда, най-после е открил някакъв начин. Намерил е „Новите ционисти“ във Вирджиния, а със сигурност и тук има екстремистки групи, които може да използва. Ние имаме и много араби.

— Откъде знаете, че става дума за Либия? — попитах.

Уесли отговори:

— Прегледахме телефонните записи на Джоуъл Хенд. Те включват много обаждания, най-вече до Триполи и Бенгази, направени през последните две години.

— Но не знаете дали Кадафи опитва нещо и тук, в Лондон.

— Страхуваме се от това, че можем да бъдем твърде уязвими. Лондон е отправната точка за Европа, САЩ и Близкия изток. Огромен финансов център. А фактът, че Либия краде огън от САЩ, не означава, че самите Щати са целта.

— Огън? — запитах.

— Като в мита за Прометей. „Огън“ е нашият код за плутоний.

— Разбирам — кимнах. — Това, което казвате, е логично. Как мога да ви помогна?

— Ами налага се да изследваме мозъка на тази история. Заради това, което става сега и може да стане и по-късно — отговори Олсън.

— Трябва да разберем как разсъждават терористите, а това очевидно е работа на Уесли. Вашата е да се сдобие с информация. Доколкото разбрах, тук живее ваш колега, който може да се окаже полезен.

— Можем само да се надяваме на това — казах. — Но все пак възнамерявам да поговоря с него.

— Какво ще кажеш за безопасността? — запита Уесли. — Не трябва ли да ѝ назначим телохранител?

Олсън ме изгледа любопитно, преценявайки силата ми, като че ли бях някакъв предмет или боксьор, който щеше да се качи на ринга.

— Не — отговори той. — Мисля, че тя е в пълна безопасност тук, освен ако ти имаш други сведения.

— Не съм сигурен — отвърна Уесли и също ме погледна. — Вероятно ще е най-добре да изпратим някой с нея.

— В никакъв случай — възпротивих се. — Никой не знае, че съм в Лондон. Бездруго доктор Мант вече е стреснат, ако не и уплашен до смърт, и със сигурност няма да иска да ми се довери, ако не съм сама. А тогава цялата идея на пътуването ни отива по дяволите.

— Добре — неохотно се съгласи Уесли. — Стига да знаем къде си. Ще трябва да се срещнем тук не по-късно от четири, ако искаме да си хванем самолета.

— Ще ти се обадя, ако нещо ме задържи — казах. — Тук ли ще бъдеш?

— Ако не сме, секретарката ми ще знае къде да ни намери — отговори Олсън.

Слязох във фойето, където водата се изсипваше шумно във фонтана, а бронзовата скулптура на Линкълн се изправяше гордо на стената, обградена от портретите на бивши президенти на САЩ. Пазачите преглеждаха строго паспорти и посетители. Пуснаха ме да мина, загледани хладно в мен. Усетих как очите им ме проследиха до вратата. Навън бе студена, влажна сутрин. Магнах на едно такси и дадох на шофьора адрес в „Белгрейвия“ близо до площад „Итън“.

Старата госпожа Мант бе живяла в „Ебъри Мюз“, в триетажна къща, разделена на апартаменти. Постройката беше с гипсова мазилка и червени комини, издигнати нависоко по керемидения покрив. По первазите на прозорците се виждаха саксии с нарциси, минзухари и бръшлян. Изкачих се по стълбите до втория етаж и почуках на вратата.

Тя бе отворена бързо, но не от заместника ми. Едрата жена, срещу която се озовах, изглеждаше не по-малко объркана от мен.

— Извинете — казах. — Предполагам, че апартаментът вече е бил продаден...

— Не, съжалявам. Въобще не е обявен за продан — отговори тя твърдо.

— Търся Филип Мант — продължих. — Очевидно съм сгрешила.

— О — прекъсна ме тя. — Филип е моят брат — усмихна се тя дружелюбно. — Току-що отиде на работа. Изпуснахте го за секунди.

— На работа? — запитах.

— Да, винаги тръгва по това време. За да избегне натовареното движение. Макар да мисля, че това всъщност не е възможно.

Тя се поколеба, осъзнала внезапно, че пред нея стои напълно непознат човек.

— Мога ли да му предам кой го е търсил?

— Доктор Кей Скарпета — отговорих. — На всяка цена трябва да се видя с него.

— Разбира се — доволно, макар и изненадано каза тя.

— Чувала съм го да говори за вас. Той много ви харесва и страхотно ще се зарадва, че сте дошли. Какво ви води в Лондон?

— Никога не пропускам възможността да дойда тук. Можете ли да ми кажете къде да го намеря?

— Естествено. В моргата „Уестминстър“ на улица „Хорсфери“.

Тя отново се поколеба и ме погледна объркано.

— Мислех, че ви е казал за това.

— Да — усмихнах се. — Аз наистина се радвам за него. — Не бях сигурна за какво говоря, но тя изглеждаше много доволна.

— Не му казвайте, че отивам там — продължих. — Искам да го изненадам.

— О, това е чудесно. Той страхотно ще се зарадва.

Хванах друго такси и се замислих върху току-що чутото. Независимо каква бе причината за стореното от Мант, не можех да не му се ядосам.

— В кабинета на съдебния лекар ли отивате, госпожо? — запита ме шофьорът. — Това е онази сграда там. — Той посочи през отворения прозорец към красива тухлена къща.

— Не. Отивам в моргата — отговорих.

— Добре. Ето тук е. Хубаво е, че все пак влизате вътре сама, а не ви носят — грубо се захили той.

Шофьорът паркира пред малка според лондонските стандарти сграда и аз извадих парите си. Постройката беше тухлена с гранитен цокъл и странен парапет на покрива. Беше заобиколена с ограда от ковано желязо, боядисано в ръждив червен цвят. Според датата на табелката до входа, моргата беше повече от стогодишна. Помислих си колко ужасно е било да си патолог в онези дни. Имало е твърде малко улики, които да разкажат историята, и се зачудих дали хората в миналото не са лъжели по-малко.

Приемната на моргата беше малка, но приятно обзаведена, като типичното фоайе на нормална служба. Зад отворената врата имаше дълъг коридор и тъй като не видях никого, се отправих натам в момента, когато от една от стаите излезе жена, стиснала няколко големи книги в ръка.

— Съжалявам — каза тя стреснато. — Не можете да влизате там отзад.

— Търся доктор Мант — съобщих.

Жената беше облечена в дълга широка рокля и пуловер и говореше с шотландски акцент.

— Мога ли да му съобщя кой иска да се види с него? — любезно запита тя.

Показах ѝ документите си.

— О, много добре. Той сигурно ви очаква.

— Не мисля така — отговорих.

— Разбирам — отвърна жената и объркано премести книгите в другата си ръка.

— Той работеше заедно с мен в Щатите — казах. — Бих искала да го изненадам, затова предпочитам да ми кажете къде мога да го намеря.

— В момента би трябвало да е в залата за аутопсии. Минете през тази врата. — Тя кимна към нея. — Ще видите съблекалните вляво от главната зала. Там има всичко, от което се нуждаете. После завийте наляво през следващата врата и точно зад нея. Ясно ли е? — усмихна се тя.

— Благодаря ви.

В съблекалнята навлякох терлици, ръкавици и маска. Облякох и широка престилка, за да не вмирисвам дрехите си. Минах през покрита с плочки зала, където блестяха шест маси от неръждаема стомана и стена с бели хладилници. Лекарите носеха сини униформи и, изглежда, имаха доста работа тази сутрин. Почти не ме погледнаха, когато минах покрай тях. В края на коридора открих заместника си, обут във високи гумени ботуши, работещ върху ужасно разложено тяло, което вероятно бе престояло дълго време във вода. Вонята беше отвратителна. Затворих вратата зад себе си.

— Доктор Мант — казах.

Той се обърна и за момент като че ли не знаеше коя съм или къде се намираме. После ме изгледа шокирано.

— Доктор Скарпета? Мили Боже, проклет да съм.

Той слезе тежко от стъпалото, защото беше човек с доста солидни размери.

— Толкова съм изненадан. Направо нямам думи! — Мант заекваше, а очите му се изпълниха с ужас.

— Аз също съм изненадана — казах сериозно.

— Предполагам, че е така. Елате. Не е нужно да говорим тук, в компанията на този доста зловещ удавник. Вчера следобед го намерили в Темза. Прилича на намушкване с нож, но още не сме установили самоличността му. Да отидем в кафенето — нервно избъбри той.

Филип Мант беше очарователен възрастен господин, с гъста бяла коса и дебели вежди над умни светли очи. Невъзможно бе да не го харесаш. Той ме поведе към банята, където дезинфекцирахме краката си, свалихме ръкавиците и маските и ги пхнахме в кофа за боклук. После отидохме в кафенето, което гледаше към паркинга отзад. Както и всичко друго в Лондон, застоялият дим в стаята сигурно също имаше дълга история.

— Мога ли да ви предложа нещо освежително? — запита Мант и извади пакет „Плейърс“. — Знам, че вече не пушите, и затова не ви предлагам цигара.

— Не искам нищо освен няколко отговора — отвърнах.

Ръцете му трепереха леко, докато палеше цигарата си.

— Доктор Мант, какво, за бога, правите тук? — започнах. — Трябваше да сте в Лондон, защото в семейството ви имало смъртен случай.

— Така беше. Съвпадение.

— Съвпадение? — запитах. — И какво означава това?

— Доктор Скарпета, бездруго възнамерявах да напусна. После майка ми почина и това ме накара бързо да взема решение и да тръгна.

— Значи не сте имали намерение да се върнете? — запитах засегнато.

— Ужасно съжалявам, но не. Нямах — отговори той и деликатно изтърси пепелта от цигарата си.

— Можехте поне да ми съобщите за това, за да мога да започна да търся човек за мястото ви. Няколко пъти се опитвах да се свържа с вас.

— Не ви казах и не ви се обадох, защото не исках те да знаят.

— Те? — запитах и думата сякаш увисна във въздуха. — Кого точно имате предвид, доктор Мант?

Мант седеше и пушеше с кръстосани крака и увиснало върху колана шкембе. Той ме погледна безизразно и отговори:

— Нямам идея кои са те, но те със сигурност знаят кои сме ние. Това е, което ме плаши. Мога да ви кажа кога започна всичко. Тринадесети октомври. Не знам дали си спомняте случая.

Нямах дори бегла представа за какво говори.

— Аутопсията беше извършена от лекарите на флотата, защото смъртта бе настъпила в техния док в Норфолк.

В главата ми се появи смътен спомен.

— Човекът, който случайно паднал в сухия док?

— Точно той.

— Прав сте. Това беше случай на флотата, а не наш — казах и зачаках това, което подозирах, че ще чуя. — Разкажете ми какво общо има това с нас.

— Нали разбирате, спасителният отряд направил грешка — започна той. — Вместо да закарат трупа във военната болница в Портсмут, те го донесоха в моя кабинет, а младият Дани не знаеше нищо за случая. Той започнал да взима кръв, да попълва документите, изобщо да върши обичайната работа. Но открил нещо твърде необичайно в личните вещи на починалия.

Осъзнах, че доктор Мант не знае за Дани.

— Жертвата имала брезентова торба — продължи той. — Спасителите просто я поставили върху трупа и покрили всичко с

чаршафа. Колкото и глупаво да е, ако не беше станала цялата разправия, ние въобще нямаше да разберем нищо.

— Какво да разберете?

— В този човек имаше екземпляр от една доста зловеща библия. По-късно научихме, че е свързана с някакъв култ. „Новите ционисти“. Ужасно нещо. В книгата подробно се описваха мъчения, убийства и други подобни зверства. Кошмарно нещо според мен.

— „Книгата на Хенд“ ли се наричаше? — запитах.

— Да — оживи се той. — Точно така.

— В черна кожена подвързия?

— Така мисля. Имаше напечатано име, но странно защо, не беше името на починалия. Шапиро или нещо подобно.

— Дуетейн Шапиро.

— Разбира се — потвърди Мант. — Значи вече знаете за това.

— Знам за книгата, но не и защо е била в онзи човек, защото със сигурност той не е бил Дуетейн Шапиро.

Мант замълча и разтърка лицето си.

— Струва ми се, че името му беше Катлет.

— Може да е бил убиецът на Дуетейн Шапиро — казах. — Възможно е библията да е била у него точно по тази причина.

Докторът не знаеше.

— Също така не знам какво стана с книгата, след като Дани я намери — каза той. — Когато осъзнах, че имаме случай на военните в нашата морга, накарах Дани да закара трупа в Портсмут. Очевидно вещите на този нещастник също трябваше да потеглят с него.

— Но Дани е запазил книгата — казах.

— Страхувам се, че да — отвърна Мант, наведе се и загаси цигарата си в пепелника на масичката.

— Защо го е направил?

— Влязох случайно в кабинета му и я забелязах. Попитах го защо е у него. Обяснението му беше, че след като на книгата е напечатано името на друг човек, тя може случайно да е била прибрана от местопрестъплението. Според него торбата също можеше да е на друг човек.

Мант замълча за момент, после добави:

— Нали разбирате, Дани беше нов и смятам, че е допуснал съвсем честна грешка.

— Отговорете ми, докторе — казах, — по това време в офиса идваха ли разни репортери? Например някой друг разпитвал ли е за човека, смазан в дока?

— Да, господин Едингс. Спомням си, защото той искаше да научи всяка подробност, а това доста ме озадачи. Доколкото знам обаче, по-късно той не написа нищо по въпроса.

— Дали Дани е говорил с Едингс?

Мант се замисли.

— Струва ми се, че ги виждах да си говорят. Но младият Дани знаеше добре, че не трябва да го цитират.

— Възможно ли е той да е дал на Едингс книгата, при положение че Едингс е работел върху история за „Новите ционисти“?

— Всъщност не знам. Не видях книгата повече и реших, че Дани я е върнал на флотата. Как е той между другото? Липсва ми. Как е коляното му? Наричах го „Скокльо“ — засмя се Мант.

Не отговорих на въпроса му и дори не се усмихнах.

— Разкажете ми какво стана след това. Какво ви уплаши?

— Странни неща. Започнаха да ми мълчат по телефона. Усетих, че ме следят. Шефът на моргата, както знаете, напусна без обяснение. Един ден отидох на паркинга, а по цялото предно стъкло на колата ми имаше кръв. Взех проба в лабораторията и се оказа, че е от крава.

— Предполагам, че сте се срещали с детектив Роше — казах.

— Уви, да. Никак не го харесвам.

— Той опитвал ли се е да получи някаква информация от вас?

— Отбиваше се понякога. Не за аутопсиите, разбира се. Страхуваше се от тях.

— Какво искаше да научи?

— Смъртта, за която говорихме. Задаваше въпроси за човека.

— Разпитва ли ви за личните му вещи? За торбата, която случайно е пристигнала в моргата заедно с трупа?

Мант се опита да си припомни.

— Сега, когато помагате на жалката ми памет, ми се струва, че ме разпитва за торбата. Доколкото си спомням, отпратих го към Дани.

— Е, очевидно Дани не му я е дал — казах. — Или поне не му е дал книгата, защото тя попадна по-късно в наши ръце.

Не му разказах как, защото не исках да го тревожа.

— Проклетата книга сигурна е адски важна за някого — отсъди той.

— Дори повече, отколкото си мислех — отговорих. Замълчах, а той запали нова цигара. После запитах:

— Защо не ми казахте? Защо избягахте, без да споменете и дума?

— Честно казано, не исках и вие да се замесвате в това. А и всичко звучеше направо фантастично.

Той поспря. По лицето му личеше, че се досеща за другите ужасни случки, станали, откак бе напуснал Вирджиния.

— Доктор Скарпета, не съм млад вече. Искам само да си върша работата спокойно, преди да се пенсионирам.

Не исках да го критикувам допълнително, защото го разбирах. Не го обвинявах и се радвах, че бе избягал, защото вероятно така бе спасил живота си. Колкото и иронично да звучеше, той наистина не знаеше нищо важно и ако го бяха убили, щеше да е съвсем напразно, както убийството на Дани.

После му разказах историята с Дани. Опитах се да отблъсна назад в мислите си образите на яркочервената шина и локвите кръв, на листата и калта, полепнали по разбитата глава. Спомних си сияйната усмивка на Дани. Знаех, че никога няма да забравя малката бяла кесия, която бе изнесъл от кафенето на хълма, където кучето не бе спряло да лае почти през цялата вечер. Винаги щях да виждам тъгата и страха в очите му, когато ми помагаше с аутопсията на Тед Едингс, когото бе познавал. Двамата млади мъже невнимателно се бяха повели един друг към зловещата си смърт.

— Мили Боже! Горкото момче! — бе всичко, което Мант успя да каже.

Той покри очите си с носната си кърпа, а когато го напуснах, продължаваше да плаче.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Същата вечер ние с Уесли потеглихме обратно за Ню Йорк. Пристигнахме рано, защото вятърът беше над сто възела. Минахме през митницата и прибрахме багажа си, после същият автобус ни посрещна до бордюра и ни върна до частното летище, където ни чакаше лиърджетът.

Времето се бе затоплило неочаквано и заплашваше с дъжд. Летяхме през колосални черни облаци, проблясващи от зловещи намерения. Бурята се разрази внезапно. Небето се озари от светкавици, които ме караха да се чувствам, сякаш летя сред жестока битка. Информираха ме набързо за настоящето положение на нещата и никак не се изненадах, когато научих, че Бюрото е поставило и свой пост заедно с полицейските и спасителните екипи.

Научих с облекчение, че Луси е била отзована от задачата си и отново работи в АИП, където беше на сигурно място. Това, което Уесли ми каза чак когато стигнахме до академията, бе, че тя е била призована заедно с останалите от ЕСЗ и нямаше да остане в Куантико дълго.

— В никакъв случай — възпротивих се като майка, която отказва позволение за нещо.

— Страхувам се, че в това отношение нямаш думата — отвърна той.

Уесли ми помагаше да пренеса багажа през фойето на „Джеферсън“, което бе напълно безлюдно в тази съботна вечер. Махнахме на младата жена зад рецепцията и продължихме да спорим.

— За бога — продължих. — Тя е прекалено неопитна. Не можеш просто да я хвърлиш по средата на ядрена криза.

— Не я хвърляме в нищо — отговори той и бутна стъклената врата. — Всичко, от което се нуждаем, са техническите ѝ способности. Луси няма да стреля със снайпер или да скача от хеликоптер.

— Къде е тя сега? — запитах, когато се качихме в асансьора.

— В леглото, надявам се.

— О — погледнах часовника си. — Вече е полунощ. Мислех си, че е утре и трябва да ставам.

— Знам. Аз също съм объркан.

Очите ни се срещнаха и аз погледнах встрани.

— Предполагам, би трябвало да се преструваме, че нищо не е станало — казах заядливо, защото не бяхме обсъждали случилото се.

Влязохме в коридора, Уесли набра кода на ключалката и отвори следващата стъклена врата.

— Какъв смисъл има да се преструваме? — запита той, отваряйки следващата врата.

— Просто ми кажи какво искаш да направим.

Намирахме се в обезопасения апартамент, където обикновено отсядах, когато работата или опасността ме задържаха тук за през нощта. Уесли занесе багажа ми в спалнята, а аз дръпнах завесите във всекидневната. Мебелировката беше удобна, но проста, а когато Уесли не ми отговори, си спомних, че вероятно не е безопасно да се водят интимни разговори тук, където се знаеше, че поне телефоните се подслушват. Последвах го обратно в коридора и повторих въпроса си.

— Имай търпение — каза той тъжно или просто уморено. — Виж, Кей, трябва да се прибера у дома. Първото, с което трябва да се заемем сутринта, е въздушно наблюдение заедно с Марша Градейки и сенатор Лорд.

Градейки беше главният прокурор на САЩ, а Франк Лорд — председателят на съдебния комитет и стар мой приятел.

— Искам да бъдеш с нас, защото ти знаеш повече от всеки друг за това, което става. Може да им обясниш важността на библията, в която вярват онези кретени. Фактът, че са готови да убиват за нея и също така да умрат за нея.

Уесли въздъхна и разтърка очи.

— Трябва да поговорим и за това как ще действваме със заразените мъртъвци, ако не дай си Боже, онези проклети задници решат да взривят реакторите.

Той ме изгледа внимателно.

— Всичко, което можем да направим, е да опитаме — добави той и знаех, че говори не само за сегашното критично положение.

— Точно това правя, Бентън — казах и се прибрах в апартамента си.

Обадих се на рецепцията и ги помолих да звъннат в стаята на Луси. Не последва отговор. Знаех какво означава това. Луси се намираше в АИП, но нямаше начин да я потърся там, защото нямаше представа къде точно в огромната като футболно игрище сграда се намира племенницата ми. Облякох си палтото и излязох от „Джеферсън“, защото не можех да заспя, докато не видя Луси.

АИП имаше своя собствена охрана, недалеч от будката при входа на академията. Повечето от полицаите на ФБР вече ме познаваха доста добре. Дежурният изглеждаше доста изненадан, когато ме видя, и излезе да провери какво искам.

— Мисля, че племенницата ми работи до късно — обясних.

— Да, госпожо. Видях я да влиза тук по-рано.

— Има ли начин да се свържете с нея?

— Хм — намръщи се той. — Имате ли представа в кой район е?

— Вероятно в компютърната зала.

Той опита, но не успя и погледна към мен.

— Важно е, нали?

— Да — отговорих благодарно. Пазачът вдигна радиото към устата си.

— Номер четиридесет и две до базата — каза той.

— Говори, четиридесет и две.

— Можеш ли да ме смениш за малко на входа?

— Разбрано.

Изчакахме идването на другия пазач, който се настани в будката, докато партньорът му ме поведе към сградата. Поехме по дългите празни коридори, опитвайки заключените врати, водещи към лабораториите, където можеше да е Луси. След около петнадесет минути извадихме късмет. Дежурният отвори вратата към огромна стая, която приличаше на научната работилница на Дядо Коледа.

В центъра на всичко това се виждаше Луси, която носеше информационна ръкавица и маска с екран, свързана с дълги, дебели черни кабели, виещи се по пода.

— Ще се оправите ли? — попита ме дежурният.

— Да — отговорих. — Много ви благодаря. Колегите на Луси, облечени в бели престилки и гащеризони, действаха усърдно с компютри, интерфейси и големи видеоекрани. Всички ме видяха, че влизам, с изключение на Луси. Тя бе сляпа за околния свят. Всъщност

тя не беше в тази стая, а ръководеше чрез виртуална реалност разходка по тесен пасаж, за който подозирах, че се намира в ядрената електроцентрала в Олд Пойнт.

— Сега ще увеличи — каза тя и натисна едното копче на ръкавицата.

Районът на видеоекрана внезапно се увеличи, когато фигурата, която представляваше Луси, застана пред стръмните стъпала.

— Мамка му, изчезва — изруга тя нетърпеливо. — Няма начин това да свърши работа.

— Обещавам ти, че може — възрази млад мъж, който наблюдаваше голяма черна кутия. — Но е трудно.

Луси спря за момент и натисна друго копче.

— Не знам, Джим, това наистина ли е неясна информация, или проблемът е у мен?

— Мисля, че проблемът е у теб.

— Може да получавам алергия към кибернетиката — реши племенницата ми и се раздвижи из нещо, което приличаше на конвейерни ленти и огромни турбини, които се виждаха на видеоекрана.

— Ще погледна алгоритъма.

— Знаеш ли — каза тя и заслиза по виртуалните стълби, — вероятно просто трябва да вкараме код „С“ и да направим закъснение от три-четири до триста и четири микросекунди вместо това, което е в нашия софтуер.

— Да. Сериите за трансфер са изключени — обади се някой. — Трябва да нагласим временните вериги.

— Това, което нямаме, е достатъчно време за подобрения — чу се друго мнение. — Луси, леля ти е тук — допълни човекът.

Тя поспря за момент, после продължи, сякаш не бе чула какво й казват.

— Слушай, трябва да направим код „С“ до сутринта. Трябва да сме абсолютно точни, защото иначе Тото ще се заклеци някъде или ще падне надолу по стълбите. А тогава сме зловещо прецакани.

Стигнах до извода, че Тото е странната, подобна на мехур глава, с едно видеооко, монтирана върху стоманено тяло, не по-високо от два метра. Краката му представляваха дълги клинове, ръцете имаха

дръжки и като цяло приличаше на малък танк. Тото беше паркиран близо до господарката си, която тъкмо сваляше маската си.

— Трябва да сменим контролните копчета на ръкавицата — каза Луси и внимателно я свали. — Свикнала съм с движение напред с един пръст и назад с два пръста. А не по обратния начин. Не можем да си позволим объркване като това, когато се озовем на бойното поле.

— Това е лесно — успокой я Джим и взе ръкавицата от нея.

Луси изглеждаше толкова напрегната, сякаш е пред полудяване, когато ме посрещна до вратата.

— Как влезе? — запита тя не особено дружелюбно.

— С един от пазачите.

— Хубаво е, че те познават.

— Бентън ми каза, че са те извикали. ЕСЗ имали нужда от теб — казах. — Радвам се, че си тук.

— Няма да е за дълго — отвърна тя, загледана в колегите си, които продължаваха да работят.

Значението на думите ѝ ми убягна за момент просто защото не исках да ги разбера.

— Повечето от момчетата вече са там — продължи тя.

— В Олд Пойнт — казах.

— Имаме водолази в морето, снайперистите и хеликоптерите чакат. Но нищо не може да ни помогне, ако не вкараме поне един човек вътре.

— Очевидно това няма да си ти — казах, знаейки, че ако чуя обратното, ще съм готова да избия всички във ФБР накуп.

— В известен смисъл съм аз — отговори племенницата ми. — Аз ще работя с Тото. Хей, Джим — извика тя. — Докато се занимаваш с това, добави и команда за летене.

— Значи Тото ще има крила — ухили се някой. — Хубаво. Ще имаме нужда от ангел-пазител.

— Луси, имаш ли някаква представа колко опасни са тези хора? — не можах да се въздържа и запитах.

Тя ме погледна и въздъхна.

— А ти как мислиш, лельо Кей? Смяташ, че още съм хлапе, което се забавлява с играчките си?

— Мисля, че просто не мога да не се тревожа.

— В момента всички трябва да сме разтревожени — мрачно отвърна тя. — Виж, трябва да се връщам на работа — добави тя, погледна часовника си и отново въздъхна. — Искаш ли набързо да ти обясня плана си, така че поне да знаеш какво става.

— Разбира се.

— Започва ето така — каза тя.

Седнах на пода до нея и се облегнах на стената.

— Обикновено робот като Тото се контролира по радиото, което никога не би проработило в затворено място с толкова много бетон и стомана. Затова измислих по-добър начин. Просто казано, Тото ще носи макара с оптичен кабел, който ще оставя зад себе си, като следа от охлюв, докато се движи наоколо.

— А къде ще се движи? — запитах. — В електроцентралата ли?

— Точно това се опитваме да определим в момента — отговори Луси. — Зависи как ще се развият нещата. Можем да сме прикрити, като при събирането на информация. Или можем да осъществим пряк контакт, например ако терористите поискат телефонна връзка, на което се надяваме. Тото трябва да е готов да потегли нанякъде във всеки един момент.

— С изключение на стълбите.

— Той може да слиза по стълби.

— И оптичният кабел ще бъде твоите очи, така ли?

— Той ще бъде закачен за информационната ми ръкавица — отговори Луси и вдигна ръцете си. — Ще се движа така, сякаш съм на мястото на Тото. Виртуалната реалност ще ми позволи да присъствам на мястото, макар и отдалеч, така че да мога да реагирам веднага на това, което доловят сензорите му. Те между другото са в същия прекрасен сив цвят, в който боядисахме и самия него — посочи тя към приятелчето си в другия край на стаята. — Страхотната му боя му помага да не се блъска в разни неща — добави тя доволно, като че ли наистина обичаше работата си.

— Джанет върна ли се с теб? — запитах.

— Тя довършва работата в Шарлътсвил.

— Довършва?

— Знаем кой е проникнал в компютъра на ОЕ — поясни Луси. — Една асистентка по ядрена физика. Изненада, нали?

— Как се казва?

— Лорън някоя си — отговори Луси и разтърка очите си. — Господи, въобще не трябваше да сядам. Знаеш ли, киберпространството наистина те замайва, ако прекараш дълго време в него. Напоследък почти ми се драйфа от него. Аха — щракна с пръсти тя. — Сетих се. Маккомб. Лорън Маккомб.

— Колко годишна е? — запитах, защото си спомних думите на Клета, че приятелката на Тед Едингс се наричала Лорън.

— В края на двайсетте.

— Откъде е?

— Англия. Но всъщност е южноафриканка. Черна е.

— Това обяснява лошия ѝ характер според госпожа Едингс.

— К'во? — учудено ме погледна Луси.

— Каква е връзката ѝ с „Новите ционисти“?

— Очевидно осъществява връзка с тях чрез компютърната мрежа. Тя е настроена крайно войнствено и антиправителствено. Моето мнение е, че са ѝ промили мозъка с течение на времето.

— Луси — казах, — мисля, че тя е била приятелката на Тед Едингс и негов източник на информация, а накрая е помогнала на „Новите ционисти“ да го убият. Вероятно чрез капитан Грийн.

— Защо пък би му помагала, а после да участва в убийството му?

— Може да е мислела, че няма избор. Ако му е помогнала с информация, която да навреди на каузата на Хенд, може да са я убедили да им сътрудничи или да са я заплашили.

Спомних си бутилката шампанско в хладилника на Едингс. Зачудих се дали не е възнамерявал да прекара новогодишната нощ с приятелката си.

— Защо са искали от нея да им помага? — запита Луси.

— Вероятно е знаела кода на алармата му, дори комбинацията на сейфа му — казах и се сетих нещо още по-ужасно. — Възможно е да е била с него в лодката, когато е умрял. Всъщност не знаем дали самата тя не го е отровила. Все пак тя е учен.

— Мамка му.

— Предполагам, че сте я разпитвали — казах.

— Джанет го направи. Маккомб твърди, че била в „Интернет“ преди около осемнадесет месеца и случайно се натъкнала на интересно съобщение. Казва, че някакъв продуцент работел върху филм, в който терористи искали да превземат ядрена електроцентрала,

така че да могат да пресъздадат севернокорейската ситуация и да получат оръжен plutonium. Така нареченият продуцент се нуждаел от техническа помощ и бил готов да заплати за нея.

— Даде ли ви някакво име за него?

— Твърди, че винаги се наричал „Псевдоним“, сякаш за да намекне, че е доста известен. Тя ухапала въдицата и установили приятелски отношения. Започнала да му изпраща информация от документите на завършилите студенти, до които имала достъп покрай работата си. Дала на този задник всяка рецепта, за която можеш да се сетиш, за превземането на Олд Пойнт и за изпращането на горивните устройства на арабите.

— А за производството на контейнери?

— Да. Крадеш тонове уран от Оук Ридж. Изпращаш го в Ирак, Алжир, където ще да е, за да го превърнат в сто двама и петтонни контейнери. После ги връщаш обратно тук, за да ги пазиш за големия ден. Обяснила му подробно и как уранът се превръща в plutonium вътре в реактора. — Луси замълча и ме погледна. — Твърди, че въобще не ѝ дошло наум, че работата може да е истинска.

— Не я ли е помислила за истинска, когато започнала да прониква с компютъра на ОЕ?

— Това не можа да го обясни, нито да даде мотив за него.

— Мисля, че мотивът е ясен — казах. — Едингс се е интересувал от телефонни обаждания до арабските страни. Получил е списъка чрез входа в Питсбърг.

— Според теб възможно ли е тя да не е осъзнала, че „Новите ционисти“ няма да оценят положително помощта, оказана на приятеля ѝ, който случайно е репортер?

— Мисля, че не я е интересувало — отговорих ядосано. — Подозирам, че доста се е забавлявала с това да играе и от двете страни. Ако не друго, чувствала се е твърде важна личност, което не е било възможно преди това в тихия академичен свят. Съмнявам се, че е осъзнала реалното положение, преди Едингс да започне да се рови из дока, кабинета на капитан Грийн или кой знае къде. А после „Новите ционисти“ са научили, че техният източник — госпожица Маккомб — заплашва цялата им мисия.

— Ако Едингс беше разбрал — каза Луси, — те никога нямаше да успеят.

— Точно така — потвърдих. — Ако някой от нас се беше усетил навреме, това нямаше да стане.

Загледах се в една жена в бяла престилка, която управляваше ръката на Тото при вдигането на кутия.

— Каж ми — обърнах се отново към Луси, — как се държи Лорън Маккомб, когато Джанет я разпитва?

— Спокойно. Абсолютно никаква емоция.

— Хората на Хенд са много силни.

— Сигурно е така, щом можеш да помагаш на гаджето си и да знаеш, че в следващата минута ще го убият.

Луси също наблюдаваше работа си и не изглеждаше особено доволна от гледката.

— Е, където и Бюрото да държи госпожица Маккомб, надявам се, не е на място, където „Новите ционисти“ могат да я открият.

— Под засилена охрана е — съобщи ми Луси, после погледна към Тото, който внезапно спря и изпусна тежката кутия на пода. — На колко е нагласена раменната му става? — извика тя.

— Осем.

— Да го свалим до пет. По дяволите. — Тя отново потърка очите си. — Това е всичко, от което се нуждаем.

— Добре. Оставям те и се връщам обратно в „Джеферсън“ — казах и се надигнах.

Луси ме изгледа странно.

— На обезопасения етаж ли си? — запита тя.

— Да.

— Предполагам, че това е без значение, но Лорън Маккомб също е там.

Всъщност оказа се, че тя е в апартамента до моя, но за разлика от мен бе под стража. Седнах в леглото и се опитах да почета. Чувах телевизора в нейната стая, смяната на каналите. Разпознах стар епизод от „Стар Трек“.

В продължение на часове седяхме на няколко метра една от друга, макар тя да не го знаеше. Представих си я как спокойно разбърква цианид и солна киселина в бутилка и насочва газа към смукателния клапан на компресора. Дългият черен маркуч се изви във водата, а после го раздвижваше само мудното течение на реката.

— Виж това в съня си — казах ѝ, макар да не можеше да ме чуе.
— Виждай го до края на живота си. Всяка проклета нощ.
После ядосано загасих лампата си.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Рано на следващата сутрин мъглата зад прозорците ми беше плътна, а в Куантико бе по-тихо от обикновено. От стрелбищата не се чуваха изстрели. Морските пехотинци, изглежда, още спяха. Докато минавах през двойната стъклена врата, водеща към фоайето с асансьорите, чух как изщраква ключалката и се отваря вратата на съседния на моя апартамент.

Натиснах бутона на асансьора и се загледах в двете агентки, облечени в строги костюми, застанали от двете страни на светла чернокожа жена, която ме гледаше вторачено, сякаш се чудеше откъде ме познава. Лорън Маккомб имаше предизвикателни тъмни очи и гледаше горделиво и нагло, сякаш само гордостта бе това, което я крепеше.

— Добро утро — казах.

— Доктор Скарпета — сериозно ме поздрави едната агентка и всички се качихме в асансьора.

Пътувахме мълчаливо до първия етаж. Усетих неприятна миризма на застояло от жената, която бе научила Джоуъл Хенд как да си направи бомба. Тя бе обути в тесни избелели джинси и маратонки. Дългата широка бяла риза не можеше да скрие впечатляващата ѝ фигура, която сигурно бе допринесла за фаталната грешка в преценката на Едингс. Стоях зад Лорън Маккомб и агентките и оглеждах лицето ѝ. Тя често облизваше устни, загледана във вратата, която не се отвори достатъчно бързо за мен.

Тишината беше плътна като мъглата навън. После се озовахме на първия етаж. Излязох последна от асансьора и загледах как агентките поведоха Маккомб, без да я докоснат и с пръст. Нямахше нужда да го правят, тъй като тя не се съпротивляваше. Тръгнаха надолу по коридора, после завиха в един от многобройните пасажи. Изненадах се, когато Лорън Маккомб спря и погледна към мен. Тя срещна недружелюбния ми поглед и продължи напред, с една стъпка по-близо до това, което се надявах да стане дълъг престой в затвора.

Качих се по стълбите и влязох в кафенето, където по стените висяха знамената на всички щати. Видях Уесли в ъгъла под знамето на Роуд Айлънд.

— Видях Лорън Маккомб — казах и оставих таблата си. Уесли хвърли поглед към часовника си.

— Днес ще я разпитват.

— Мислиш ли, че ще каже нещо, което би могло да ни помогне?

Той побутна солта и пипера към мен.

— Не. Прекалено късно е — простичко каза той.

Закусих бъркани яйца с препечен хляб и черно кафе и наблюдавах как младите агенти и ченгета си приготвят омлети и вафли. Някои си правеха сандвичи с бекон и наденички. Помислих си колко досадно нещо е старостта.

— Трябва да тръгваме — казах и взех таблата, защото понякога не си заслужаваше човек да си губи времето с ядене.

— Все още закузвам, шефе — отговори Уесли.

— Ядеше само бисквита, а и нея вече я няма.

— Може да си взема още.

— Няма да го направиш.

— Мисля.

— Добре. Кажете тогава — погледнах го, заинтересувана от това, което искаше да каже.

— Колко важна е тази „Книга на Хенд“?

— Много. Един от проблемите започнал с това, че Дани взел книгата и я дал на Едингс.

— Защо мислиш, че е толкова важна?

— Ти си човекът, който се занимава с профили. Би трябвало да знаеш. Книгата обяснява поведението им. Прави ги предсказуеми.

— Ужасяваща мисъл.

В девет часа минахме покрай стрелбищата на път към гаража, където ЕСЗ провеждаха точно този тип тренировки, от които щяха да се нуждаят сега. Тази сутрин те не се виждаха никъде, защото всички чакаха в Олд Пойнт, с изключение на нашия пилот — Уайт. Както винаги, той бе облечен в черен авиаторски костюм. Стоеше и ни чакаше мълчаливо до белия „Бел 222“, двумоторния хеликоптер, който също бе собственост на ОЕ.

— Здравей, Уайт — кимна му Уесли.

— Добро утро — поздрави ни той.

Качихме се в хеликоптера. Вътре имаше четири седалки, като в кабината на малък самолет. Сенатор Лорд изглеждаше напълно погълнат от четивото си, а главната прокурорка срещу него също се бе заела с документите си. Уайт ги бе взел рано от Вашингтон и изглеждаха, сякаш не са спали много през последните няколко дни.

— Как си, Кей? — запита сенаторът, без да вдигне глава.

Беше облечен в тъмен костюм и бяла риза с твърда яка. Вратовръзката му беше тъмночервена, а на маншетите на ризата му бяха закачени ръкавели с емблемата на сената. Марша Градецки носеше семпъл светлосин костюм и перли. Беше забележителна жена със силно, привлекателно лице. Макар да бе започнала кариерата си във Вирджиния, досега не се бяхме срещали.

Уесли се увери, че всички вече се познаваме, и се издигнахме в синьото небе. Летяхме над яркожълти училищни автобуси, празни по това време на деня, после сградите отстъпиха пред блатата и безкрайните гори. Слънцето проблясваше между дърветата, а когато полетяхме над Джеймс, отражението ни полетя след нас по водата.

— След минута ще прелетим над „Говернърс Лендинг“ — каза Уесли. — Това е най-големият имот на ОЕ. Брет Уест живее тук. Той е вицепрезидент, отговаря за работните операции и живее в къща за деветстотин хиляди долара. — Уесли замълча за момент, когато всички погледнахме надолу. — Сега ще я видите. Ето я. Голямата тухлена къща с басейна и баскетболното игрище отзад.

В района се виждаха много големи тухлени къщи с басейни и наскоро посадени дървета. Имаше игрище за голф и яхтклуб. Научихме, че Уест държи яхтата си там, но в момента я няма.

— И къде е този господин Уест? — запита прокурорката, докато пилотът ни завиваше на север.

— В момента не знаем — отговори Уесли, без да свали поглед от прозореца.

— Значи мислите, че е замесен в това — каза сенаторът.

— Без съмнение. Всъщност, когато ОЕ решили да открият районен офис в Съфолк, построили го върху земя, закупена от един фермер на име Джошуа Хейс.

— В неговото досие също е било проникнато — намесих се.

— Хакерът е свършил тази работа, нали? — запита Градецки.

— Точно така.

— А сега я държите под охрана.

— Да. Очевидно тя е ходила с Тед Едингс и точно заради това той се е набъркал в цялата история и са го убили — каза Уесли с безизразно лице. — Убеден съм, че Брет Уест е бил съучастник на Джоуъл Хенд от самото начало. Сега можете да видите районния офис — посочи той. — Странно или не — добави той иронично, — намира се точно до лагера на Хенд.

Районният офис представляваше огромен паркинг с камиони и бензинови колонки и сглобяеми сгради с червени надписи ОЕ по покривите. Когато прелетяхме над него и малката горичка, теренът под нас внезапно се превърна в петдесетакровата местност до река Нансимънд, където живееше Джоуъл Хенд, предпазван от висока метална ограда, която според слуховете бе електрифицирана.

Лагерът му представляваше купчина малки къщи и бараки, а личният му палат бе заобиколен от високи бели колони. Но не сградите ни притесняваха, а широките дървени постройки, които приличаха на складове, построени покрай железопътните линии, водещи към масивен частен товарен док с огромни кранове над водата.

— Това не са обикновени хамбари — отбеляза прокурорката. — Какво изпращат от тази ферма?

— Или в нея — обади се сенаторът.

Напомних им за следите, които убиецът на Дани бе оставил по мокета в бившия ми мерцедес.

— Възможно е тук да съхраняват контейнерите — добавих. — Сградите са достатъчно големи, а и имат нужда от кранове и влакове или камиони.

— Това определено свързва убийството на Дани Уебстър с „Новите ционисти“ — каза прокурорката и нервно се заигра с перлите си.

— Или поне с някой, който е влизал и излизал от складовете, където държат контейнерите — отвърнах. — Микроскопичните частици уран трябва да са навсякъде, при положение че контейнерите са облицовани с уран.

— Значи този човек може да е имал уран по подметките и да не е знаел — каза сенатор Лорд.

— Без съмнение.

— Е, трябва да нападнем това място и да видим какво ще открием — предложи той.

— Да, господине — съгласи се Уесли. — Когато можем.

— Франк, досега те не са извършили нищо, което да можем да докажем — обади се Градецки. — Нямаме законно основание. „Новите ционисти“ не са поели отговорността за станалото.

— Да, познавам системата, но това е абсурдно — каза Лорд. — Струва ми се, че долу няма никой друг освен кучетата. Как ще обясниш това, ако „Новите ционисти“ не са замесени? Къде са всички? Е, мисля, че знаем, по дяволите.

Гледахме надолу към завързаните добермани, които лаеха бясно и подскачаха нервни, докато летяхме над тях.

— Господи — каза Уесли, — никога не съм мислил, че всичките може да са в Олд Пойнт.

Аз също не бях разсъждавала върху това и сега в главата ми се оформи зловеща мисъл.

— Предполагахме, че „Новите ционисти“ са поддържали броя си през последните години — продължи Уесли. — Но може и да не е така. Възможно е единствените хора тук да са били онези, които са се подготвяли за нападението.

— И това включва Джоуъл Хенд — добавих.

— Знаем, че той живее тук. Мисля, че сигурно е бил в онзи автобус. Вероятно в момента се намира в електроцентралата заедно с хората си. Той е техният лидер.

— Не — поправих го. — Техен бог.

Последва дълго мълчание. После Градецки каза:

— Проблемът е, че той е ненормален.

— Не — възразих. — Проблемът е, че е нормален. Хенд е зъл, а това определено е по-страшно.

— А фанатизмът му ще повлияе на всичко, което върши там — добави Уесли. — Ако е вътре — поправи се той. — Тогава заплахата надминава това терористите да избягат с кораб, пълен с горивни устройства. По всяко време мисията може да се превърне в самоубийствена.

— Не съм сигурна, че разбирам думите ти — обади се Градецки, която очевидно нямаше желание да ги чуе. — Мотивът е съвсем ясен.

Замислих се за „Книгата на Хенд“ и за това колко трудно бе за непосветените да разберат на какво е способен авторът ѝ. Погледнах към прокурорката, докато летяхме над редици стари сиви танкери и товарни кораби, закотвени в Джеймс. Отдалеч изглеждаше, сякаш Вирджиния е под обсада, което в известен смисъл беше истина.

— Мисля, че никога не съм виждала това — промърмори Градецки изненадано, когато погледна надолу.

— Е, трябвало е да го видиш — отвърна сенатор Лорд. — Вие, демократите, сте отговорни за бракуването на половината военни кораби. Всъщност дори нямаме определено място, където да ги закотвим. Разхвърляни са навсякъде, представляват само призраци на предишното си „аз“ и няма да струват и петак, ако имаме спешна нужда от тях. Докато някой успее да подкара едно от тези корита, Персийският залив ще бъде вече минало и...

— Франк, схванах мисълта ти — прекъсна го тя. — Струва ми се, че тази сутрин сме изправени пред други проблеми.

Уесли си бе сложил слушалките, за да може да говори с пилота. Той го разпита за новата информация и се заслуша внимателно, загледан към Джеймстаун и ферибота. Когато свали слушалките, лицето му бе разтревожено.

— Ще пристигнем в Олд Пойнт след няколко минути. Терористите все още отказват контакт и не знаем колко смъртни случая има вътре.

— Чувам и други хеликоптери — казах. Замълчахме. Звукът от гърмящите перки се долавяше ясно. Уесли отново заговори по радиото:

— Слушайте, дявол го взел, въздушното пространство трябваше да бъде затворено. — Той замълча и се заслуша. — В никакъв случай. Никой няма право да се появява на по-малко от километър...

Прекъснаха го и той отново замълча.

— Добре, добре — вбесено каза Уесли. — Господи! — възкликна той, когато шумът се усили.

Два „Хюи“ и два „Блек Хоукс“ прогърмяха покрай нас. Уесли разкопча предпазния си колан, сякаш възнамеряваше да отиде някъде. Надигна се ядосано, премести се в другата част на кабината и се загледа през прозореца. Застана с гръб към сенатора и заговори, едва сдържайки гнева си:

— Господине, не трябваше да викате националната гвардия. Изправени сме пред твърде деликатна ситуация и не можем, повтарям, не можем да си позволим никаква намеса нито в плановете ни, нито във въздушното ни пространство. Позволете ми да ви напомня, че това е работа на полицията, а не на военните. Това е щатска...

Сенатор Лорд го прекъсна:

— Не съм ги викал. Аз съм напълно съгласен с вас.

— Тогава кой ги е повикал? — запита Градецки, която беше най-висшият началник на Уесли.

— Вероятно губернаторът ви — отвърна сенатор Лорд, загледан в мен.

По държането му усетих, че той също е бесен.

— Той би направил нещо толкова тъпо, защото единственото, което го интересува, са следващите избори. Свържете ме с кабинета му.

Сенаторът закачи слушалките на главата си и заговори, без да се интересува кой още може да чуе разговора му.

— За бога, Дик, да не си се побъркал? — запита той човека, който заемаше най-високия пост в областта. — Не, не, дори не си прави труда да ми казваш нещо подобно — рязко каза той. — Намесваш се в операцията ни и ако загубим нечий живот поради това, ще съобщя на всички кой е виновният...

Сенаторът замълча за момент и се заслуша. Изражението на лицето му беше страшно. После направи още няколко забележки, а губернаторът нареди националната гвардия да се прибере. Всъщност техните хеликоптери въобще не се приземиха, просто промениха маршрута си и се издигнаха нагоре. Минаха точно над Олд Пойнт, от чиито бетонни комини с формата на конус се издигаше пара в чистия син въздух.

— Много съжалявам — извини се сенаторът, който преди всичко бе истински джентълмен.

Загледахме се в десетките полицейски коли, линейки и пожарни, сателитни антени и микробусите на телевизионните екипи. Навън стояха множество хора, които сякаш се наслаждаваха на чудесния, хладен ден. Уесли ни съобщи, че сградата, пред която се бяха струпали хората, е центърът за посетители, където се намира командният пост за външния периметър.

— Както виждате — обясни той, — намира се на около половин километър от електроцентрала и главната сграда — посочи той.

— Контролната зала в главната сграда ли се намира? — запитах.

— Да. Онази триетажна тухлена постройка. Те са там. Поне повечето от тях, включително и заложниците.

— Да, точно там би трябвало да се намират, ако възнамеряват да правят нещо с реакторите, като например да ги изключат, което вече са направили, доколкото знам — отбеляза сенатор Лорд.

— Какво точно ще стане, ако извършат това? — запита прокурорката.

— Всъщност те вече са го извършили, Марша. Но съществуват и аварийни генератори, така че никой няма да остане без електричество. А и самата електроцентрала има аварийно електрозахранване — каза Лорд, който беше прочут с пламенната си защита на ядрената енергия.

От двете страни на електроцентрала се виждаха широки канали. Единият идваше от близката река Джеймс, а другият водеше към изкуствено езеро. Зад тях имаше акри с трансформатори, електрически стълбове и паркинги с много коли, повечето от които принадлежаха на хората, пристигнали за да помогнат. Стори ми се, че няма начин да проникнем в главната сграда, без да ни видят, защото всяка ядрена електроцентрала се строи съобразно с най-строгите изисквания за безопасност. А те бяха предназначени да задържат навън всеки, който не е упълномощен да влиза, и, уви, в момента това включваше точно нас. За да влезем през покрива, щеше да се наложи да пробиваме дупки в метал и бетон, а не можехме да проникнем през прозорците и вратите, без да ни видят.

Подозирах, че Уесли обмисля водата като възможен подстъп, защото водолазите на ЕСЗ можеха незабелязано да влязат в реката или езерото и да стигнат по канала до главната сграда. Изглеждаше, че те могат да доплуват на двайсет метра от вратата, през която бяха нахлули терористите, но как щяха да избягнат разкриването, когато се озовяха на брега, не можех да си представя.

Уесли не сподели плановете си, защото макар сенаторът и прокурорката да бяха съюзници, дори приятели, те също бяха и политици. Нито ФБР, нито полицията се нуждаеха от намесата на Вашингтон в тази мисия. Направеното преди малко от губернатора беше достатъчно лошо.

— Забележете голямата бяла антена, която е близо до главната сграда — каза Уесли. — Това е командният пост за вътрешния периметър.

— Мислех, че тя принадлежи на някой от телевизионните екипи — каза прокурорката.

— Тук се опитваме да установим връзка с господин Хенд и бандата му.

— Как?

— За начало, искам да поговоря с тях — отговори Уесли.

— Никой ли още не е говорил с тях? — запита сенаторът.

— Засега, изглежда, не се интересуват от разговори — поясни Уесли.

Хеликоптерът се приземи шумно. Репортерите се скупчиха около площадката за кацане срещу центъра за посетители. Грабнахме чантите и саковете си и слязохме в силния вятър от въртящите си перки. Уесли и аз вървахме бързо и мълчаливо. Погледнах назад само веднъж и видях сенатор Лорд, заобиколен от микрофони. Най-могъщият адвокат на нацията ни произнесе емоционална реч.

Влязохме в центъра за посетители, чиито многобройни витрини с експонати бяха предназначени за ученици и любопитни. Сега обаче целият район бе зает от местната и щатската полиция. Ченгетата пиеха безалкохолни напитки и ядяха сандвичи и закуски, застанали до картите и скиците. Зачудих се каква ли работа може да свърши някой от нас.

— Къде е твоят пост? — запита ме Уесли.

— Трябва да е навън, при отрядите. Струва ми се, че видях хладилния камион от въздуха.

Уесли се огледа наоколо. Погледът му спря върху вратата на мъжката тоалетна, която се отвори и затвори. Марино излезе оттам, придърпвайки панталона си. Не очаквах да го видя тук. Ако не по друга причина, смятах, че страхът от радиацията ще го задържи у дома.

— Ще си взема едно кафе — каза Уесли. — Някой друг иска ли?

— Да. Направи го двойно.

— Благодаря — казах и се обърнах към Марино: — Това е последното място, където очаквах да те видя.

— Виждаш ли всички тия момчета наоколо? — запита той. — Ние сме част от обединен отряд, в който всички агенции имат представители, така че да можеш да се обадиш у дома и да съобщиш какво, по дяволите, става тук. По тая причина шефът ме изпрати тук и никак не съм доволен от това. Между другото видях приятелчето ти — Стийлс — тук. Ще те зарадвам с новината, че Роше е уволнен.

Не отговорих, защото в момента Роше беше без значение.

— Това трябва да те накара да се почувстваш по-добре — продължи Марино.

Погледнах го. Твърдата му бяла яка беше подгизнала от пот, а тежкият колан проскърцваше при всяко движение.

— Докато съм тук, ще направя всичко възможно да те държа под око. Но ще съм ти адски благодарен, ако не се набуташ в мерника на някой кретен със снайпер — допълни той и приглади коса с огромната си, дебела ръка.

— И аз ще съм ти благодарна, ако ти не постъпиш така. Трябва да отида да проверя моите хора — казах. — Виждал ли си ги?

— Да. Видях Филдинг в големия фургон, дето ви подариха хората от погребалното бюро. Приготвяше си яйца в кухнята, като че ли е на къмпинг или нещо подобно. Там е и хладилният камион.

— Добре. Знам точно къде са.

— Ще те заведа, ако искаш — предложи той с безразличие, сякаш въобще не му пукаше.

— Радвам се, че си тук — казах, защото знаех, че и аз съм една от причините, независимо какво твърдеше Марино.

Уесли се върна с кафетата и хартиена чиния с понички. Марино си сервира закуска, а аз се загледах през прозореца към ясения, студен ден.

— Бентън — казах, — къде е Луси?

Той не отговори. Най-ужасните ми страхове се потвърдиха.

— Кей, всички имаме да вършим работа — каза той мило, но недвусмислено.

— Разбира се — потвърдих и оставих чашата с кафе, защото нервите ми бездруго бяха в ужасно състояние. — Ще отида да видя как стоят нещата.

— Почакай — обади се Марино и захапа втората поничка.

— Ще се оправя.

— Да — каза той. — Обаче искам да съм сигурен.

— Трябва да внимаваш навън — посъветва ме Уесли.

— Знаем, че на всеки прозорец има човек. Могат да започнат да стрелят, когато си поискат.

Погледнах към главната сграда и отворих стъклената врата, която водеше навън. Марино тръгна след мен.

— Къде е ЕСЗ? — попитах.

— Там, където не можеш да ги видиш.

— Не ми разказвай гатанки. Не съм в настроение.

Тръгнах бързо напред. Не се виждаше и следа от тероризъм или жертви и това изпитание приличаше на учебна тревога. Пожарните, хладилните камиони и линейките изглеждаха като част от учение и дори Филдинг, който подреждаше комплекти за бедствени ситуации в белия фургон, не ми се виждаше реален. Той отваряше един от сините военни кашони с надпис ОГСЛ, в който имаше всичко — от осемнайсетсантиметрови игли до жълти пликосе, предназначени да съхраняват личните вещи на мъртвите. Заместникът ми ме погледна, сякаш бях стояла до него през цялото време.

— Имаш ли представа къде са колчетата? — запита той.

— Би трябвало да са в отделен кашон, заедно с бравичките, клещите и металните траверси — отговорих.

— Да, ама не знам къде са.

— А къде са жълтите чували за трупове? — попитах и огледах кашоните, натрупани във фургона.

— Предполагам, че ще трябва да ги взема от ФАСБ — каза той.

Ставаше дума за Федералната агенция за справяне с бедствия.

— Къде са те? — попитах, тъй като наоколо имаше стотици хора от различните агенции.

— Излез навън и ще видиш фургона им директно вляво, до момчетата от Форт Лий. ФАСБ носят и подплатени с олово костюми.

— Моли се да не ни се наложи да ги използваме — казах.

Филдинг се обърна към Марино:

— Какви са новините за заложенниците? Знаем ли колко човека има вътре?

— Не сме сигурни, защото не сме наясно колко служители е имало в сградата по време на нападението — отговори Марино. — Но малко хора са били на смяна, което със сигурност е било част от плана.

Освободили са тридесет и двама. Смятаме, че в момента държат около дузина. Не знаем колко са все още живи.

— Господи! — ядосано поклати глава Филдинг. — Ако ме питаш мен, всички тези задници трябва да ги застрелят още тук.

— Е, аз лично няма да споря с теб — съгласи се Марино.

— В този момент — каза Филдинг — сме готови да се справим с петдесет души. Това е максимумът за фургона и моргата в Ричмънд, която вече е доста пълна. А ако имаме нужда от допълнително място за съхранение, медицинският колеж също е мобилизиран.

— Предполагам, че зъболекарите и рентгенолозите също — казах.

— Да. Дженкинс, Вернер, Силвърбърг и Ролинс. Всички чакат обаждане.

Усетих миризма на яйца и бекон. Не знаех дали съм гладна, или ми става лошо от нея.

— Ще държим връзка по радиото, ако имаш нужда от мен — казах и отворих вратата на фургона.

— Не бързай толкова — изропта Марино, когато излязохме навън.

— Провери ли подвижния команден пост? — попитах. — Голямата бяла антена? Видях я, когато пристигахме.

— Мисля, че не трябва да отиваме там.

— Аз пък възнамерявам да отида.

— Док, това е вътрешният периметър.

— Там са хората на ЕСЗ.

— Хайде първо да попитаме Бентън. Знам, че искаш да видиш Луси, но, за бога, помисли малко.

— Мисля, но искам да видя Луси.

С всяка изминала секунда се ядосвах все повече на Уесли. Марино постави ръка на рамото ми и ме спря. Намръщихме се един срещу друг.

— Док, изслушай ме. Това, което става, не е лично — каза той. — Никой не се интересува дали Луси е твоя племенница или не. Тя е шибан федерален агент, а Уесли не е задължен да ти докладва за всичко, което тя върши.

Не казах нищо, защото знаех истината.

— Затова не трябва да му се ядосваш — продължи Марино. — Ако искаш да знаеш, на мен също тази история не ми харесва. Не бих могъл да понеса нещо лошо да се случи на Луси. Не знам какво бих направил, ако нещо стане с някоя от вас двете. А в момента съм така уплашен, както никога през целия си шибан живот. Но трябва да си върша работата, а и ти също.

— Тя е във вътрешния периметър — казах.

Марино замълча за момент, после каза:

— Хайде, док. Ела да поговорим с Уесли.

Не можахме да го направим, защото, когато влязохме в центъра за посетители, той говореше по телефона. Тонът му бе абсолютно спокоен, но позата му издаваше напрежението му.

— Не предприемайте нищо, докато не дойда. Важното е те да знаят, че идвам — бавно каза той. — Не, не, не. Не го правете. Използвайте високоговорител, за да не се налага някой да се доближава.

Уесли погледна към нас с Марино и продължи:

— Просто се дръжте. Кажете им, че идва ваш човек, който веднага ще им осигури телефон за свръзка. Добре.

Той затвори и се отправи към вратата. Ние тръгнахме след него.

— Какво става, по дяволите? — запита Марино.

— Искат връзка с нас.

— Как са я поискали? Да не са изпратили писмо?

— Един от тях изкрещял през прозореца — отговори Уесли. — Доста раздразнени са.

Минахме покрай площадката за хеликоптери, която сега беше празна. Сенаторът и прокурорката си бяха отишли.

— Значи досега не са имали телефон? — запитах изненадано.

— Изключихме телефоните в сградата — отговори Уесли. — Трябва да получат телефон от нас, а допреди минута не искаха такъв. Сега внезапно го пожелаха.

— Значи има проблем — отбелязах.

— И на мен така ми се струва — задъхано потвърди Марино.

Уесли не отговори, но долових, че е ужасно нервен. Рядко нещо успяваше да го докара до това състояние. Тесният път ни поведе между морето от хора и коли, чакащи, за да помогнат. Бежовата сграда се извиси пред нас. Подвижният команден пост, паркиран на тревата,

проблясваше на слънцето. Комините и каналът за охлаждане бяха толкова близо, че можех да ги уцеля с камък.

Не се съмнявах, че „Новите ционисти“ ни държат на прицел и ако решат, могат да дръпнат спусъка и да ни очистят един по един. Прозорците, през които смятахме, че ни гледат, бяха отворени, но не видях нищо зад мрежите.

Отидохме отпред, където няколко полицаи и агенти в цивилни дрехи стояха около Луси. Сърцето ми едва не спря, когато я видях. Беше облечена в черен анцуг и ботуши, обкичена с кабели, както когато я видях в АИП, само дето този път носеше две ръкавици. Тото стоеше на земята, а дебелият му врат бе свързан към макара с оптичен кабел, който изглеждаше достатъчно дълъг, за да стигне до Северна Каролина.

— По-разумно ще е да му залепим приемателя — предложи племенницата ми на мъжете, които не можеше да види заради маската на очите си.

— Кой има лепенка?

— Изчакай.

Мъж в черен гащеризон бръкна в голяма кутия с инструменти и подхвърли на съседа си ролка скоч. Той откъсна няколко ленти и закрепил приемателя към вилката на обикновен черен телефон, хванат здраво от дръжките на робота.

— Луси — заговори Уесли. — Аз съм — Бентън. Тук съм.

— Здравсти — бързо отвърна тя и усетих колко е нервна.

— Веднага щом им предадете телефона, аз започвам да говоря. Просто искам да знаеш какво правя.

— Готови ли сме? — запита тя, без да забележи присъствието ми.

— Хайде — каза Уесли напрегнато.

Луси докосна един бутон на ръкавицата си и Тото оживя с тихо бръмчене. Едното му око се завъртя, като че ли фокусираше обектива на фотоапарат. Главата му се завъртя, когато Луси натисна следващото копче. Всички наблюдаваха безмълвно раздвижването на създаването на племенницата ми. То тръгна напред, стиснало здраво телефона, а оптичният и телефонният кабел се развиха от макарите си.

Луси мълчаливо управляваше движенията на Тото, като диригент на оркестър, с протегнати напред ръце. Роботът потегли по чакъла и през тревата и се отдалечи от нас. Един от агентите ни раздаде

бинокли. Минавайки по тротоара, Тото достигна до четирите циментови стъпала, водещи към стъклената предна врата на сградата, и спря. Луси си пое дъх дълбоко и продължи да насочва металния си приятел. Докосна ново копче и дръжките му се протегнаха напред. После бавно ги отпусна и остави телефона на второто стъпало. Тото се отдръпна назад и се обърна. Луси започва да го насочва обратно към нас.

Роботът бе изминал съвсем кратък път, когато стъклената врата се отвори и брадат мъж в бежов панталон и пуловер изскочи от нея. Той грабна телефона и изчезна обратно вътре.

— Добра работа, Луси — похвали я Уесли, който звучеше облекчено. — Добре, обадете се сега, дявол ви взел — заговори той на враговете. — Луси — добави Уесли, — когато сте готови, идвайте.

— Добре — отвърна тя, а ръцете ѝ продължиха да управляват движенията на Тото.

Марино, Уесли и аз се качихме по стълбите към подвижния команден пост, тапициран в синьо и сиво, с малки маси между седалките. Имаше малка кухня и баня, а прозорците бяха затъмнени, така че да се вижда само отвътре навън. Техническото оборудване беше разположено отзад, а над нас пет телевизора предаваха тихо програмите на големите канали и Си Ен Ен. Червеният телефон на масата зазвъня, докато вървахме към него. Звучеше настойчиво и нагло и Уесли се затича, за да го вдигне.

— Уесли — каза той, загледан през прозореца, и натисна две копчета Л за да включи високоговорителя и за да запише разговора.

— Имаме нужда от лекар — каза някакъв глас.

Звучеше като глас на бял мъж, южняк. Дишаше тежко.

— Добре, но ще трябва да ми кажете и още нещо.

— Не се ебавай с мен! — изкрещя гласът.

— Слушай — спокойно отвърна Уесли. — Не се ебаваме, ясно ли е? Искаме да помогнем, но се нуждаем от малко повече информация.

— Той падна в басейна и изпадна в нещо като кома.

— Кой?

— Какво значение има кой, по дяволите?

Уесли се поколеба.

— Той умира, а ние сме минирали цялото място. Разбирате ли? Ще ви взривим, ако не направите нещо веднага!

Знаехме кого има предвид, затова Уесли не попита отново. Нещо се бе случило на Джоуъл Хенд, а аз не исках дори да си представя какво могат да направят последователите му, ако той умре.

— Говори — каза Уесли.

— Той не може да плува.

— Чакай да се уверя, че разбирам. Значи някой почти се е удавил?

— Слушай. Водата е радиоактивна. В нея имаше горивни устройства, ясно ли е?

— Бил е в един от реакторите, така ли?

Мъжът изкрещя отново:

— Престани с тия въпроси, мамка ти, и намери някой да помогне! Ако той умре, всички ще умрат. Разбираш ли?

В същия момент се чу силен изстрел откъм сградата. Всички замръзнаха. Чухме и плач в далечината.

— Ако ме накараш да чакам още една минута — съобщи развълнуваният глас, — още някой ще бъде убит.

Пристъпих по-близо до телефона и преди някой да успее да ме спре казах:

— Аз съм лекар. Трябва да разбере какво точно е станало, когато той е паднал в басейна на реактора.

Мълчание. После мъжът каза:

— Почти се удави. Опитвахме са да изпомпаме водата от него но вече беше в безсъзнание.

— Погълнал ли е вода?

— Не знам. Възможно е. От устата му излезе малко.

Човекът се раздражни още повече.

— Но ако не направите нещо, госпожо, ще превърна Вирджиния в шибана пустиня.

— Ще ви помогна — успокоих го. — Но трябва да ви задам още няколко въпроса. Какво е състоянието му сега?

— Както вече ви казах, в безсъзнание е.

Прилича на кома.

— Къде го държите?

— В стаята с нас — ужасено отвърна той. — Не реагира на нищо, независимо какво се опитваме да направим.

— Ще трябва да ви донеса много лед и медикаменти — казах. — Нужни са няколко курса, освен ако не получа помощ.

— По-разумно ще е да помогне някой друг, а не ФБР — отново повиши тон той.

— Аз съм лекар, а наоколо има много мои колеги — казах. — Ще дойда да ви помогна, но само ако не ми създавате затруднения.

Той замълча, после каза:

— Добре. Но ще дойдете сама.

— Роботът ще ми помогне да ви донеса нещата. Същият, който ви донесе телефона.

Той затвори и аз го последвах. Уесли и Марино ме гледаха така, сякаш бях извършила убийство.

— В никакъв случай — каза Уесли. — Господи, Кей! Побърка ли се?

— Няма да ходиш там, дори ако се наложи да те арестувам — включи се и Марино.

— Трябва — казах простиичко. — Той ще умре — добавих.

— Точно това е причината, поради която не можеш да ходиш там — възкликна Уесли.

— Той има остра криза, защото е погълнал от водата в басейна — казах. — Не може да бъде спасен. Скоро ще умре, а мисля, че всички знаем какви ще бъдат последствията. Хората му вероятно ще взривят всички експлозиви.

Погледнах сериозно към Уесли. Марино и командира на ЕСЗ.

— Не разбирате ли? Четох книгата им. Той е техният месия. Хората му няма да си тръгнат просто ей така, когато той умре. Цялата работа ще се превърне в самоубийствена мисия, както предрече — отново приковах очи в Уесли.

— Не сме сигурни, че ще постъпят така — възрази той.

— И си готов да рискуваш?

— А какво ще стане — намеси се Марино, — ако Хенд се свести, познае те и съобщи на задниците си коя си? Тогава какво?

— Няма да се свести.

Уесли се загледа през прозореца. В командния пост не беше горещо, но той изглеждаше така, сякаш е лято. Ризата му беше мокра от пот, по челото му бяха избили капки. Не знаеше как да постъпи. Аз имах идея и не мислех, че може да се появи и друга.

— Чуй ме — казах. — Не мога да спася Джоуъл Хенд, но мога да ги накарам да мислят, че не е мъртъв.

Всички се вторачиха в мен. Марино запита:

— Какво?

— Той може да умре всеки момент — казах развълнувано. — Трябва да вляза вътре още сега и да ви оставя достатъчно време, за да проникнете там.

— Не можем да влезем там — възрази Уесли.

— Щом аз вляза, може и вие да успеете — казах. — Можем да използваме робота. Ще го вкараме вътре, а той може да ги заслепи за достатъчно време, за да успеете да нахълтате. Знам, че имате оборудването, необходимо, за да се осъществи това.

Уесли загледа мрачно, а Марино — разтревожено и нещастно. Разбрах как се чувстват, но също така знаех и какво трябва да се направи. Отидох до най-близката линейка и взех от санитарите това, от което се нуждаех. Другите отидоха да търсят лед. После Тото и аз потеглихме напред, а Луси остана да направлява рожбата си.

Роботът носеше двайсет килограма лед, а аз отговарях за сандъка с медикаментите. Вървахме към предната врата на Олд Пойнт, сякаш бе напълно обикновен ден и посещението ни бе нормално. Не мислех за хората, които ме държаха на прицел. Отказвах да си представям експлозивите или шлепа, натоварен с материал, който можеше да помогне на Либия да си произведе атомна бомба.

Когато стигнахме до вратата, тя се отвори веднага от същия братат мъж, който преди малко се бе появил, за да прибере телефона.

— Влизайте — каза той мрачно, без да свали пушката от рамото си.

— Помогни ми с леда — отговорих не по-малко заядливо.

Той се втренчи в робота, който държеше петте торби. Гледаше го страхливо, сякаш Тото беше питбул, който внезапно може да се хвърли към него и да го нарани. После той се протегна към леда, а Луси накара приятеля си чрез оптичeskия кабел да му го подаде. После влязохме в сградата и вратата се затвори. Видях, че обезопасеният район бе унищожен. Рентгеновите апарати и другите скенери бяха изтръгнати от местата си и простреляни. Виждаха се капки кръв и следи от влачене, а когато последвах брататия зад ъгъла, усетих

миризма на трупове, още преди да видя закланите пазачи, струпани на зловеща, кървава купчина в края на коридора.

В гърлото ми се надигна горчилка, когато минахме през червената врата и бръмченето на машините ме разтърси. Не можах да чуя нищо от думите на брадатия, който беше от „Новите ционисти“. Забелязах големия черен пистолет на колана му и си помислих за Дани и 45-калибровият, който го бе убил. Качихме се по железните стълби, боядисани в червено. Не поглеждах надолу, защото главата ми щеше да се замае. Той ме поведе по тесен пасаж към врата, която бе много тежка и изпъстрена с надписи. Бандитът набра номера на кода. От леда закапа вода по пода.

— Прави това, което ти кажат — дочух, докато влизахме в контролната зала. — Разбра ли? — бутна ме той с пушката си.

— Да — отговорих.

Вътре имаше около дузина мъже, облечени в анцузи и якета, въоръжени с автомати и карабини. Бяха развълнувани и ядосани и изглеждаха напълно безразлични към съдбата на десетината заложници, седнали на пода с опрени в стената гърбове. Ръцете на заложниците бяха завързани отпред, а на главите им бяха нахлузени калъфи от възглавници. През прорезите за очите се виждаше страхът им. Отворите за устите им бяха мокри от слюнка и те дишаха забързано и тежко. Забелязах кървави следи по пода, само че тези бяха пресни и водеха зад колоната, където бе изхвърлена последната жертва. Зачудих се колко ли трупа ще открия по-късно, ако и моят не бъде между тях.

— Ето тук — нареди придружителят ми.

Джоуъл Хенд лежеше по гръб на пода, покрит със завеса, очевидно свалена от прозореца. Беше невероятно блед и все още мокър от басейна, където бе погълнал водата, която щеше да го убие, независимо от усилията ми да го спася. Припомних си светлото му лице с плътни устни от деня, когато го бях срещнала в съда. Сега обаче изглеждаше подут и по-стар.

— От колко време е така? — запитах брадатия.

— Около час и половина.

Той се разхождаше нервно и пушеше. Не искаше да ме погледне в очите. Държеше неспокойната си ръка върху цевта на пушката,

насочена към главата ми. Оставих сандъка с медикаментите, завъртях се и го погледнах.

— Не насочвай това към мен — казах.

— Млъкни.

Той спря и ме загледа, сякаш бе готов още сега да ми пръсне черепа.

— Тук съм, защото ме повикахте. Опитвам се да помогна — казах рязко, без да отмествам поглед от стъклените му очи. — Ако не искате да ви помогна, застреляйте ме или ме пуснете да си ходя. Нито едно от двете обаче няма да ви помогне. Опитвам се да спася живота му и няма нужда да ме разсейваш с проклетата си пушка.

Брадятият не знаеше какво да каже. Облегна се неспокойно на колоната, която имаше достатъчно бутони за управление на космически кораб. Видеоекраните по стените показваха, че и двата реактора са изключени, а райони, осветени в червено, ни предупреждаваха за проблеми, които не разбирах.

— Хей, Утън, по-спокойно — обади се един от хората му и запали цигара.

— Хайде сега да отворим торбите с леда — казах. — Иска ми се да имахме вана, но нямаме. Забелязах няколко книги по рафтовете, а и изглежда, до факса има купчини с хартия. Донесете всичко, което може да ни помогне да го оградим.

Мъжете ми донесоха различни дебели справочници, купчини хартия и куфарчета, които вероятно принадлежаха на заложниците. Оформих правоъгълна ограда около Хенд, сякаш работех в двора си и правех лехи. После го покрих с двайсет килограма лед, като оставих открити само лицето и едната му ръка.

— Това пък какво ще помогне? — запита мъжът, наречен Утън, който звучеше като човек от Запада.

— Той е бил изложен на силна радиация — обясних. — Иммунната му система е унищожена и единственият начин да спрем това е да забавим целия процес.

Отворих сандъка с медикаментите, извадих голяма игла и я вкарах в ръката на умиращия им лидер. После я закрепих с лепенка. Свързах я със система, която не съдържаеше друго освен физиологичен разтвор, безвреден солен разтвор, който не можеше да направи абсолютно нищо.

Хенд беше почти мъртъв. Сърцето ми заби усилено, когато огледах потните мъже, вярващи, че човекът, когото се преструвах, че спасявам, е Господ. Единият беше свалил пуловера си. Долната му фланелка беше почти сива, а ръкавите ѝ — свити от многобройните пранета. Няколко от терористите имаха бради, а останалите не се бяха бръснали дни наред. Зачудих се къде ли се намираха жените и децата им. Помислих си за шлепа в реката и за това, което става в останалите части на електроцентралата.

— Извинете — тихо се обади треперещ глас и разбрах, че поне един от заложниците е жена. — Налага ми се да отида до тоалетната.

— Мулен, заведи я. Не ми се иска някой да се накенза тук.

— Извинете, но и аз трябва да отида — каза друг от заложниците, който беше мъж.

— Аз също.

— Добре, един след друг — нареди Мулен, който беше млад и огромен на ръст.

Научих поне едно нещо, което ФБР все още не знаеше. „Новите ционисти“ не възнамеряваха да освободят останалите заложници. Терористите имаха навик да поставят качулки върху главите на жертвите си, защото бе по-лесно да убиеш човек, чието лице не виждаш. Извадих нов флакон с физиологичен разтвор и инжектирах петдесет милиграма в системата на Хенд, сякаш му давах нова вълшебна доза.

— Как е той? — запита един от терористите, докато водеше следващия заложник към тоалетната.

— В момента е стабилизирани — излъгах.

— Кога ще се свести? — запита друг.

Премерих пулса на лидера им. Беше толкова слаб, че едва го открих. Внезапно брадатият клекна до мен и опипа врата на Хенд. Зарови пръсти в леда и притисна сърцето му. После вдигна очи към мен. Беше уплашен и вбесен.

— Не усещам нищо! — изкрещя той със зачервено лице.

— Не би трябвало да усещаш. Важно е да го държим изстуден, за да можем да задържим скоростта, с която радиацията уврежда кръвта и органите му — обясних. — Той получава масивна доза диетилентриаминова петвалентна оцетна киселина. Съвсем жив е.

Мъжът се изправи и пристъпи по-близо до мен, с пръст върху спусъка на пистолета си.

— Откъде да знам, че не се ебаваш или не влошаваш състоянието му?

— Няма откъде — отговорих кротко, без да показвам емоции, защото бях приела, че днес щях да умра, и не се страхувах от това. — Нямах избор, освен да повярваш в това, което правя. Забавих значително метаболизма му. Но той няма скоро да се свести. Просто се опитвам да запазя живота му.

Терористът отмести очи от мен.

— Хей, Мечок, по-спокойно — обади се един от приятелите му. — Остави жената на мира.

Останах коленичила до Хенд. Течността в системата му се процеждаше бавно, а ледът се топеше и течеше по пода. Прегледах го няколко пъти, като си водех бележки, така че изглеждах загрижена за състоянието му. Не успях да се въздържа и няколко пъти погледнах през прозореца, мислейки за колегите си. Към три следобед органите на Хенд отказаха да действат, също като последователи, които вече не се интересуват от него. Джоуъл Хенд умря без звук или жест, а ледената вода продължи да се стича на малки вадички по пода.

— Имам нужда от още лед и лекарства — казах.

— А после какво? — приближи се Мечката.

— После ще трябва да го закарате в болница.

Никой не отговори.

— Ако не ми доставите нещата, от които се нуждая, не мога да направя нищо повече за него — казах спокойно.

Мечката отиде до бюрото и грабна телефона. Съобщи, че се нуждаем от лед и лекарства. Осъзнах, че Луси и екипът ѝ трябва да се задействат веднага, или аз ще бъда застреляна. Отдръпнах се от Хенд и го огледах внимателно. Зачудих се как бе възможно да има такава власт над хората си. Но всеки мъж в стаята и другите при реактора бяха готови да убиват заради него. Всъщност вече го бяха направили.

— Роботът носи нещата. Ще изляза да ги взема — каза Мечката и погледна през прозореца. — Идва насам.

— Ако излезеш навън, вероятно ще ти прострелят задника.

— Не и докато тя е тук — изгледа ме Мечката с налудничавия си, изпълнен с омраза поглед.

— Роботът може да ви донесе нещата тук — изненадах ги.

Мечката се изсмя.

— Помниш ли всички онези стълби? Мислиш ли, че тоя тенекиен боклук може да се изкачи по тях?

— Може, разбира се — казах и се надавах това да е вярно.

— Хей, накарай го да донесе лекарствата тук, за да не се налага да излизаме — обади се един от терористите.

Мечката отново звънна на Уесли.

— Накарайте робота да донесе нещата в контролната зала. Ние няма да излезем — съобщи той и затръшна слушалката, без да осъзнава какво бе направил току-що.

Помислих си за племенницата ми и се помолих за нея, защото знаех, че това щеше да е най-трудната ѝ задача досега. Внезапно усетих дулото на пистолет в тила си и подскочих.

— Ако го оставиш да умре, ти също си мъртва. Разбра ли, кучко?

Не помръднах.

— Скоро ще отплаваме оттук, а той трябва да е с нас.

— Стига да ми осигурите медикаментите, ще го запазя жив — отвърнах кротко.

Той свали пистолета от врата ми, а аз инжектирах последния флакон физиологичен разтвор в системата на мъртвия им водач. Вадички пот течаха по гърба ми, престилката ми бе подгизнала. Представих си Луси, застанала пред подвижния команден пост, издокарана в екипа за виртуална реалност. Виждах как движи ръцете и пръстите си и пристъпва напред, способна да разчете всеки сантиметър от терена с помощта на оптичния кабел. Съсредоточените ѝ действия бяха единствената надежда, че Тото няма да се заклеци в някой ъгъл или няма да падне някъде.

Терористите стояха до прозореца и коментираха, загледани в робота, който се изкачи по пътеката за инвалиди и влезе вътре.

— И аз искам да си имам такъв робот — обади се един от тях.

— Прекалено глупав си, за да се научиш да го използваш.

— Не е вярно. Това бебче не е управлявано с радио. Нищо, контролирано от радио, не може да работи тук. Имаш ли представа колко дебели са стените?

— Такъв робот може да ти носи дървата, когато времето е кофти.

— Извинете, трябва да отида до тоалетната — тихо каза един от заложниците.

— Мамка му. Писна ми вече.

Напрежението ми стана почти непоносимо, когато си помислих какво ще стане, ако те излязат навън и не се върнат, докато Тото се появи.

— Хей, просто го накарай да почака. Искане ми се да затворим тези прозорци. Ужасно е студено.

— Е, в Триполи няма да се радваш на такъв чист, прохладен въздух. Наслаждавай му се, докато може.

Терористите се разсмяха весело. В същия момент вратата се отвори и в стаята влезе мъж, когото не бях виждала преди. Беше тъмнокож, с брада, облечен в анцуг и дебело яке. Изглеждаше ядосан.

— Имаме само петнайсет устройства в контейнерите на шлепа — заговори той авторитетно със силен акцент. — Трябва да ни дадете още време.

— Петнайсет никак не е малко — отвърна Мечката, който очевидно не се притесняваше от мъжа.

— Имаме нужда най-малко от двайсет и пет! Такава беше уговорката ни.

— Никой не ми е казал подобно нещо.

— Той знае. — Брадатият погледна към трупа на Хенд на пода.

— Да, ама в момента той не може да обсъди въпроса с вас — каза Мечката и стъпка фаса си.

— Не разбирате ли? — вбесено запита чужденецът. — Всяко устройство тежи един тон. Кранът трябва да го извади от басейна на реактора и да го прибере в контейнера. Това е много бавен и труден процес. Изключително опасен. Обещахте ни поне двайсет и пет устройства. Сега бързате и ставате непредпазливи заради него. — Той посочи ядосано към Хенд. — Имахме уговорка!

— Единствената ми уговорка е да се грижа за него. Трябва да го закараме на шлепа и да вземем докторката с нас. А после трябва да го заведем в болница.

— Това са глупости! Той изглежда вече мъртъв! Вие сте напълно откачени!

— Не е мъртъв.

— Виж го. Бял като сняг и не диша. Мъртъв е!

Те започнаха да си крещят. Ботушите на Мечката изтропаха шумно по пода. Той се приближи до мен и запита:

— Не е мъртъв, нали?

— Не — отговорих.

По лицето му се стичаше пот, когато извади пистолета си и го насочи към мен. После взе на прицел заложниците. Те се свиха разтреперани, а един от тях заплака.

— Не, моля ви! Моля ви! — завика заложникът.

— Кой искаше да ходи до кенефа? — изръмжа Мечката. Те мълчаха, клатеха покритите си с качулки глави и гледаха ужасено с широко отворени очи.

— Ти ли беше? — извика Мечката и насочи пистолета към разплаквания.

Вратата на контролната зала бе отворена. Дочух бръмченето на Тото по коридора. Той се изкачи по стълбите и тръгна към нас. Щеше да е тук след секунда. Извадих дългия метален фенер, създаден от ЕСЗ, който племенницата ми бе пхнала в сандъка с медикаментите.

— Мамка му, искам да знам дали е мъртъв — обади се един от терористите.

Разбрах, че играта свършва.

— Ще ви покажа — казах спокойно.

Бръмченето се усили. Насочих фенера към Мечката и натиснах копчето. Той изпищя ужасено от заслепяващия удар и притисна ръце към очите си. Размахвах фенера като бейзболна бухалка. Костите на китката му изпукаха и пистолетът падна на пода. Роботът влезе в стаята с празни ръце. Хвърлих се по корем на пода и покрих очите и ушите си колкото се може по-добре. Стаята експлодира в заслепяваща бяла светлина, когато от главата на Тото избухна зашеметяваща бомба. Чуха се писъци и проклетия. Терористите сляпо се блъскаха в колоните и един в друг и не видяха как дузини агенти от ЕСЗ нахлуха в залата.

— Замръзнете на място, кретени!

— Мирно, или ще взривя скапаните ви мозъци!

— Никой да не мърда!

Не помръднах от ледения гроб на Джоуъл Хенд, когато хеликоптерите прогърмяха отпред, а краката на спускащите се с въжета агенти разбиха прозорците. Изщракаха белезници и оръжия

изтрополиха по пода, сритани встрани. Чух плачещи хора и осъзнах, че това са заложниците, които вече бяха освободени.

— Всичко е наред. Вече сте в безопасност.

— О, Господи! Благодаря ти, Господи!

— Хайде, трябва да излезем оттук.

Почувствах хладна ръка върху врата си и разбрах, че някой проверяваше дали съм жива.

— Лельо Кей? — чух разтреперания глас на Луси.

Завъртях се, надигнах се бавно и седнах. Ръцете и едната страна на лицето ми бяха мокри и изтръпнали. Огледах се замаяно. Треперех толкова силно, че зъбите ми тракаха. Луси клекна до мен с пистолет в ръка. Очите ѝ обиколиха залата. Останалите агенти в черни екипи извеждаха навън последните пленници.

— Хайде, позволи ми да ти помогна — каза тя.

Луси ми подаде ръка. Мускулите ми трепереха, сякаш щях да получа инфаркт. Не можех да се стопля, а в ушите ми не спираше да звънти. Изправих се и видях Тото до вратата. Очите му бяха обгорени, а горната част на главата му липсваше. Стоеше тихо и никой не му обръщаше внимание. Агентите извеждаха „Новите ционисти“ навън.

Луси погледна към вледененото тяло на пода, водата, спринцовките и празните флакони физиологичен разтвор.

— Господи — каза тя.

— Безопасно ли е да се излезе навън? — запитах. — Току-що завзехме целия район и шлепа. В същото време, когато нахлухме в контролната зала. Наложих се да застреляме няколко човека, защото не искаха да пуснат оръжията си. Марино уцели единия на паркинга.

— Марино е застрелял един от тях?

— Наложих се — отговори Луси. — Смятаме, че сме пипнали всички — около трийсет човека, — но все още проверяваме. Това място е минирано с експлозиви. Хайде да тръгваме. Можеш ли да вървиш?

— Разбира се.

Развързах подгизналата престилка и я свалих, защото не можех повече да я търпя. Метнах я на пода, свалих ръкавиците и бързо излязохме от контролната зала. Луси свали радиото от колана си. Ботушите ѝ изтропаха по стълбите, които Тото бе изкачил толкова добре.

— Номер двайтсет до подвижен екип едно — каза тя.

— Едно слуша.

— Излизаме. Всичко наред ли е?

— При вас ли е онази личност? — разпознах гласа на Бентън Уесли.

— Да, господине. Личността е много добре.

— Слава богу — чу се необичайно емоционално възклицание. — Кажи на личността, че я чакаме.

— Разбрано, господине — отговори Луси. — Мисля, че личността го знае.

Минахме бързо покрай трупове и съсирената кръв и завихме към фоайето, което вече не можеше да задържи никого вън или вътре. Луси отвори стъклената врата. Следобедното слънце бе толкова силно, че трябваше да закрива очите си. Не знаех накъде да тръгна и се чувствах нестабилна на краката си.

— Внимавай за стъпалата — каза Луси и ме прегърна през кръста. — Лельо Кей, просто се дръж за мен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.